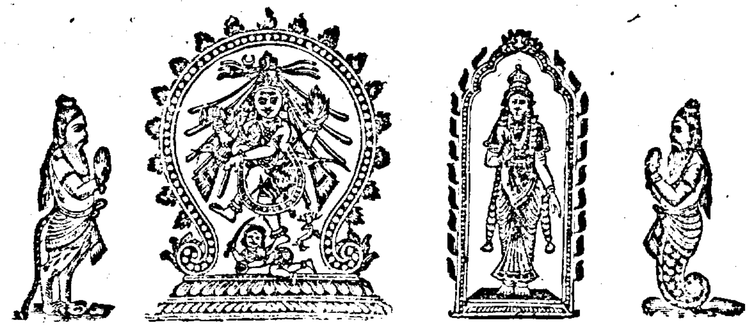

உ

கணபதி துணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிதம்பர மஹாத்மியம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்ணியவாசிகளான முனிவர்கள் சிறப்பும், அவர்கள் சூதமஹரிஷியை வணங்கிச் சிதம்பர மஹிமையைக் கேட்டலுங் கூறியது.

யஸ்மாத்ஸர்வம ஸமுத்பந்நம் சராசரமிதம்ஜகத்
இதந்நமோநடேசாய தஸ்மை காருண்யமூர்த்தயே.

தபோயோக்யமான சர்வசம்பத்துக்களுடன் கூடிவிளங்குகின்ற நைமிசாரண்ணியத்தில் ஒருவராலுஞ் செய்யற்கரிய தவத்தை உறுதியுடன் செய்கின்றவர்களாயும், சர்வலோகங்களுக்கும் ஆதிகாரணமாய் சம்சாரத்திலுண்டாகும் பயத்தை நிவர்த்தித்து நித்தியாநந்தத்தை கொடுப்பதாயிருக்கும் பரப்பிரமத்தை விசாரணையாலும், தியானத்தாலும், யோகத்தாலும், தபசினாலும், ஞானத்தாலும், உள்ளபடியுணர்ந்தவர்களாயும், கம்பீரமானநடையும், சாந்தமுள்ளகுணமும், சந்தோஷசித்தமும், சம்பூரணதேஜசும், குரோதமற்றமனமும் கோதகன்றதவமும் பொருந்தியுள்ளவர்களாயும், சகல இச்சைகளையும் விட்டவர்களாயினும், மோக்ஷயிச்சையில் மிக்கவர்களாயும், சிவபூசை செய்வதைத்தவிர இதரகாரியத்தில் பிரவிர்த்தி அற்றவர்களாயும்,

தவத்தாலும், புராணசிரவணத்தாலும், சாஸ்திரவிசாரணையாலும்
அளவிறந்த காலங்களை அரைக்ஷணமாய்க் கழிக்கின்றவர்களா
யும், தங்கள் திருஷ்டி விசேடத்தால் உலகங்களைப் பரிசுத்தஞ்
செய்கிறவர்களாயும், ஆனந்தமாகிய விதைக்கு மூலமாயும்,
பொறுமையாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரர்களாயும், பாவமா
கியகாட்டிற்கு அக்கினியாயும், புண்ணியமாகிய விதை முளைப்
பதற்கு நல்லபூமியாயும், ஜன்மமாகிய துக்கத்தை நீக்குதற்கு
இடைவிடாது பிரமத்தியானஞ்செய்கிறவர்களாயும், ஜடாவற்
கலங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிலர்களாய் அக்கினிஹோத்திரா
திகளை புரிபவர்களாயும், இந்திரியங்களை அடக்கித் தத்துவ
ஞானத்தை உலகத்திற்கு உபதேசிப்பவர்களாயும், அகண்ட
மான ஆனந்த விபவத்தையே தங்கட்குரிய சம்பத்தாய்க்
கொண்டவர்களாயும் இருக்கின்ற மகரிஷிப் பிரபந்தங்களைப்
பார்ப்பதற்கு வேதவியாசமுனிவரின் கர்பாபலம் போன்ற
சூதமகரிஷிவந்தனர். முந்தினவர்கட்கெல்லாம் முந்தினவராயும்
மகாத்மாவாயுமிருக்கிற சூதமகரிஷியின் வரவைக்கண்ட நைமி
சாரண்யவாசிகளான ரிஷீஸ்வரர்கள் கரைகாணாத ஆனந்தசமுத்
திரத்தில் முழுகியமனதுள்ளவர்களாய் எதிர்கொண்டழைத்து
விசேஷ மரியாதையுடன் ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து அர்க்
கியபாத்திய ஆசமனீயமதுபாக்காதிகளால் உபசரித்துப் பல
முறை வந்தித்து அவர்னுமதியின்பேரில் கைகூப்பிச் சந்நிதியில்
உட்கார்ந்து அவர்வரவாகிய மகோற்சவ உற்சாகசித்தர்களாய்
மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் உயர்ந்த சூதமகரிஷியை
மிகுந்த வணக்கத்தோடு கேட்கத்தொடங்கினார்கள்.

சகலபுராண மர்மதர்பங்களை உள்ளபடி யுணர்ந்து அறிவி
லுயர்ந்த சூதமகரிஷியே! இரண்டாவது சூரியனைப்போன்ற
தேவரீரால் இவ்வுலகம் பரிசுத்தமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
லோகானுக்கிரக கர்த்தாவாகிய வியாஸாசாரியர் சகலபுராணங்
களுக்கும் அழிவில்லாத ஆதாரமாகத் தம்மைப்படைத்திருக்கின்
றனர். தேவரீர்முகமாய் நெடுநாளைக்கு முன்னர் உலகின்கண்
ணுள்ள மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், இவைகளின் மகாத்மியங்களைக்
கேட்கப்பெற்றோம். அவற்றுள் உயர்ந்ததாய்ப் பிறவியால்
வரும் பாபராசிகளைப் போக்கிப் புண்ணியத்தை விருத்திசெய்வ
தாய்ப் புத்தி முத்திகளை எளிதிற்கொடுக்கின்ற மகா புண்ணிய

ஸ்தலமாய்விளங்கும் புண்டரீகபுரமென்னும் சிதம்பர மகாத்
மியத்தை இன்னமுந்தேவரீர்முகமாய் விஸ்தரித்துக்கேட்கஅபே
க்ஷிக்கின்றோம் வியாஸாசாரியின் முக்ய சிஷ்யராயும், புராண
பக்தருள் சிரேஷ்டராயும் விளங்குகின்ற தேவரீரே தயைகூர்ந்து
உரைத்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். பிரம நிஷ்
டர்களாகிய மகரிஷிகளின் வேண்டுகோளைக் கேட்ட வியாஸா
சாரியரின் சிஷ்யாதிபனாகிய சூதமகரிஷி அளவிறந்தமகிழ்ச்
சியடைந்து ஜகத்துக்கு ஆதிகாரணமாய் ஆதியந்தரகிதராய்ப்
புருஷோத்தமராய்ப் புருஷார்த்தங்களை அளிப்பவராய் விளங்குந்
தமது குருமூர்த்தந்தியானித்து வந்தித்து ஆனந்தப்பரவசராய்ச்
சொல்லத்தொடங்கினார்.

சிவஞானச்செல்வம்வாய்ந்த தபோதனர்காள்! எந்தக்ஷேத்
திரமகிமைகள் வேதாகமங்களால் அளவிட்டறியக்கூடாமல்
இருக்கின்றனவோ, எது கோடிஜன்மங்கள் ஜனிப்பினும் நினைத்
தற்குத்துர்லபமோ அப்படிப்பட்ட க்ஷேத்ர மகிமையைக் கேட்
கத்தொடங்கினீர்கள். உங்கள் புத்தியே புத்தி! நீங்கள் வினவிய
க்ஷேத்திரமகிமையைச் சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும்
மூவுலகோரில் யாவரறிவார்கள். பரமசிவத்தின் உண்மையை
உள்ளபடியுணர்ந்த ஐங்கரக்கடவுளும், பிரணவார்த்தந்தெரிந்த
அறுமுகக்கடவுளும், நான்மறையோதும் நான்முகத்தேவும்,
யோகநித்திரைசெய்யும் லட்சுமிநாதனும், லட்சுமிநாதனை பத்தி
விசேடத்தால் தாங்கும் ஆதிசேடபகவானும், தேஜசில் உயர்ந்த
சூரியதேவனும், புத்தியிற்பெரிய தேவகுருவும், நீதிசாஸ்திரந்
தெரிந்த சுக்கிராசாரியரும், திக்குப்பாலகர்களும் சிறிதும் அறிய
மாட்டார்கள் எனில், யானோ அறிதற்கு உரியனே? பிரமரூபமாய்
விளங்குஞ் சிதம்பரக்ஷேத்திரமானது வேதாகமங்களின்ரகசியப்
பொருளாயும், பரவசிவத்தின் ஆனந்தத்தாண்டவத்திற்கு விஸ்
தாரமாகிய, முதன்மை ஸ்தானமாகவும் இருப்பதால் அதன்
மகாத்மியத்தை யாவராலும் அறிதற்கு அசாத்தியமாயிருக்
கின்றது

அந்தச் சிதம்பரமகிமையைச் சர்வலோக நாயகராகிய
சாம்பபரமேஸ்வரர் அறிவரேயன்றி மற்றொருவரும் அறியமாட்
டார்கள், இதைநான் சத்தியமாகச்சொல்லுகிறேன். அன்றியும்
எந்ததேஜசின் பிரபாவததாற் பிரமவிஷ்ணு முதலியபிரபஞ்சங்கள்

விளங்கி வருகின்றனவோ, அந்தத்தேஜஸே சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் சிற்சபையின்கண் அனவரதத்திருத்தாண்டவம் செய்தருளுகின்றது. அதற்குச்சமீபத்தில் மகாதேவியாய், ஆனந்தத்தாண்டவ சாக்ஷிணியாய் ஆனந்தப்பெருக்கைப் பரமசிவத்துக்குச் சதா கொடுப்பவளாய்ச் சகல புவனங்களின் உற்பத்திஸ்திதிலயங்களுக்குக்காரணியாய் பரமானந்தமாகிய சந்திரோதயத்திற்கு இராத்திரியாய், அன்பர்களுக் கருட்பாலிக்குங் கருணை நிறைந்து ததும்புங் கடாக்ஷ வீக்ஷண முள்ளவளாய், தன்புன்சிரிப்பாகிய முத்துத்தீபத்தால் உலகங்களைப் பிரகாசிக்கச்செய்கிறவளாய் இருக்கிற சிவகாமசுந்தரியென்று அருமைத் திருப்பெயர் தரித்து விளங்கும் ஞானசக்தியும், அச்சக்தியை வாமபாகத்திற் கொண்டமர்ந்தருளும் சிற்சபைவாழ் ஈசனும் அச்சிதம்பர மகிமையை ஒருவாறு அறியுந்தரத்தாரோ. அல்லவோ அறிகின்றிலேன். பதினெண்புராணங்கள் சொல்லும் க்ஷேத்திரங்களுள் உயர்ந்ததாய் கேட்போர்களின் பாவங்களைப் போக்கடித்து முத்திகளை எளிதில் அளிக்கத்தகுந்ததாய் இருக்கின்ற சிதம்பரமகாத்மியத்தைப் பூர்வம் சிவபக்த சிரோன்மணியாகிய நந்திதேவர் உமாகாந்தராகியபரமேசுவரரின் முகமாய்க்கேட்கப்பெற்றுச் சிவஞான சாம்பவராகிய சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித்தனர். சனற்குமாரமுனிவர் வேதவித்தாகிய வியாச மகரிஷிக்கு அனுக்கிரகித்தனர். வியாசபகவானால் அதிரகசியமாயும் உத்தமோத்தமமாயும் விளங்குகின்ற அந்த க்ஷேத்ர மகிமையை எனக்கு அருளப்பெற்றனன். ஓ தபோதனர்களே! கேட்பதற்கினியதும் சோபான பரம்பரையாய்க் கிடைத்தது மான அந்த அற்புத மகாத்மியத்தை உங்களுக்கு நான் தெரிந்த வரையிற் சொல்லுகின்றேன். சிரத்தையுடன் அந்த க்ஷேத்திர மகிமையைக்கேட்டு ஆனந்தமாகிய மணம் வீசும் அம்புஜம் போன்ற அழகிய குஞ்சிதபாதத்தைத் தெரிசித்தவர்கள் திவ்விய ஞானம்வாய்த்து மோக்ஷசுகத்தை அடைகிறார்கள். அதிசிரத்தையுடன் கேட்டவர்களும் தாங்கள் செய்த பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் என்று சூதாசாரியர் முனிவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சிவபெருமான் நந்திதேவருக்கு அருளியபடி சிதம்பரமகிமையைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பரமசிவம் நந்திதேவருக்கு உரைத்த சிதம்பரமகிமையைச் சூதமகரிஷி நைமிசாரண்ய ரிஷிகட்குக்கூறுகின்றார்

திருக்கயிலாச பர்வதத்திற்கு சிரோரத்தினமாய் விளங்கும் பரமேசுவரரைச் சிவகணத் தலைவரான நந்திகேசுவரர் நமஸ்கரித்து மிகுந்த அன்புடன் வினவுகின்றார். சராசர ரூபமாகிய இவ்வுலகத்திற் பரிபூரணமாய்க் கருணையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பவர் தேவரீரைத்தவிர வேறு யாரிருக்கின்றார்கள். பெரியதினும் பெரியதாய் முத்தொழிலுக்கும் முதற்காரணமாகிய தேவரீரையன்றி ஒரு சிறுதுரும்பும் அசையவல்லதோ தேவரீரின் அவ்வியாஜ கருணைப்பிரபாவத்தால் அகண்ட சுகப்பேற்றை உலகங்கள் அடைகின்றன. எந்தக்காலத்தில் இப்பசுக்களாகிய ஜீவர்களுக்குத் தேவரீருடைய சரணாரவிந்தசேவை கிடைக்கின்றதோ அக்காலத்திற்றான் பிறவி என்னும் பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகின்றார்கள். கடினமான தவத்தாலும், கால் வருந்த ஓடி ஆடுந்தீர்த்தாடனங்களாலும், வாய்வருந்தச்செய்யும் ஜெபங்களாலும், கண்புகையேறப் புரியும் ஹோமாதி கர்மங்களாலும், காயத்தை இளைக்கப்பண்ணும் உபவாசங்களாலும், வெகுநாட்படித்துஞ் சந்தேகவிபரீதங்கள் ஆறாத வேதாகமசாஸ்திர இதிகாச புராணங்களாலும், எந்தச்சுகங் கிடைக்கமாட்டாதோ அந்த நிரதிசயானந்தப் பெருஞ்சுகத்தைத் தேவரீர் சரணசேவையின் புண்ணியப்பிரபாவம் ஒருக்ஷணத்திற் கொடுக்கச்சக்தியுள்ளதாயிருக்கின்றது

தத்துவாதீதமான தேவரீரின் பாதசேவையால் உலகத்தார் துக்கமற்றவர்களாக ஆகின்றார்கள். எந்த இடங்களிற் சுகரூபமான சரணசேவை கிடைக்கின்றதோ அந்த இடங்களில் சகல சித்திகளும் உண்டாகின்றன. பதினான்கு லோகங்களுக்குள் உத்தமமான சிவக்ஷேத்திரங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. அவற்றுட் புண்டரீகபுரம் உத்மோத்தமமென்றனுக்கிரகித்திருக்கின்றீர். அதன் மகாத்மியத்தைத் தேவரீர் முகமாய் விஸ்தரித்துக் கேட்க மிகவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன் தயைகூர்ந்து உரைத்தருள வேண்டுமெனப்பிரார்த்தித்தனர். பிரார்த்தித்த நந்திதேவரைக் கருணை மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் பார்வதீபதியான

பரமேசுவரர் பார்த்து மிகுந்த பிரியத்துடன் சொல்லுகின்றனர். மதியிலுயர்ந்த கணசிரேஷ்டனே! நீ அன்புடன் கேட்கப்பெற்ற சிதம்பர மகாத்மியத்தை விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லுகின்றோம். அந்த அற்புத மகாத்மியத்தை உள்ளபடி சொல்வதற்கு நாமும் அதை உண்மை தங்கிய பக்தியுடன் கேட்பதற்கு நீயுந் தவிர வேறு யாரிருக்கின்றார்கள் நிர்மலமாயும் அதிரகசியமாயுமிருக்கின்ற எமது ரூபத்தை யாவரறிவார்களோ அவர்கள் கூட அச்சிதம்பர மகிமை அறியுந்தாத்தாரல்லர். சிதம்பரம் எனநினைத்த மாத்திரத்திற் கோடி ஜன்மங்களிற் செய்த மகாபாப சமூகங்களை ஒழித்து பேரின்ப வீடளிக்கும் ஓர் புண்ணிய விசேடம் பொருந்திய அத்தலத்தின் அற்புதப் பெருமையை வர்ணித்துரைக்க எமக்கு அசத்தியமென எண்ணுகின்றோம். பதினான்கு புவனங்களிலுள்ள எமது க்ஷேத்திரங்களுள் உயர்ந்ததாய் எமது பிரேமைக்கு இருப்பிடமாய் ஒருயோசனை அகலமுள்ளதாய் எம்மையுணர்ந்த பேரறிவாளர் வசிப்பதாய் எமபயத்தை நிவர்த்தி பண்ணுவதாய் விளங்கும் சிதம்பர தலமானது எமது கயிலாயத்தைப்பார்க்கிலும் அதிக மேன்மையுள்ளது. அத்தலத்தின் ஏழுநிலையமைந்த நான்கு கோபுரங்களும் எமது உருவங்களே அன்றியும், புண்ணியராசிகளாகிற கொடிகள் வளர்தற்கு பூந்தோட்டமாயும் வித்தைகளாகி மங்கைகள் வசிக்கும் உப்பரிகையாயும் பாபரூபமாகிற கலிக்கு காளராத்திரியாயுமிருக்கிற சிதம்பர தலத்தில் ஓர்நிமிஷகாலஞ் சிரத்தையுடன் எவர்கள்வசிக்கப்பெற்றார்களோ அவர்கள்தான் தாண்டற்கரிய சமுசார சாகரத்தைச் சுலபமாய்த்தாண்டுகிறவர்கள். அவர்கள்தான் பிறந்த பயனை யடைந்தவர்கள். அவர்களே எமது பிரியத்திற்குரியவர்கள். ஜன்மமாகிய வினையை விட்டவர்கள். உலகத்தை பரிசுத்தஞ்செய்தற்குக் காரணமானவர்கள். அவர்களே எம்மை அனந்தராயும், அபரிச்சேத்தியராயும், லோகாதாரராயும், பிரபுவாயும், நித்தியராயும், ஞானதிருஷ்டியால் உள்ளபடி பார்க்கிறவர்கள் இவ்வாறு பார்க்கும் ஞானவான்கள் எம்மாலும் புகழ்தற்குரியவர்கள். மேலான சுத்த ஜன்மம் வாய்த்த அவர்களின் வைபவம் வாக்கினாற் சொல்லி முடியமாட்டாது. அச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் ஒரு க்ஷணநேரம் வசித்தவர்கள் எமது ரூபமான கயிலாசத்தில் எப்போதும் வசித்தவர்களாகின்றார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ்தலமகிமையும், மூர்த்திமகிமையும், உரைத்தது.

புண்டரீகபுரமென்னுஞ் சிதம்பரஸ்தலமானது வசிப்பவர்களின் பாவங்களைப்போக்குவதில் அக்கினியைப் போன்றதாய், ஞானவான்களான ரிஷிசிரேஷ்டர்களால் வந்திக்கப்பட்டதாய், அனைவர்க்கும் இகபரங்களை ஈதற்குரியதாய், பிரமவிஷ்ணுகணபதி முதலிய தேவர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதாய், புண்ணியத்திற்கு எல்லையாய், வேதாகமங்கள் நெடுநாள்முயன்றும், நாடற்கரியதாய் மாயையாம் பந்தத்தை யொழித்துயர்ந்த சில ஞானிகளாலறிவதற்குரியதாய் ஓர் நிமிஷம் வசிக்குப். புண்ணியவிசேடத்தால் அசுபகரமான ஜெனனமரணங்களை நீக்கிச்சுபகரமான சர்வ சித்திகளையுங் கொடுப்பதாய், ஜீவகோடிகளுக்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவிப்பதாய்க் நூறு கோடி சூரியர்கள் உதித்தது போன்ற சிவதேஜசு நிறைந்துள்ளதாய்க் குறைவற்றசம்பத்தை அடைந்துமிருக்கின்ற எமது பிரேமைக்கு வாஸஸ்தானமானது சிதம்பர க்ஷேத்திரம். அது எல்லா க்ஷேத்திரங்களுக்கும் முந்தி எம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. எக்காலத்தும் யாவராலும் அழிவற்றது விசேட மகிமை தங்கிய உயர்வைப் பெற்றது.

எம்மையுள்ளபடி யுணர்ந்த தத்துவ ஞானிகளாலும் பார்வதி தேவியோடு கூடிய எம்மாலும் புகழப்பட்டது. இவ்விதப் பெருமை பூண்டவிராட்டின் ஹிருதயாரவிந்தமாகிய அந்தக்ஷேத்திரத்தில் பக்தர்களுக்கு சுத்தபோத சுகத்தை யளிப்பதற்காக நாம் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்துவருகின்றோம். எமது இடபாகத்தை யலங்காரஞ்செய்துவருகின்ற லோகமாதாவான பவானி எமது ஆனந்தப்பெருக்காற்செய்யும் நிர்த்தனத்தை உள்ளபடியே நோக்கிச்சுகிக்கின்றனள். விக்கினங்களாகிற இருட்டிற்குச் சூரியனைப்போன்ற விக்கினேசுவரனும் மிகுந்த அன்புடன் நேத்திரசலனமின்றிப் பார்த்துக்களிக்கின்றனன், பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன், லட்சுமி, சரஸ்வதி முதலிய தேவர்களும் பக்திசெய்து தெரிசிக்கின்றார்கள். மத்தியந்தனரின் புத்திரராய் ஞானநேத்திரத்துடன் விளங்கும் வியாக்கிரபாதனும் பூமியைத் தாங்கிய சிரமும் வியாகரண முடிவிலோங்கிய மனமும் பொருந்திய பதஞ்சலியும், வேதாகமங்களின் உண்மையே

ள்ளவாருணர்ந்த மூவாயிர முனிவர்களும், திடச்சித்தமுள்ள ஹமவர்ன சக்கரவர்த்தியும், எமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தை யன்புடன் தெரிசிக்கப் போகின்றார்கள்.

எவர்கள் எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத்தெரிசிக்க வில்லையோ அவர்கள் புழுக்களினுந் தாழ்ந்த ஜன்மத்தை யடைவார்கள். தெரிசனஞ்செய்யாதவர்களின் புண்ணியக்கூட்டங்களும் பாவங்களாகவே ஆகிவிடும். எமது அருளினாற்கிடைக்குந் திவ்விய நேத்திரத்தால் எமது ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனையைச் செய்வார்கள். வேதாகமங்களினுட்பொருளை யுணராது பக்தி யீனர்களாயும் சப்தார்த்த வாதப்பிராந்தர்களாயுந் திரிகின்ற அவிவேகிகளுக்கு எமது நிர்த்தனதெரிசனங் கிடைக்க மாட்டாது.

குறைவற்றதாகிய எமது நிர்த்தன விபவத்தைப்பார்த்தோர் போகத்தைக்கொடுக்கிற சுவர்க்கத்தை யாகத்தால் இச்சிக்க மாட்டார்கள், சித்கனமாயும், மிகுந்த சுகமாயும், அழிவற்றதாயும், விசேட மேன்மைபொருந்தியதாயுமிருக்கிற சாயுச்சிய முத்தியைக்கூட மனதினால் ஓர்பொழுதும் இச்சிக்கமாட்டார்கள். கண்களுக்கு மங்களகரமாகிய எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எவன் பார்க்கவில்லையோ அவன் பாவிகட்குள் தலைமையானவன் பயனற்ற ஜன்மத்தையுடையவன் அறிவில்லாதவன் தர்மமில்லாதவன், முத்திக்கு விரோதமாகிய பாசங்களாற் கட்டுண்டு அனேகந் தாழ்ந்த ஜன்மங்களிற் பிறந்து வருத்தமடைபவன், ஆவான். இதைப்பற்றி விசேடம் இனி என்ன சொல்லப் போகின்றேன். அளவிறந்த மகிமை யமைந்த அத்தலத்தின் பிரபாவ விலாசத்திலுள்ள சூக்ஷ்மத்தைச்சொல்லுகின்றோம். புண்ணிய விசேடத்தாற் செய்த உக்ரமான தவத்தோர்க்குக் கிடைப்பதற்கரிய முத்தி சுகத்தை எமது சிதம்பரத்தில் வசிப்பவர் அடைகிறார்கள். ஆனந்தரூபமான நித்தியதாண்டவத்திற்கு விஸ்தாரமான அரங்கமாயிருக்கின்ற அப்புண்டரீகபுரம் எம்மால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று விஸ்தாரமாக இம்மகத்துவத்தைப்பூர்வம் அன்பு மிகுந்த நந்திதேவருக்குப் பரமேசுவரர் அனுக்கிரகித்தனர். அந்தத் திவ்விய மகத்துவத்தைச் சிவஞான சுகம் வாய்ந்த தபோதனர்காள்! நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். மிகுந்த பக்தியுடன் உகந்து கேளுங்கள்.

நிரதிசயானந்தமான மோக்ஷசுகத்தை வேண்டுபவர்கள் சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து ஞானசக்தியுடன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்யும் மகாதேவனைத் தெரிசித்து நியமத்துடன் வசித்தலைத் தவிர வேறுசாதனங்கள் இல்லையென்று உரைத்துப் பரமசிவம் நந்திதேவருக்கு உரைத்த தீர்த்த மகிமையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

தீர்த்த மகிமை யுரைத்தது.

அன்புமிகுந்த நந்திதேவனே!

புண்டரீகபுரத்தில் ஆத்மாநந்தத்தைப் பிரகாசஞ்செய்து கொண்டு நிர்த்தனம் புரியுமெம்மை இடைவிடாது ஆனந்தவல்லியான சிற்சக்தி பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கிறாள். அந்தக்ஷேத்திரத்தில் எம்மைத் தெரிசிக்கும் பக்தர்களுக்கு நிமிஷந்தோறும் அனுக்கிரஹஞ் செய்துவருகின்றோம். அவ்விடத்தில் ஒருக்கால் நம்மைப்பார்த்த ஜீவர்கள் தாங்கள் செய்த பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். அத்தலத்திற் செய்யப்படும் ஹோமம் தானம் ஜெயம் முதலியவைகள் சிறிதாயினும் அளவிறந்த புண்ணிய பலனைக் கொடுக்கத் தக்கவைகளாம். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் சிவகங்கை யென்று பேர்புனைந்து விளங்கும் அற்புத மகிமையுள்ள ஓர் தடாகமிருக்கின்றது. கோடிஜன்மார்ஜிதமான பாவ சமூகங்களைத் தனது மகாத்மிய புண்ணிய சிரவணத்தினாற் போக்க வல்லமையுள்ள அச்சிவகங்கையின் தென்கரையில் நாம் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்துவருகின்றோம். அத்தீர்த்தம் உலகின் கண்ணுள்ள எல்லாப் புனித தீர்த்தங்களிலும் மிகப் புனிதமுடையது. புண்ணியத்தை விருத்திசெய்து வீடளித்தற்குப் பெரிய காரணமானது. தங்க மயமான பங்கயமலர்ந்து எங்கும் மணம் வீசும் அத்தீர்த்தத்தில் பக்தியில்லாது விளையாட்டாகவாயினும் அருந்தல், குளித்தல், ஸ்நான முதலியவைகள் செய்தவரைப்பார்த்த எமனுடைய இருதயம் நடுங்குகின்றது அவர்களுடைய வரவை நினைத்து எமது வுலகம் விசாலத்தை அபேக்ஷிக்கின்றது. புண்ணியம் நிறைந்த அத்தீர்த்தத்தில் —

முறை ஸ்நானஞ்செய்தவன் பிறகு எத்தலத்தில் எவ்விதமாயிருப்பினும் எமது லோகத்தை யடைகின்றனன். அதில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்றம்பலத்தில் நர்த்தனஞ்செய்யும் எம்மைத்தெரிசித்துச் சிவபஞ்சாக்ஷரத்தை ஆயிரத்தெட்டு உரு ஜெபித்தவன் சகல பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு எமது ரூபத்தை யடைகின்றனன். மேஷ சங்கரமணத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் உடனே மகா பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள். ஆனிமாசப் பிரவேசத்திலும் அந்த மாசத்திய கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியிலும், ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் அளவிறந்த சிவ புண்ணியங்களை அடைகின்றார்கள். துலாமாசத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் ஜனனமரணத்தினின்றும் நீங்குகிறார்கள். தைமாசத்தில் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் தேவர்கட்கெல்லாம் தலைவனாவார்கள். பங்குனி மாசத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களெமது சாரூப்பியத்தை யடைகிறார்கள். வெள்ளிக்கிழமையில் ஸ்நானம் பண்ணினவர்களின் புண்ணிய விசேடத்தை எம்மாலுஞ்சொல்லி முடியாது. மாசிமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷம் அஷ்டமியில் ஸ்நானஞ் செய்தவர் பிதுரு குலங்களில் நூறு குலங்களை மோக்ஷத்திற் சேர்க்கிறார்கள். ஆவணிமாசத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பணஞ் செய்தவர்கள் 21-குலங்களைத் திருப்தி செய்விக்கிறார்கள். மார்கழிமாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்திலாவது கிருஷ்ணபக்ஷத்திலாவது பிதுருக்களை உத்தேசித்து அச்சிவகங்கைக் கரையில் சிரார்த்ஞ்செய்தவர்கள் 7-குலங்களைத் தாரணஞ்செய்விக்கிறார்கள். சந்திர சூரியர்களுடைய கிரஹண காலங்களிலும் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து சிரார்த்தம் புரிபவர்கள் கதியற்றவர்களாய்ப் பசியாலுந் தாகத்தாலும் வருந்துகிறவர்களான தமது குலபிதுருக்களைப் பிரமகற்பம் வரையில் நித்திய திருப்தர்களாகச் செய்கிறார்கள். அப்புண்ணிய தடாகக் கரையில் பிராமண போஜனஞ் செய்துவைப்பவர்கள் தனது வம்சங்களுடன் எமது சாயுச்சியத்தை யடைகிறார்கள்.

கணோத்தமனான நந்திதேவனே! இவ்வித மகிமை பொருந்திய சிவகங்கையை உடைத்தான எமது சிதம்பரத்தில் வசிக்கும்படி பிராமணோத்தமர்களுக்குஞ் சிவஞானிகளுக்கும் கிருகங்கள், மடங்கள் கட்டிக்கொடுப்பவர்கள் சம்சார பயத்தி

னின்று நீங்கி எமது சாரூபத்தையடைகிறார்கள். அநேககோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களிருந்தாலன்றிச் சிதம்பர க்ஷேத்திரவாசங் கிடைக்கமாட்டாது. அந்த க்ஷேத்திரம் மனிதர்களின் பாவநிவர்த்திக்காகவே ஆதியில் எம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் அதற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரம் எவ்வுலகங்களிலுமில்லை. அந்த க்ஷேத்திரத்தின் முக்கியகாரணமானவர்களாயும் அமிர்தம்போன்ற குணத்தை உடைத்தானவர்களாயுமிருக்கிற திருஸகஸ்ரமுனீசுவரர்களின் மகாத்மியத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

திருஸகஸ்ர முனீசுவரர்களின் மகிமை யுரைத்தது

மதுரமான வாக்கினாற் சரஸ்வதியைப் போன்றவர்களும் சுத்த ஜன்மத்தைப்பெற்றவர்களும், வேதாத்தியயனஞ் செய்வதிற் பிரமதேவருக்குச் சமானமானவர்களும், தக்ஷிணைகளோடு கூடிச் செய்யும் யாகங்களால் தேவதைகளை திருப்தி செய்விப்பவர்களும், வஞ்சனையில்லாத மனதுடன் எமது பூஜையைச் செய்பவர்களும், சடையிற் சந்திரனும், நெற்றியில் நேத்திரமும் வாமபாகத்திற் பார்வதியும் இலாது எம்மைப்போல விளங்குகிறவர்களும், கிருபாகடாக்ஷத்தில் லட்சுமியையும், சித்தத்தில் சாந்தத்தையும், தேகத்திற்காந்தியையும் எப்போதும் உடைத்தானவர்களும், பாக்கியசாலிகளாகிய தங்களைத் தெரிசிப்பவரின் பாவங்களைப் போக்குகிறவர்களும் சத்திய சங்கற்பவான்களும் அக்கினியைப்போல் ஜொலிக்கின்றவர்களும், தர்மமாகிற பர்வதத்தின் சிகரத்தை யடைந்தவர்களும், பாவமாகிய இருட்கூட்டங்கட்கு சூரியர்களும் நிர்பீஜயோகானுஷ்டானஞ் செய்வதினால் நிர்மல ஞானத்தை யளிப்பவர்களும், எமது சுயரூபத்தை இடைவிடாது மனதில் நோக்கிக்கொண்டு அளவிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பவர்களும், நிர்மலமான வாக்கினால் உச்சரிக்கும் அக்ஷரங்களால் காரணமின்றி மனிதர்களின் பாபங்களை சமூல நாசஞ் செய்பவர்களும் வித்தைகளாகிற யுவதிகட்கு

நாயகர்களும் சாஸ்திரங்களாகிற சமுத்திரங்கட்குச் சந்திரர்களும் ஆகமங்களாகிற பூந்தோட்டங்கட்குக்குயில்களும், அதிதி பூஜைக்கு யோக்கியர்களும், ஷட்கருமங்களை நியமத்துடன் செய்பவர்களும், சத்தியம், ஆசாரம், சுத்தி இவைகளையே உருவமாகக் கொண்டவர்களுமான திருஸகஸ்ர முனீஸ்வரர்களுள் நாமும் ஒருவராகயிருந்து அவர்களோடு கலந்து வசித்துச் சந்தோஷமடைகின்றோம். அவர்கள்தான் எமது வைபவத்தை அறிவார்கள், அவர்களுடைய உத்தம வைபவத்தைச் சிறிதும் நாமறியமாட்டோம். அவர்களது கிருபாதிருஷ்டியின் வீக்ஷணமானது வெகுகாலஞ் செய்யுந் தபோபலனைக் கொடுக்கின்றது. அவர்களை நினைத்த மாத்திரத்திற் பாவங்களெல்லாம் விலகி விடுகின்றன. அவர்கள் தங்கள் சக்தி விசேடத்தால் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை இரக்ஷிக்கிறார்கள். வாக்குக்கு எட்டாத சிதம்பர மகிமையை அவர்கள்தான் அறிவார்கள். மாயாரகிதர்களாயும், பெருமைபொருந்திய எமது அநுக்கிரகத்திற்கு உரியவர்களாயும், விளங்கும் அவர்களே எமது சக்தியை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலே அறிபவர்கள். சகல சம்பத்துகட்குங் காரணமாகிய விபூதியின் மகாத்மியத்தையும், தாரண விதியையும், எமது பூசையின் நியமங்களையும், அதின் விபவத்தையும் நிர்மலமான சித்தத்தால் அறிகிறார்கள். ஒப்பில்லாத மகிமை பொருந்திய அம்மூல லிங்கத்தில் நாம் வசிக்கும் ரகசியத்தை அவர்கள்தான் அறிவார்கள். சகல சம்பத்துகளுக்குக் காரணமாயும் குறைவற்றதாயுமிருக்கிற க்ஷமைக்குத் தங்கள் தங்கள் சித்தங்களை வசிக்குமிடமாகச் செய்துகொண்டு சுகிக்கின்றார்கள் விபூதியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவர்களின் திருமேனித் தரிசனமே யாவர்க்குஞ் சிரமமன்றிக் கிடைத்த தவமாகும் அவர்களின் தெரிசனமே கால் வருந்திச் செய்யாத தீர்த்தாடனம், அவர்களின் தெரிசனமே சகல சிவக்ஷேத்திரவாசம். இவை உண்மையேயாம். இந்தப்படி எவர்கள் அவர்களை எண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் எனக்குப் பிரியத்தை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். அப்புண்ணிய முனிவர்களின் சந்தோஷத்திற்காகவே கனகசபையில் ஆனந்த நடனஞ்செய்து வருகின்றோம். விளையாட்டினும் வேதாகமங்களின் பழக்கமுள்ளவர்களும் என்னையே கதியாக அடைந்தவர்களுமான

அவர்களுக்குச் சமமாகச் சொல்லுதற்கு எம்மைத் தவிர இம்மூவுலகங்களிலும் மற்றெவ்வுலகங்களிலும் ஒருவருமில்லை. வெட்கத்தினாலாவது பயத்தினாலாவது காமத்தாலாவது மோகத்தாலாவது கோபத்தாலாவது எதிர்ச்சையாலாவது எவன் எம்முடைய தாண்டவ தெரிசனஞ் செய்கிறானோ அவன் எமது தெரிசன மாத்திரத்தில் முத்தியை அடைகிறான். பாவனா பக்தியுடன் தெரிசிப்பவரின் பெருமையைச்சொல்லவும் வேண்டுமோ எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை அந்த க்ஷேத்திரவாசிகளான திரு ஸகஸ்ரமுனீஸ்வரர்கள்தான் முழுதும் அறிவார்கள் என்று ஐயுருவாய் அன்பு பூண்டொழுகும் அற்புத நந்திதேவருக்குச் சந்திர சூடரான பரமசிவம் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி நைமிசாரண்ணியவாசிகளான தபோதனர்களே! உங்களுக்கு நான் அநுக்கிரகித்தேனென்று சூதகமகரிஷி அருளிச்செய்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தன மகரிஷி உற்பத்தியும் அவர் சிதம்பர க்ஷேத்திரம் அடைந்ததுமுறைத்தது.

இவ்வாறு கூறிய சூதகமகரிஷியை நோக்கி நைமிசாரண்ணியவாசிகளான ரிஷிசிரேஷ்டர்கள் கேட்கத் தொடங்கினார்கள். சிவபக்த சிரோன்மணியாகிய மாத்தியந்தினர் முற்காலத்தில் எவ்விதமாகத் தபசு செய்தனர். அடைதற்கரிய வியாக்கிரபாதத்தை எதற்காக எப்படியடைந்தனர். பரமேசுவரரால் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனம் எவ்வாறாகக் கிடைக்கப்பெற்றனர். அந்த அற்புத சரித்திரங்களை விஸ்தாரமாகக் கேட்க அபேக்ஷிக்கின்றேன். தயைகூர்ந்து உரைத்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த தபோதனர்களைச் சூதமகரிஷி கண்குளிரப் பார்த்து மனங்குளிரச் சொல்லத் தொடங்கினார். தவத்தினுயர்ந்த மகரிஷிகளுக்குள் முந்தினவராயும், சதாபிரமநிஷ்டையும், தர்மம், தயை, தபசு, சாந்தி, சத்தியம் இவைகட்கு உற்பத்திஸ்தானமாயும் தன்னுடைய தபோ விசேடத்தாற் பெரிதாகிய பூமி மண்டலத்தைப்

பரிசுத்தஞ் செய்பவராய் மத்தியந்தினரென்று மகிமையமைந்த திருநாமமுடையவராயும் மகரிஷி ஒருவரிருந்தனர். அம்மகரிஷியினிடத்தில் உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளின் துக்கங்களை நீக்கிச் சிவஞானச் செல்வமுடையவர்களாக்கும்படி அக்கினியினிடத்தில் அக்கினி ஜனித்ததுபோல் தேஜோவர்ணனை ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். தாம் செய்த தவமெல்லாஞ்சேர்ந்து ஒருருவெடுத்ததைப்போன்ற அக்குழந்தையை அன்புடன் நோக்கி அப்புத்திரசிகாமணிக்கு ஜாதகர்மஞ் செய்து மாத்தியந்தினரென்று திருப்பெயர் தரித்துக் குலத்திற்குரிய அன்னப்பிராசனம், சௌளம், உபநயனம் முதலிய சுபகர்மங்களைச் சிறிதுந் தவறாது அந்தந்த காலங்களிற்செய்து முடித்தனர். பின்பு அங்கபதக் கிரமங்களோடு கூடிய வேதங்கள் முதலிய பதினான்கு வித்தைகளையும் எளிதிற் கற்பித்தருளினர். ஜனனமரண துக்கமாகிய பாசத்தை யறுத்தற்குக் காரணமாயும் சைவதேஜோமயமாயும் பெருமை பொருந்தி விளங்கும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை எப்போதுஞ் செபம் பண்ணும்படி யதாவிதியாயுபதேசித்து இனி எந்தவிடத்தில் எந்த மூர்த்தியை உத்தேசித்துத் தவஞ்செய்து ஆத்மலாபத்தை யடைதற்கு உனக்கு எண்ணமோ, அதையுரைப்பாயாகில் அதற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களைச் சுலபமாகச்சொல்லுகின்றேனென்றனர். இவ்வாறு கூறிய அருமைத் தந்தையை அன்புடன் வந்தித்து அவர் கருணையைச் சிந்தித்து அஞ்சலி பந்தனஞ் செய்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் கேட்கத் தொடங்கினார். என்னை ஜனிப்பித்து எல்லா வித்தைகளையும் உணர்த்திய உண்மைக் குருவே! எத்தவம் உலகத்தோர்க்குச் செய்யற்கரியதும், சர்வசித்திகளையுங் கொடுத்தற்குரியதும், மிகப் பெரியதும், சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தினின்றுங் கறையேற்றுவதும், துக்கத்தினின்றும் நீக்கி இடைவிடாத ஆனந்தத்தை யளிப்பதும், அம்பிகாபதியாகிய பரமசிவத்தை பூஜிப்பதுமாய் இருக்கின்றதோ அந்த நிர்மல தவத்தை விஸ்தாரமாக எனக்கு உரைத்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். பிரார்த்தித்த புத்திரமணியின் அற்புதத் திருவார்த்தையைக் கேட்ட பிதாவாகிய மத்தியந்தனர் சொல்லுகின்றார். புத்தியிலுயர்ந்த புதல்வனே! பனிநிறைந்த ஹேமந்த காலத்திலும் குளிர்மிகுந்த சிசிர காலத்திலும், மழைமலிந்த வருஷகாலத்திலும் மன்மதனது

கர்வத்திற்கு இடமாகிய வசந்தகாலத்திலும், கொடிய வெப்பமிகுந்த கிரீஷ்மகாலத்திலும், சூரிய கிரஹண முதலியவைகள் மிகுதியாயுள்ள இராத்திரிகளிலும், ஆழ்ந்த சல மத்தியிலுயர்ந்த பர்வதசிகரங்களிலும், மேன்மையான சிவக்ஷேத்திரங்களிலும், கண்ணுழையாதடர்ந்த காடுகளிலும், குளிர்மிகுந்த நதிக்கரைகளிலும், தளிர்நிறைந்த மரத்தினிழல்களிலும், மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும், குவிந்த அரும்புகளாலும் நிறைந்த கிளைகள் பொருந்திய மரங்கள் நெருங்கிய சோலைகளிலும், தவத்திற்கு யோக்யமாயும் மனதிற்குச் சிலாக்கியமாயுமிருக்கின்ற அன்னிய தேசங்களிலும் நிச்சல சித்தர்களாய்த் தவஞ்செய்துகொண்டு கிழங்கு வேர், பழங்கள், மரத்திற் பழுத்துதிர்ந்த சருகுகள் ஜலம் காற்று இவைகளை ஜீவதாரணார்த்தம் ஆகாரஞ்செய்து வியவகாரம் விடுத்து பிரமதியானபரராயிருக்கின்ற தபோதனர்கட்குப் பிரமலோகப்பிராப்தமான பதவிமட்டுங் கிடைக்குமேயன்றி புனராவர்த்தி ஜன்மமற்றதான சிவசாயுச்சியங் கிடைக்கமாட்டாது. சிவசாயுச்சியத்தை இச்சிப்பையேயாகில் உமாகாந்தரான பரமசிவத்தின் சரணாரவிந்தங்களைப் பூஜித்தல்வேண்டும். அப்பூஜையை பக்தியுடன் செய்வையேயாகில் அது பாசபந்தங்களை நீக்கி அழிவற்றதாய் ஆனந்தமாய் விளங்கும் பரமுத்தியைக் கொடுக்கும். இதரமான தபசிகளிலொன்றும் நீ செய்ய வேண்டுவதில்லையென்று கூறி தந்தையின் அமுதந்ததும்பும் அரிய வசனத்தை சிவபூசை செய்வதற்கேயமைந்த திருமேனியையும் பரமசிவத்தின் திவ்விய சரித்திரங்களை கேட்பதிற் சிரத்தையும் பாவிப்பதில் இனிமையும் பொருந்தி விளங்கும் பெரிய மதியினையுடைய மைந்தனாகிய மாத்தியந்தினர் அகமகிழ்ந்து கேட்டு முகமலர்ந்து விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனர். சந்திரனைச் சடையிற் புனைந்தும் அபாரக்கருணைத்தமக்குரிய வடிவமாயமைந்தும்விளங்குகின்றபரமேசுவரன் இந்தவுலகத்தினுள் எந்த க்ஷேத்திரத்திற் பூசித்தால் எளிதில் பிரத்தியக்ஷமாகுவரோ அந்தவுத்தமக்ஷேத்திரத்தை யெனக்கு உரைத்தருளல் வேண்டும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எனது ஜன்ம நிவர்த்தியின் பொருட்டுத் தேவரீர் அனுக்கிரகித்தபடி தவஞ் செய்யச் செல்லுகிறேனென்னலும், பிதாவாகிய மத்தியந்தனர் தனது அருமைப்புதல்வனைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்துச் சொல்லுகின்றனர். சிறிய

வயதிலேயே பெரிய தவத்தில் மதியைப்பதித்த மைந்தனே! எல்லாப் பிரபஞ்சங்கட்குந் தயாநிதியான சிவபெருமானுடைய சந்நிதியாகும். அவரை விட்டு விலகிய ஜகத்தானது ஓரிடத்து மில்லை. அவரைத்தவிர்த்து இவ்வுலகத்தை வேறாக நினைப்பவர்கள் சித்தபக்குவமில்லாதவர்களாய் அனேக ஜன்மங்களிற் பிறந்து அஞ்ஞானிகளாய்ப் போய்விடுகிறார்கள். அவர்கள் விருதாவான ஜன்மத்தையடைந்தவர்கள், கீடத்துக்கு ஒப்பானவர்கள் பாபவிருத்திற்குக் காரணமானவர்கள். எங்கும் நிறைந்த பரமசிவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் அவ்விதமாய்ப்பாவித்தலருமையாதல்கொண்டு தமது கருணைப்பெருக்கால் சரீரமுழுதும் வியாபித்திருக்கின்ற ஆத்மாவிற்கு இருப்பிடமென்றிருத்தல் போல இவ்வுலகின்கண் ஓர் அற்புத க்ஷேத்திரத்தில் இடைவிடாது சான்னியத்தியமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தத் தலமானது தேவர் முனிவர் மனிதர் முதலியவர் எல்லோராலும் பூசித்துத் துதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அம்மகிமை தங்கிய தலத்தை யுனக்கு உணர்த்துகிறோம். நவகண்டமாய்ப் பகுக்கப்பட்டும் குலபர்வதங்களாற் சூழ்ந்த லோகாதாரமான மகமேருவாற் றரிக்கப்பட்டும், நவரத்தினங்கள் நிறைந்த சமுத்திரங்களாற் சூழப்பட்டும், புண்ணியமாகிய விதை முளைப்பதற்குரிய இடமாய் ஏற்பட்டுமிருக்கின்ற இப்பூமியின் எல்லை கைலாசபதியே நூறாண்டுரைக்கினுஞ் சிறிதும் முடிவுபெறமாட்டாது. அவ்வளவு விஸ்தார விசேடம் பொருந்திய புண்ணிய பூமியில் வசிக்கும் மகாத்மாக்களுக்கு முத்தியை அளிக்கும் வண்ணம் அளவிறந்த வடிவமும் நாமமுந்தரித்து அளவிறந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் கிருபாசக்தியுடன் பரமேசுவரர் எண்ணிறந்த விளையாடல்களைச் செய்தருளினர். அத்தகைய தலங்கள் எவற்றினும் உயர்ந்ததாய் வேதாகமங்களில் உத்தமமென்று கூறியதாய் தவத்தை விசுத்திசெய்வதாய் தில்லைவனமென்று பிரசித்திப் பெற்றதாயுள்ள ஒரு திவ்விய தலமிருக்கின்றது. அதனடுவே ஆலடியின் பாதாளலோகத்தின்கீழ் தேஜோமயமான சிவபூமியினின்றுந் தோன்றி மூலஸ்தானேசுவரரென்று பேர் புனைந்து விளங்கும் சுவயம்புலிங்கமே உனது அன்புமிகுந்த பூஜையைக் கொண்டருள்பவர் என்று வாசாதீக்ஷை செய்தருளினர்.

ஆறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

க்ஷேத்திர மகிமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக வால்கலியின் கதையை யுரைத்தது.

இவ்வாறு அனுக்கிரகம்பெற்றுப் பக்திபெருகிய மனத்துடன் நிற்கும் புத்திரனைப் பிதாவாகிய மாத்தியந்தின ரிஷி பார்த்து அந்த க்ஷேத்திர மகிமையால் தேவேந்திரன் அசுரர்களை ஜெயித்துத் துன்பம் நீங்கி இன்பமடைந்த திவ்விய சரித்திரத்தை யுரைக்கிறேன். சிரத்தையுடன் கேட்பாயாகவென்று பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

தேவ கந்தர்வ ராக்ஷதர்களாலுஞ் செயித்தற்கரிய உரத்தையுஞ் சிவன் கொடுத்த வரத்தையும் வால்கலியென்று பிரசித்தமான பெயரையும் பெற்று விளங்கிய அசுரனொருவன் இருந்தனன். அவனுடைய பராக்கிரம விசேடத்தால் பூமண்டல முழுமையும் செயித்து ஏகச்சக்ராதிபதியாய் அரசு செலுத்தி வருகிறபோது தேவலோகத்தையும் செயித்தற்கு எண்ணங்கொண்டு தன்னுடைய நால்வகை சைன்னியங்களுடன் புறப்பட்டுச் சுவர்க்கலோகஞ்சென்று இந்திரனை யுத்தத்திற்கழைக்க, அவனுந் தனது அமர சைன்னியங்களுடன் வந்து அசுரேசனை எதிர்த்தனன். இருவரும் அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அதிக ஆக்ரோஷத்துடன் இரவு பகல் தோன்றாமல் பதினாயிரம் வருடம் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அந்த யுத்தத்திலுண்டான ரத்தப் பிரவாகத்தால் பூமண்டல முழுமையுஞ் சேறாகியது. இறந்த சைன்னியங்களுடைய அஸ்திகளெல்லாம் மேருமந்திர முதலிய பர்வதங்கள் போற் குவிந்துவிட்டன. சைன்னியங்களை யிழந்தும் அசுரேசனும் அமரேசனுந் தங்கள் சவுரியங்களை இழக்காமல் பின்னும் ஓராயிர வருடம் யுத்தஞ்செய்து கடைசியில் வால்கலி பராக்கிரமத்திற்கு இந்திரன் எதிர்நிற்கச் சக்தியற்றவனாய் அபஜெயத்தையும் எஞ்சிய சைன்னியத்தையும் கைக்கொண்டு இனி லோகநாதனை லட்சுமிகாந்தனைவிட வேறு ரக்ஷகர் ஒருவருமில்லையென்று பயந்த மனத்துடன் கூடிய இந்திரன் மிகுந்த வேகத்தோடு சுவேதத்துவீபத்தையடைந்து பாற்கடல் மத்தியில் ஆதிசேஷதம்பத்தில் பூமகளாகிய மின்னல் விளங்கி யோக

நித்திரை செய்யுங் கருமுகில்வண்ணனைப் பெருமுகில் வாகனன் கண்டு நமஸ்கரித்து ஆயிரங்கண்கள் பெற்ற பலனைப் பெற்றோமென்று கண்குளிரப் பார்த்து வேதமந்திரங்களால் நாவார தோத்திரஞ்செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கைகட்டிநிற்குஞ் சதமகனுடைய தீன வசனத்தைக் கேட்ட பரவாசுதேவன் திடீரென யோக நித்திரையும் சேஷதற்பத்தையும் விட்டெழுந்து, கருணைக்கண்மலர்ந்து பிரியத்துடன் நோக்கி, ஹே இந்திராணி மணாளா! நீயும் உன்னைச்சூழ்ந்த தேவர்களுஞ் சுகமா? நீங்கள் உங்கள் அதிகாரங்களைக் கிரமமாகச் செலுத்தி வருகின்றீர்களா? என்று குசலப்பிரசினஞ் செய்து நீ இப்போது உனது சுவர்க்க லோகத்தைவிடுத்து வாடியமுகமுந் தேடியமனமுமுடையவனாய் உன்பரிவாரங்களுடன் இவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்று நாரணன் கேட்டலும், அமிர்தவருஷம் பொழிந்தது போன்ற அவ்வருமைத் திருவார்த்தையை அமரேசன் கேட்டு செவியாரப் பருகி நாவாரச் சொல்லுகின்றனன்.

தேவர்கள் நடுங்கும்படியாய் பலத்தையும் பெரியவரத்தையுங் கரியகண்டனாகிய பரமசிவத்தின் கிருபையினாற் பெற்ற வால்கலி யென்னும் அசுரனால் என் வலியை இழந்து அபஜெயமடைந்தனன். அவனுடைய துவஜம் தேவரீரது கிருபைக்குரிய எனது லோகத்தி லாடுகின்றது. அதை நினைத்த என் மனம் வாடுகின்றது. ஜயத்தைவேண்டிய மூவுலகளந்த சரளத்தைத் தேடுகின்றது. அசுரபயத்தை நீக்கி எனையாண்டருளல் வேண்டும். துஷ்டனான மதுவைக்கொன்ற மதுசூதனா! இரணியாக்ஷ இரணியகசிபு முதலிய அசுரர்களை அலக்ஷியமாயழித்த அரிவாசுதேவா யென்று பிரார்த்தித்தனன். பிரார்த்தித்த இந்திரனுடைய தீனவசனத்தை தீனதயாளனாகிய கண்ணன் கேட்டுப் புன்னகை செய்து சொல்லுகின்றனர். நீ உரைத்த வால்கலியென்னும் அசுரன் பரமசிவத்தைநோக்கி நெடுநாள்தவம்புரிந்து பெறுதற்கரிய வரத்தையும் பலத்தையும் பெற்று ஜயத்திற்குரியவனாயிருக்கின்றான். அவனைச் சமயம்பார்த்து நாம் ஸம்ஹரிக்கின்றோம். நீ பூலோகம் சென்று உமாகாந்தரான பரமேசுவரனைக்குறித்துச் சீக்கிரத்தில் சித்தியைத் தருவதான புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் உறுதியான தவத்தைச் செய்தாலன்றி அசுரேசனுடைய பலங்குறைந்து வதமாகமாட்டான். ஆதலால் விரைவில் தவஞ்செய்

தற்குச்செல்லுகவென்றலும், இந்திரன் சொல்லுகின்றன். சுவாமி உலகின்கண்ணுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களில் எது உயர்ந்தது? எதில் தவஞ்செய்தால் சீக்கிரத்தில் சித்தியைத்தரும் அதை அனுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், ஹே இந்திரா! சர்வ சித்திகளுக்குங் காரணமாய் ஆரணங்களுரைத்ததுவாய் க்ஷேத்திரம், தீர்த்தம் மூர்த்தி மூன்றினாலுஞ்சிறந்து ஓங்கியதாய் தில்லைவனமென்று பெயரைத் தாங்கிதாய் உள்ள ஒரு திவ்விய க்ஷேத்திரம் இருக்கின்றது. அந்த க்ஷேத்திரத்தில் உலகத்தின் நன்மைக்காகவும் பார்வதியின் நயனங்கண்டுகளித்து மகோற்சவத்தை அடைவதற்காகவும் ஸர்வாத்மாவான பரமேசுவரர் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்து வருகின்றனர். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் நீ விரைவிற்சென்று அசுரவதார்த்தம் அருமையான தவத்தை உறுதியாகச் செய்தல் வேண்டுமென ஜனார்த்தனருரைத்தனர். ஜனார்த்தனரின் இதந்தங்கிய வசனத்தைக் கேட்ட இந்திரன் சொல்லுகின்றனன். என்னை ரக்ஷிக்குங் கருணைநிறைந்த கேசவத்தெய்வமே! தேவரீர் கூறியவண்ணந் தில்லைவனஞ்சென்று தவஞ்செய்தற்கு என் மனஞ்செல்லினுங் காலெழவில்லையே அசுரனாலடைந்த பீதி சிறிதும் என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்க நானெவ்விதமாய்த் தவஞ்செய்யப்போகின்றேன் தேவரீரை விட்டு ஓரிடத்தும் போகேன். ஜகத்ரக்ஷகரான தேவரீர் தயைகூர்ந்து எனக்குத்துணையாக என்னுடன் கூட தில்லைவனம் வந்து அசுரனால் எனக்கு யாதொரு துன்பமும் இல்லாமல் ரக்ஷித்தருளுவீரேல் தவஞ்செய்தற்கு என்மனஞ்சலியாதிருக்கும் யானும் சிவானுக்கிரகத்தால் சத்துருவை ஜெயித்துச் சுகிப்பேனென்று வேண்டலும் ஹே சதமகா! நாம் கூறியபடி தவஞ்செய்தற்கு சீக்கிரம் நீ செல்லவேண்டும் நாமும் வந்திருந்து ரக்ஷிக்கின்றோம் என்று அச்சுதன் அருளிச்செய்ததை அமரேசன் ஆனந்தத்துடன் கேட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னைச்சூழ்ந்த தேவர்களுடன் தில்லைவனம் வந்து தவத்திற்காக ஆசிரமம் அமைத்துக்கொண்டு பரமசிவத்தை நோக்கியருந்தவம் புரியத்தொடங்கினன். தேவர்களுமவ்வாறே தனித்தனி ஆசிரமம் இயற்றிக்கொண்டு தவஞ் செய்தார்கள். சரணமடைந்தோரை ரக்ஷிக்கும் அவ்வியாஜகருணாமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும் ஆனந்தத் தாண்டவதெரிசனம் பார்ப்பதற்கு இயற்கை

யாகவே அபேக்ஷயிருப்பினும் இந்திரனுக்குச்சொல்லியபடி போய்க் காத்தலை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு உடனே தாம் வாசஞ்செய்யுந் திருப்பாற்கடலைத் தமது பாயலாகிய ஆதிசேஷனுடன் தில்லைவனஞ் செல்லும்படி ஆக்ஞாபித்து லோகமாதாவான லக்ஷ்மீ சமேதராய்த்தாமும் தில்லைவனம் வந்து தேவர்கள் அதிக்க மகாதேவரிடம் ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனஞ் செய்து யோக நித்திரை செய்துகொண்டு மிகுந்த களிப்புடன் வசித்தனர்.

இவ்வாறாக நெடுநாட்சென்றபின் கடுந் தபசு செய்து கொண்டிருக்கும் இந்திரனுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதினவரும் சிதம்பரமகிமையைத்தானே தவஞ்செய்து பரமேசுவரரால்வாஸஸ்பதியென்று பேர் பெற்றிருந்தவரும் தாம் ஆனந்தத்தாண்டவ போதத்திலிருப்பதால் விஷ்ணுவைக்கொண்டே தம்மைத் தெரிசிப்போர்கட்குச் சர்வ சித்திகளையும் கொடுக்கும்படி பரமசிவம் அனுக்கிரகித்திருக்கு முண்மையை உணர்ந்தவருமான தேவகுரு இந்திரனுக்கருகில் வந்து ஓ ஸஹஸ்ர ராக்ஷசனே! நீ இந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் தவஞ்செய்த பிரபாவத்தால் அசுரர்கள் பலங் குறைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் வதமாவதற்கு சீக்கிரம் சித்திகரமாகிய ஒரு விரதத்தை அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். அந்த விரதம் உத்தமமானது. அசுரவைரியாகிய விஷ்ணுவைக்குறித்துச் செய்யவேண்டுவது. அசூன்ய சயனமென்று பெயருள்ளது. அதை பக்தியுடன் இந்தக்கிருஷ்ணபக்ஷ துவிதியையிற் றொடங்கி விஷ்ணுவை விக்கிரகரூபமாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்து அபிஷேகித்து மாதவாவென்னு மாதவி முதலிய புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து இனிமையான நைவேதனங்களும் வாசனையுள்ள தூபதீபங்களும் கொடுத்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நான்கு மாசம் பூஜித்து கார்த்திகை மாதத்தில் உத்தான ஏகாதசி தினத்தில் ஸ்ரீ ஹரியின் பூஜையை முடித்து மறுதினத்தில் பிரம ரிஷிகளுக்கு திருப்தியான போசனஞ் செய்வித்து விரதத்தை சமாப்தி செய்குவையேல் பகைவனை முடித்து ஆகண்டலனுகக் கிரீடந்தரித்து வாழ்வாயென்று உரைத்தருளினர். இவ்வாறு குருவுரைத்த வாக்கியமே சிவனளித்த பாக்கியமென்று நினைத்து யோக்கியமான மனதுடன் கூடிய இர்திரன் கிலாக்கியமான விரதத்தை யதாவிதியாகத் தொடங்கிச் சிரத்தையுடன் பூர்த்தி செய்து பின்பு

அசுரேசனை ஜயித்து மிகுந்த களிப்புடன் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று சுகித்திருந்தனன். கேட்டனையோ அவம் விடுத்துத் தவந்தொடுத்துச் செல்லும் மதியை யடுத்த மைந்தனே! மிகுந்த பாவியான ஒரு நீசன் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து இருந்து மோக்ஷமடைந்த திவ்விய சரித்திரத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

புல்கஸன் கதையுரைத்தது.

நெடுநாளைக்கு முன்னர் புல்கஸன் என்று பேருள்ள ஒரு நீசனிருந்தனன். அவன் பிராணிகளிடத்தில் தயவில்லாதவனாய் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் பிராமணர்களை வதைத்தும், வழிப்போக்கர்களைச் சிதைத்தும் அவர்கள் பொருளைப் பறித்தும், வனஞ்சென்றவழி சஞ்சரித்தும், பாவிகளும் அஞ்சும்படி துன்மார்க்கங்களைச் செய்து வருகையில் அவனிடத்திற் பொருளபேக்ஷைக்காச் சிநேகஞ்செய்கிறவனாய், ஜாதியிலுயர்ந்த மற்றய ஒழுக்கங்களிற் சமதையானவனாயுள்ள ஒரு பிராமணன் அவனது தொழிலுக்கு அனுகூலியாய்ச் சென்றும் அதிற்கிடைத்த தனங்களில் பங்கு வைத்து வாங்கியுங் காலங்கழித்து வந்தனன். வருகையில் வேதியனுக்கு வேண்டியமட்டுந் திரவியம் நிறம்பிவிட்டமையால் மித்திரனாகிய புல்கஸனிடத்தில் இரக்கம் ஜனித்து சொல்லுகின்றனன். எனது அன்புள்ள புல்கஸனே! நீ இத்தனை நாளாய் ஜீவகாருண்யமில்லாத தொழிலைச்செய்து பாபரூபமான தனத்தைத்தேடி இக்கனத்த வுடலை வளர்த்ததினால் என்ன சுகத்தைக்கண்டாய்! பெரியோர்கள் வெறுக்கும்படியான கொலை முதலிய எண்ணிறந்த பாவங்களை நெடுநாட் புரிந்தும், ஓர் நிமிஷமேனும் இரக்கமின்றி இருக்கின்றனையே என்றுரைத்த இதவசனத்தைக் கேட்டவுடன் பூர்வ புண்ணிய விசேடத்தால் நல்லறிவு சிறிது ஜனித்து, ஆ இதுவரையில் நமதுயிருக்காகப் பல உயிர்களை வதைத்து இவ்வுயிரை வளர்த்ததன்றி என்ன பலனைக்கண்டோமென்று தனக்குத்தானே நினைத்துப்பயந்த

மனதுடன் கூடிய புல்கஸன் நயந்துரைத்த மறையவனைப்
பார்த்துச் சொல்லுகின்றனன். என்னை நற்கதியிற்சேர்க்க நண்
பராகவந்த அந்தணரே! நான் ஒருவராலும் செய்தற்கரிய
பெரிய பாவங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவுஞ் செய்திருக்கின்
றேன். அப்பாவங்களைப் போக்குதற்குரிய வழிகள் ஒன்றும்
நிர்மூடனான எனக்குத் தெரியவில்லை. இதற்கு என்ன செய்கு
வேன். குலத்திலுயர்ந்த தாமே ஒரு உபாயஞ்சொல்லி என்
பாபங்களை ஒழித்துக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்
தனன். பிரார்த்தித்த புல்கஸனுடைய வசனத்தைக்கேட்ட மறை
யவன் சொல்லுகின்றனன். ஓ புல்கஸா! நீ யுரைத்த வார்த்தை
மிகுந்த நன்மையைக் கொடுப்பதாய் உயர்ந்த பதவியிற் சேர்த்
தற்குரியதாயிருக்கின்றது. உன் பாவங்களனைத்தையும் போக்கி
மோக்ஷசுகத்தை தரத்தகுந்த உபாயமான மார்க்கம் ஒன்றிருக்
கிறது. அது என்னவெனில் உலகின் கண்ணுள்ள சிவக்ஷேத்தி
ரங்களுக்குள் மேலானதாய் என்றுமுள்ளதாய் தேவர் கந்தர்வர்
சித்தவித்யாதரர், ரிஷிகள் முதலியயோர்களாற் பூஜித்து வந்திக்
கப்பட்டதாய் அம்பிகாபதியான பரமசிவம் தெரிசிப்பவர்களின்
பாவங்களை நீக்கி தமது சரணாரவிந்தத்தில் சேர்த்துக் கொள்வ
தற்காகவே ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளுகின்ற தில்லைவன
மென்று ஓர் இடம் இருக்கின்றது. நீ அதிற்சென்று காலையில்
ஸ்நானஞ்செய்து சிரத்தையுடன் தூரத்தில் நின்று சிற்சபையை
வணங்கி, நீ சம்பாதித்த பொருளெல்லாம் சிவஞானிகளுக்கும்
சம்சாரிகளாய் இருக்கின்றவர்களுக்கும், சிவ பக்தர்களுக்கும்
கொடுத்து அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசிப்பவர்கட்குச் சோர பய
முதலியதுகள் இல்லாமல் பாதுகாத்து ரக்ஷித்து வருவையாகில்
உன் பாவமெல்லாம் நீங்கி மேலோங்குவையென்று கூறினன்.

அந்த ஆப்தவசனத்தைக்கேட்ட புல்கஸன் சந்தோஷசித்த
னாய்உடனே எழுந்திருந்து தான் சம்பாதித்த தனங்களைக் கைக்
கொண்டு மறையவனுடன் தில்லைவனஞ்சென்று தயைபுகுந்த
சித்தமுடன் குணமிகுந்த சிவபக்தர்கள் யோகிகள் அத்தலத்
தில் வசிக்குமேழைகள் முதலிய பலருக்குந் திருப்தியுண்டா
கும்படி கொடுத்தும் தூரத்தில் நின்று சிற்சபையை நினைத்து
வணங்கியும் ஸ்தூலலிங்கமான கோபுரங்களை தெரிசித்தும் பஞ்ச

குரோசத்திற்கு வெளியில் வசித்தும் க்ஷேத்திர ரக்ஷணையைக்
குறைவில்லாது செய்துகொண்டும் பலநாளிருந்து ஊழ்வினை
முடிய ஓர்நாளிறந்தனன். சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் சரீரவியோக
மான புண்ணிய விசேடத்தால் மறு ஜன்மத்தில் பரமசிவத்தைப்
பூசித்து அருகில் நின்று சுகித்தற்குரிய சுகிர்தமான பிராம்மண
குலத்தில் ஜனித்து, உயர்ந்தபக்திஞான வைராக்கியங்களை
பொருந்தி வாழ்ந்து அந்தத்தில் அம்பிகாபதியின் அற்புத அரு
ளால் அண்டர்க்கும் அரிய அழகிய சச்சிதானந்த லக்ஷணமான
முத்தியையடைந்தனன் கூடவந்திருந்த மித்திரனான புத்தியுள்ள
பிராமணனும் சிவகங்கையில் ஸ்நானம் செய்து யதாவிதியாய்ப்
பரமசிவனை நெடுங்கலம் பூசித்துச் சிற்சபேசரின் அநுக்கிரகத்
தால் நற்பதவி சேர்ந்தனன். கேட்டனையோ! சிவத்தைக்குறித்த
தவத்தைப்பதிந்த மனத்தைப்படைத்த மைந்தனே! என்று பிதா
வாகிய மத்தியந்தினர் புத்திரனாகிய மாத்தியந்தினருக்கு
சிதம்பர க்ஷேத்திரம் சீக்கிரம் சித்தியைக் கொடுக்கத்தகுந்த
தென்பதை இரண்டு கதையால் விளக்கித் தன்னருமைப் புதல்
வனைக் கண்குளிரப்பார்த்து சர்வசித்திகளுக்குங் காரணமாய்
மங்களகரமான எல்லா சுகங்களையுங் கொடுப்பதாய் விளங்கு
கின்ற விபூதியை தமது திவ்விய அஸ்தத்தாலெடுத்து மைந்தனிட
நெற்றியில் தரித்து ஆசீர்வதித்துக்கட்டி யணைத்து உச்சிமோந்து
என் கண்மணியே! இனி நீ தவத்திற்குச் சென்று சிவானுக்கிரகச்
செல்வம் பெற்று வரக்கடவாயென்று அனுக்கிரகித்தனர்.
உடனே புத்திரராகிய மாத்தியந்தினர் தனது அன்புள்ள மாதா
வையும் அறிவுள்ள பிதாவையும் வலம் வந்து நமஸ்கரித்து
அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு பரமசிவ சரணார
விந்த தியானத்துடன் தில்லைவனத்தை நோக்கி தீவிரமாய்ப்புறப்
பட்டனர். அந்தத் தில்லைவனமானது சமுத்திர ராஜன் அலைக
ளாகிய கரங்களால் நக்ஷத்திரம் போன்ற வெண்முத்துக்களை
வாரியிறைப்பதனால் பர்வதம்போற் குவிந்த முத்துக்குவியல்கள்
பொருந்திய சிங்கம், யானை, புலி, கரடி, செந்நாய் முதலிய
துஷ்ட ஜெந்துக்கள் நிரைந்ததும் தே, மா, பலா, சம்பகம்
வேங்கை, பாதிரி, வில்வம் முதலிய மரங்கள் வளர்ந்தோங்கியும்
கார்காலமேகமானது அசைவற்று நின்றதைப்போன்ற பச்சிலை
மரங்களும் பனைமரங்களும் தழைத்து வளர்ந்தும் ஆறுருதுக்

களும் எப்போதும் விளையாடுதற்கமைந்த உத்தியானம்
போன்ற புண்ணியங்களாகிற கொடிகள் வளர்தற்குரிய
தோட்டமாயும், பெரிதாகிய பல விருக்ஷங்களுக்கும் இடிபா
ரையுடைய ஆற்றங்கரையாயும், ஜனங்களுடைய கண்களுக்
கெட்டாத விஸ்தாரமுடன் நான்கு பக்கங்களிலும் நதிகளாற்
சூழப்பட்டும் பார்ப்பவரின் மனதிற்குங் கண்ணுக்கும் எப்
போதும் ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணுவதாயும் மனதினல்
நினைத்தற்கரிதாயுமிருக்கின்ற வைபவங்கள் பெற்றும் விளங்கு
கின்றது. அவ்வழகிய தில்லை வனத்தையடைதற்கு ஸ்ரீ பஞ்சா
க்ஷரத்தையே துணையாகக்கொண்டு மாத்தியந்தின மகரிஷி
வந்தனர்.

அந்த வனத்தின் நடுவே மகிமை பொருந்தியதாய் வேதத்
துவனியினற் பரிசுத்தமாய் சங்கீதவாத்திய கோஷங்கள் உள்ள
தாய் நான்கு பக்கங்களிலும் முனீஸ்வரர்களால் ஸேவிக்கப்
தாய் பெருகுகின்ற மதுக்களுடன் வண்டுக்கூட்டங்கள்
பொருந்திய சுவர்ண தாமரை மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்தாற்
சோபிப்பதாய் அழிவில்லாத ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாய்
விளங்கும் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தைப் புதிதாகப் பார்த்தவுடன்
தமது ஜென்மம் சாபல்யமாயிற்றென்று மிகுந்த குதூகலமடைந்
தனர். சந்தோஷ சித்தத்துடன் சொல்லும் மாத்தியந்தினர்
பார்த்தவுடன் சகல பாவங்களையும் போக்குவதான சிவ
கங்கையைக்கண்டு தரிசித்து அதற்குத் தென்கரையின் வழியாய்
மேல்நடந்து எல்லாவுலகங்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கின்ற
மூலஸ்தானத்தைக்கண்டு அதனடுவே சந்திரசூடராய், கங்காதர
ராய், நீலகண்டராய், முக்கண்ணமைந்த முகாரவிந்தராய், கோடி
சூரிய சமான சரீரகாந்தியாலும் புன்சிரிப்பாகிய சந்திரகிரகண
பிரகாசத்தாலும் வனத்தின் நான்கு பக்கங்களைப் பிரகாசிக்கச்
செய்பவராய் விளங்குகின்ற பரமசிவத்தைக் கண்ணால் தெரி
சித்து அடங்காத ஆனந்தத்துடன் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து
கண்களில் ஆனந்த பாஷ்யம் பெருக ஸ்தோத்திரம் செய்யத்
தொடங்கினர். தேவதைகளெல்லாம் வணங்குந் தெய்வமே!
உலக பாரத்தை வகிக்கும் உத்தமனே சோம சூரியாக்கினிய
னென்னும் மூன்று கண்களையுடைய விருபாக்ஷனே! பெரியோர்
களெல்லாம் வணங்கும் பெரிய பரம் பொருளே! பிரபஞ்ச

விருத்திக்காகப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரனென்னும் மூவுருவந்
தரித்து முத்தொழிலை நடத்தும் முதற்பொருளே! கருணா ரூப
மான புண்டரீகப் பொய்கையை யுடைய புனிதனே! என்னை
யாண்டருளும் அறிவே! என்னன்பே! என்னமுதே! என்று
பற்பல விதமாய் ஸ்துதித்து, அஷ்டாங்கமாய் வந்தித்து, சிரசின்
மேற் கைதூக்கி அஞ்சலி பந்தனஞ் செய்துகொண்டு ஹே!
கருணாநிதியே! நாரணனும் நான்மறையும் நாடற்கரிய தமது
திருவடித் தாமரையை அறிவில்லாத அடியேன் பூசிக்க விரும்பு
கிறேன். என்னால் பூசிக்கப்படுவதில் குறைதல் அதிகரித்தல்
முதலிய குற்றங்களிருப்பினும் அவைகளைச்சிறிதுங் குறியாது
குணமாகக் கொண்டருளல் வேண்டும் எனது ஆண்டவனே
என்று பிரார்த்தித்து உடனே புண்டரீகப் பொய்கைக்கு வந்து
விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து பஸ்ம ருத்திராட்சங்களைத்தரித்து
நித்திய கர்மங்களை முடித்து அன்று மலர்ந்த அழகிய சுவர்ண
தாமரை மலர்கள் முதலிய பல மலர்களை எடுத்து அன்புடன்
மூலஸ்தானேசனையடுத்து அவரது அருட்பிரபாவங்களை வேதா
கமங்களிற் கூறியவாறு பூசித்துப் பிறந்த பலனைப் பெற்றோ
மென்று மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தனர். பின்பு அவ்விடம்
விட்டெழுந்து மேற்புறமாகச் சிறிது தூரம் சென்று புஷ்பங்க
ளால் நிறைந்த உயர்ந்த விருக்ஷங்கள் சூழ்ந்த குளத்தின் கரை
யில் தவஞ் செய்வதில் திடச்சித்தமுள்ள மாத்தியந்தினர் ஓர்
பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு அதனடுவே சோதி ரூபமான
சிவலிங்கப் பெருமானைத் தமது ஆத்ம பூஜைக்காக ஸ்தாபித்து
மூலஸ்தானத்துடன் இரண்டிடமும் பூசித்து வந்தித்துப் பதியே
துணையாகக் திரிவித கரணங்களும் பொருந்தியிருந்தனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தின முனிவருக்கு வியாக்கிரபாதரென்னும் பெயர் கிடைத்ததைக் குறித்தது.

இவ்வாறு மாத்தியந்தினமகரிஷி சிவபூசையை மிகுந்த பத்தி
யுடன் செய்துகொண்டும் சுவரூபானுசந்தானமாகிய தவத்
தைச் *சரீரம் இளைத்தும் மனமிளைக்காமல் உறுதியாய் அனுஷ்

டித்தும் வருகையில் ஒருநாள் விடியற்காலமெழுந்து தந்தத
சுத்திசெய்து விபூதி உத்தூளனமாகிய ஸ்நானம்பண்ணி
தண்டு கமண்டலம் திருப்பூக்குடை முதலியவைகளை எடுத்துக்
கொண்டு எட்டுச் சடைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரிஷி
சிரேஷ்டர் சிவபூசைக்கு மலர்களெடுக்க வனத்திற்சென்றும்
வாசனையுள்ளதாய் அன்று மலர்ந்தவைகளாய் புஷ்பவிதிகளிற்
கூறிய புஷ்பங்களைச் சிவபூசையிலுள்ள பிரேமையினால் விசேட
மாக எடுத்தும் தன்னுடைய ஜீவதாரணநிமித்தியமாய் இனிமை
யுள்ள கிழங்கு, வேர், சருகு முதலியவைகளை சேகரித்தும்,
தர்ப்பைகள் பத்திரங்கள் சமித்துக்கள் இவைகளைக் கைக்
கொண்டும் தனது ஆசிரமத்தில் பூசைக்காகப் பிரதிஷ்டை செய்
திருக்குஞ் சிவபெருமானது சந்நிதியில் வந்து பூசைக்குரிய
புஷ்பங்களை விதிப்படி ஆராயும்பொழுது புழுக்களால் வெட்
டுண்டிருத்தல் முதலிய குற்றமிகுந்த புஷ்பங்களைக்கண்டுபயந்து
வியாகூலச்சித்தராய்ச் சொல்லுகின்றனர். புஷ்பங்களை விடிந்த
பிறகு எடுப்போமெனில் மதுவை உண்பதற்கு வந்துவிழுகின்ற
மதுகரங்களால் தீண்டப்பட்டும், இராத்திரியில் எடுப்போ
மானால் மார்க்கங்கள் இருட்டுகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்
கின்றன. அன்றியும் விருட்சங்களிலேறிப் புஷ்பங்களை எடுப்
போமென்னில் விருட்சங்களெல்லாம் பனியினால் அபிஷேகிக்
கப்பட்டதாய் ஆகாயத்தைத் தொட்டதாய் ஒழுங்கற்றதாய்
ஏறுதற்குரிய கிளைகளற்றதாய் இருக்கின்றனவே அவைகளைப்
பாராது மரங்களிலேறும்போது எனது கைகளும் கால்களும்
மரத்திற்பொருந்தாது வழுக்கிவிடுகின்றன. இதுவன்றி வண்டு
களாற் புசிக்கப்பட்டதும், அரும்புகளாயுள்ளதும் முந்தின
தினத்தில் மலர்ந்ததும் புழுக்களால் வெட்டுண்டதுமான
புஷ்பங்கள் பரமேசுவருடைய பூசைக்கு ஆகா என்று ஆக
மங்கள் கூறுகின்றனவே இதற்கு என்னசெய்குவேன் என,
வியாகூலித்துச் சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக்குளிர்ச்சி பொருந்
திய கங்கையுடன் சந்திரன் தவழும் ஜடாதரனே! புண்ணிய
மிகுந்த தில்லைப்பதியோங்குஞ் சிந்தாமணியே! வாமபாகத்தில்
ஆனந்தவல்லி படர்ந்து விளங்கும் அழகனே என்று பரம
சிவசந்நிதியில் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்
கரித்து ஹே நாதனே! அறிவில்லாத இவ்வடிமையை ரக்ஷிப்

பதற்குத் திருவுளமிருக்குமாயின் எனது அன்பைக்குறியாது
அனுக்கிரகித்தல்வேண்டும். பக்திலேசமில்லாது நின்பூசையைச்
செய்பவனாயினும் வேறொரு சுகத்தில் ஆசை சிறிதுமில்லாதிருக்
கின்றேன். அன்றியும் தேவரீரைத்தவிர ரக்ஷிப்பதற்கு ஒருவரு
மில்லை. அரிபிரமாதி தேவர்களால் அன்புமிகுந்த பூசையைக்
கொண்ட சரணாரவிந்தத்திற்கு பக்திலேசமிலாத எளியேன்
செய்யும்பூசை ஏற்குமோ பக்தியீனர்களாகிய மனிதர்களுக்குத்
தமது சுயரூப தெரிசனங் கிடைக்கமாட்டாதென்று வேதா
கமங்கள் கூறியதை நான் செவ்வையாக அறிந்துமிருக்கிறேன்.
என்று பலவிதமாய்த் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் மாத்தியந்தி
னருக் கெதிரில் அகண்டானந்த விக்கிரஹராய் பிரம்ம விஷ்ணு
முதலிய தேவர்களால் துதிக்கப்படுகிறவராய் நந்தி முதலிய
கணங்களாற் சூழப்பட்டவராய் அம்பிகா சகாயராய் விருஷ
பாரூடராய் விளங்கும் பரமேசுவரன் கருணைமலர்ந்த முகத்
துடன் பிரசன்னராயினர். இவ்வாறு பிரசன்னரான பரம
சிவத்தைப் புண்ணியசாலியான மாத்தியந்தின முனிவர் கண்டு
மிகுந்த ஆனந்த பரவசராய்க் கண்களில் தாரை தாரையாய்
இன்பநீர் பொழிய மயிர்க்கூச்செறிந்து இடைவிடாது நமஸ்
கரித்து ஸ்தோத்தரிக்க நாவெழாது அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்கை
யில் பார்வதிபதியான பரமசிவம் மந்தகாஸத்துடன் மாத்தியந்
தினரைக் கருணை நிறைந்த கண்ணால் கடாக்ஷித்து, ஓ தபோதனா
உன்னுடைய சீலத்தையும் சிரத்தையையும் உயர்ந்த தவத்தையும்
பக்தியுடன் எம்மைப் பூசிக்கும் விசேடத்தையுங்கண்டு மிகுந்த
திருப்தி யடைந்தோம். உனக்கு இப்பதினான்கு லோகங்
களுக்குள் எந்த வஸ்துவினிடத்தில் இச்சையிருக்கின்றதோ
அதைக்கேட்பாயாகில் கொடுப்பதற்குச் சித்தமாயிருக்
கின்றோம் என்றருளிய ஐயனது அமிர்தம் விரும்பும் அழகிய
வசனத்தைக் கேட்ட மாத்தியந்தின முனிவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சி
யடைந்து பரமேசுவரரைப் பார்த்து, தீனரைக் காக்குந் தெய்
வமே! தேவரீரது பூசையின் பொருட்டு மலர்களெடுக்க, பனி
யால் நிறைந்த மரங்களில் ஏறும்பொழுது வழுக்காதிருக்க அடி
யேனுடைய கைகளும்கால்களும் புலியைப்போல் வலிமையான
நகப்பற்றுண்டாகவும், அவைகளில் பூசைக்குரிய புஷ்பங்களைத்
தோஷமில்லாது இருட்டிற் சென்றெடுப்பதற் கிசைந்த

ஒளி பொருந்திய கண்கள் பொருந்தவும் அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும். தேவரீரது திருவருளால் வியாக்கிர ரூபங்கிடைத்த பின்பும் தமது பூசையைக் குறைவிலாது பக்தியுடன் எந்நாளும் யான் புரிதல் வேண்டும். சபல புத்தியுள்ள என்னாற் செய்யப்படும் பூசையிற் குறைதல் அதிகரித்தல் முதலிய குற்றங்கள் இருப்பினும் அவைகளைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். இந்த க்ஷேத்திரம் இன்று முதல் என்பெயரால் வியாக்கிரபுரமென்று வழங்கவேண்டும் இவைகளைத் தவிர வேறொன்றிலும் எனக்கு இச்சையில்லையென்று பிரார்த்தித்து நிற்கும் ரிஷிசிரேஷ்டரைப் பார்த்து லோகநாதனான ஸர்வேசுவரன் சொல்லுகின்றார். "ஓ அன்பரிற் சிறந்த மாத்தியந்தினா!" நீ யாவருங் கேட்டற்கரிய வரத்தை நம் பூசையில் உகந்த சிரத்தையாற் கேட்டனை! மிகுந்த சந்தோஷமாச்சுது நீ கேட்டபடியே எல்லா வரங்களையும் உனக்கு அளித்தனம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே மாத்தியந்தின முனிவரின் கைகளிலும் கால்களிலும் வியாக்கிரத்தைப்போல நகப்பற்றுடன் கண்களும் உண்டாகி விளங்கின. அதைக்கண்ட மகாரிஷியானவர் ஆ புஷ்பவிருக்ஷங்களிற்பற்றியேறுவதற்கு நகமும் பார்த்தெடுப்பதற்கு விழியுங் கிடைத்ததேயென்று மிகுந்த குதூகல சித்தராய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து நிற்கையில் உமாகாந்தராகிய பரமசிவம் தேவர்களுடன் மறைந்தருளினர். சிவபூசையிற் சிறந்த மாத்தியந்தினரை அதுமுதற் கொண்டு வியாக்கிரபாதரென்று உலகத்தோர்கள் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். அவர்கள் பிரதிதினமும் சூரியோதயத்திற்கு முந்தியெழுந்து சிரத்தையுடன் செய்யவேண்டிய நித்திய கர்மங்களை முடித்துவர இருட்டிற் செல்லுதற்கு நிர்ப்பயமுள்ளவராக ஆயினர். இவரது உருவத்தைக்கண்ட துஷ்ட மிருகங்களெல்லாம் அதி பீதியடைந்து விலகி ஓடுகின்றன. வண்டுகள் விழித்துப் புஷ்பங்களிற்செழித்த மதுக்களைப் புசித்தற்கு முந்தி, சுவர்ணகாந்தியோடு கூடிய கொன்றை மலர்களையும் மாணிக்க முளையைப்போன்ற நிறத்துடன் வாசனை வீசும் பாதிரி மலர்களையும், மிகுந்த மணமுள்ள மருதோன்றி சண்பகமுதலிய கோட்டுப்பூக்களையும் முல்லை மல்லிகை ஆகிய கொடிப்பூக்களையும் சுவர்ணநிறமான தாமரை நெய்தல், செங்கழுநீர் முதலிய நீர்ப்பூக்களையும் பக்தியுடன்

எடுத்துப் பரமேசுவரன் சரணாரவிந்தத்தைப் பூசித்தும், சந்தோஷ சித்தராய் மனத்தை ஒடுக்கித் தவத்திலிருந்தும் அநேக நாள் வசித்தனர். கேட்டீர்களோ, நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! என்று சூத புராணிகர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

உபமன்னியு உற்பத்தியும், அவருக்காகத் திருப்பாற்கடல் வருதலும் உரைத்தது.

இப்படியாக நெடுநாள் வசித்து வருகையில் வியாக்கிரபாதரின் பிதாவாகிய மத்தியந்தினமகரிஷி தனது அருமைப்புதல்வன் இளமை வயதில் அரியயன் காணா அமல மூர்த்தியைக் கண்டு பெறுதற்கரிய அவரது அனுக்கிரக விசேடத்தால் அற்புத வரங்களைப்பெற்றனன் என்று கேள்விப்பட்டு உடனே மிகுந்த ஆசையுடனெழுந்து விரைந்து நடந்து தில்லைவனத்தையடைந்து தனது குலத்தைப்பிரகாசிக்கச்செய்பவனும் உத்தம ஜன்மத்தை அடைந்தவனும் தவமே வுருவாய்க் கொண்டவனுமான தனது புத்திரசிகாமணியின் ஆசிரமத்துக்குச் சமீபத்திற் செல்லுகையில் பிதாவின் வரவைக்கண்ட வியாக்கிரபாதர் மிகுந்த பிரீதியுடன் எதிர் சென்றழைத்து ஆஸனமளித்து எழுந்தருளச் செய்து பன்முறை வந்தித்து என்னை ஆண்டருளிய குருவே என்று நாவாரத்துதித்துக் கைகட்டி நிற்கும் சிவானுக்கிரகச் செல்வம் பெற்ற மைந்தனைக் கட்டியணைத்து ஆபாதமஸ்தகபரியந்தம் கண்குளிரப்பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தனர். இவ்வாறு களிப்புடன் இருக்கும் பிதாவை வியாக்கிரபாதமகரிஷி மெல்ல அழைத்துக்கொண்டு வந்து தங்கநிறமுள்ள தாமரைமலர்கள் நிறைந்த சிவகங்கையில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்வித்து, முத்தியளிக்க முளைத்து விளங்கும் மூலஸ்தானேசனைப் பூசிக்கச் செய்து தனது ஆசிரமத்திற்கு வந்து தன்னால் ஸ்தாபித்திருக்கும் சிவலிங்க மூர்த்தியை அர்ச்சிப்பித்து அவ்வனத்திற் கிடைத்த கந்தமூல பலாதிகளை நைவேத்தியம் செய்து அவைகளை பிதாவுடன் தானும் புசித்து மிகுந்த சந்தோஷசித்தராய் நெடுநாள் வசித்து வந்தனர்.

இவ்வாறு வசித்து வருகையில் ஒருநாள் பரமசிவத்தைப் பூசித்துத் தன் சமீபத்திலிருக்கும் அருமைப்புதல்வனைப் பார்த்து என் கண்மணியே! உன்னால் நமது வம்சமானது மிகுந்த கீர்த்தியும் இந்தப் பூமியானது பரிசுத்தத்துடன் மேன்மையையும் அடைந்து விட்டது. இனி மனிதர்கள் பெறவேண்டிய ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான ரணங்கள் மூன்று உண்டு. அதில் ரிஷிரணத்தைப் பிரமசரிய ஆசிரமத்தாலும், தேவரணம் பிதுர்ரணம் இவ்விரண்டையும் கிரகஸ்தாசிரமத்தாலுந் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ரிஷிரணத்தை யதாவிதியாயிருந்து நடந்து அவர்களுக்கு திருப்தி செய்தனை. அவ்வாறே தேவ பிதுர்ரணங்களையும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து அவர்களுக்குத் திருப்தி செய்து வைக்கவேண்டியது உன்கடமையாயிருக்கின்றது. கிரகஸ்தாசிரமப் பிரவேசத்தில் உனக்கு இச்சையில்லாமலிருப்பினும் எனது வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்கிற தர்ம புத்தியுள்ளவனாதலால் நான் உன்னைப்பெற்றதுபோல நீயும் ஒரு புத்திரப் பயனைவேண்டி கிரகஸ்தாசிரமத்தைக் கிரகிக்க அபேக்ஷித்துச் சொல்லுகின்றேன். தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று உரைத்தருளிய பிதாவின் வசனத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாத மகரிஷி பிதுர்வாக்கியத்திற்கு அஞ்சி உத்தரம் ஒன்றும் சொல்லாது சிவன் செயலென்று அங்கீகாரபாவமாக இருந்தனர். இவ்வாறிருக்க, சகல தர்மங்களையும் அறிந்த பிதாவாகிய மத்தியந்தின மகரிஷி உடனே நன்னடக்கை நற்குணம் நல்ல வழுகு இவைகளே தனக்குரிய ஆபரணங்களாய்க் கொண்டவளும் தவசிரேஷ்டரான வசிஷ்டமகரிஷிக்குத் தங்கையாயுமுள்ள ஓர் கன்னிகையை நிச்சயஞ் செய்து தனது புத்திரனாகிய வியாக்கிரபாதனுக்கு விதிப்படி விவாகம் செய்துவைத்தனர். பிறகு அப்பெண்ணுடன் வியாக்கிரபாதரும் கிரகஸ்தாசிரம தர்மம் நடத்தி வருகையில் சிலகாட்கழித்து மகாபதிவிரதையான வியாக்கிரபாதரின் பத்தினி கெர்ப்பவதியாய் ஸ்ரீமானும் கீர்த்திமானும் ஞானவானும் விளங்குகின்ற ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அப்புத்திரனுக்கு உபமன்யு வென்று பெயரிட்டு வளர்த்து வருகையில் வியாக்கிரபாதருக்குப் புத்திரன் பிறந்த சமாச்சாரத்தைப் பதிவிரதா தர்மத்திலும் சத்தியத்திலும் பெருமையுடைந்த வசிஷ்ட மகரிஷியின் பத்தினியாகிய அருந்ததியம்மை

கேள்விப்பட்டு உடனே தில்லை வனம் வந்து, புண்ணிய லக்ஷணங்கள் அமைந்த வியாக்கிரபாதரின் குழந்தையைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து தனது ஆசிரமத்திற்கு கொஞ்சநாள் கொண்டுபோய் வளர்ப்பதாய்ச் சொல்லி எடுத்துக்கொண்டு வந்து சகல சம்பத்துக்களும் நிறைந்த தனது ஆசிரமத்தில் அமிர்தத்தினும் இனிய காமதேனுவின் பாலை காலந்தவறாது ஊட்டி ஓர் குறைவுமில்லாது வளர்த்துவருகையில் வியாக்கிரபாதரும் தனது மனைவியுடன் புத்திரனைப்பார்க்கவேண்டிய அபேக்ஷையினால் வசிஷ்டமுனிவரின் ஆசிரமம் சென்று மிகுந்த குணவானும் காமதேனுவின் பாலைப்புசித்தலினால் தேஜோவானுமிருக்கின்ற புத்திரனைக்கண்டு திருப்தியடைந்து அருந்ததி வசிஷ்டர் இவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுத் தனது ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வந்து சேர்ந்தனர். அழைத்து வந்த குழந்தையானது வசிஷ்டராசிரமத்தில் தெய்வீகமான காமதேனுவின் பாலை உண்டு வளர்ந்ததினால் சுகுமாரனான தேகத்தையும் மிகுந்த களிப்பையும் அடைந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் வியாக்கிரபாதர் தனது ஆசிரமத்தில் தான் புசிக்கும் காய் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளை பாகஞ்செய்து மிகுந்த அருமையாய்க் குழந்தைக்கு கொண்டுபோய் உண்ணும்படி கொடுக்க, இவைகளொன்றையும் சிறிதும் புசிக்காமல் உமிழ்ந்து விட்டு இனிமையுள்ள காமதேனுவின் பாலை நினைத்து நினைத்து அழுது கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு முகம் வாட, சரீரம் வெயர்க்க துக்கிக்கும் குழந்தையைப் பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் தயவுடன் பார்த்து, ஓ குழந்தாய்! நீ ஏன் துக்கிக்கிறாய் துக்கிப்பதினால் பயன் ஒன்றுமில்லை. யானோ மிகுந்த தரித்திரன் எனக்குப் பரமசிவத்தைத்தவிர வேறுதனம் இல்லை. தபோலோகத்தில் இருக்கிற காமதேனுவின் பாலை நினைத்து இவ்விடத்தில் அழுதால் நான் என்ன செய்குவேன் அதன் க்ஷீரத்தையும் அதன் ருசியையும் ஓர்நாளும் பார்த்தவனல்லேன். இவ்விடத்தில் க்ஷீரத்திற்காக ஒரு பசுவையாவது வாங்குவோமெனில் அதற்குப் பொருள் வேண்டுமே நான் கயிலாச பதியைத் தவிர வேறு பொருள் உண்டென்று கனவிலும் நினைத்தறியேன். இதைச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். என்றுரைத்து ஸர்வஜீவதயாபரனான பகவான் முற்காலத்தில் சகலமான தேவர்களுக்கும்

இடைவிடாத ஆனந்தத்தைக்கொடுப்பதான மதுரமிகுந்த அமிர்தத்தைதந்து ரக்ஷிக்கவில்லையா! உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகள் பரமசிவப் பிரசாதத்தால் சகல சம்பத்துக்களையும் அடையவில்லையா! அந்தக் கருணாசாகரரான பரமேசுவரனைத்தவிர உனக்கு வேறு கதியில்லையென்று சொல்லி உடனே குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிரிய வசனத்தால் அழுகையைமாற்றி மூலஸ்தானம் சென்று அவ்விடத்தில் சரணம் புகுந்தோரைக் காத்தற்கே கட்டிய கங்கணத்தையுடையவரும் ஜகதாதாரமூர்த்தியாயுமிருந்து அருள்பவருமான சம்புவைக் காண்பித்து, இதோ விளங்கும் சிவமூர்த்தியே உனது துக்கத்தைப் போக்கி மனோபீஷ்டத்தைக் காத்தருள்பவரென்று சிறுவனைச் சந்நிதியிலேயே விட்டுவிட்டனர்.

உடனே குழந்தையும் ஸ்ரீமூலநாதரைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தாங்கமுடியாத பசியால் வருந்தித் தேம்பித் தேம்பி அழுதது. வெய்யிலில் வாடிய முல்லைக்கொடியைப்போல சரீரம் வாடி இளைத்துப் பசியினால் துன்புற்று அழுகின்ற குழந்தையைத் தயாநிதியாகிய ஸ்ரீமூலநாதன் தமது கருணை நிறைந்த கடாக்ஷத்தால் வீக்ஷித்து நம்மிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனாய் நம்மையை கதியாக அடைகின்ற வியாக்கிரபாதனுடைய அருமைப் புதல்வன் க்ஷீரமிலாது வருந்திப் பசியாலழுகிறான் நமது பெருங்கருணைக்கு அழகல்லவென்று உடனே க்ஷீரசமுத்திரத்தையே இவ்விடத்தில் வரும்படியாக ஆஞ்ஞாபித்தலும், பாற்கடலானது தனது அலைகளாகிய கரங்களைக்கூப்பியும், தன்னிடத்திலுள்ள நவரத்தினங்களால் அர்ச்சிப்பித்தும், பரமசிவத்தின் ஆக்ஞைக்குப் பாத்திரமானோமே யென்ற ஆனந்தத்தாற் பொங்கிச் சப்தித்தும் சந்நிதிக்குச் சமீபத்தில் வந்து நின்றது. உடனே தயாபாரரான பகவான் உபமன்னியுவைப் பார்த்து உனக்கு ஆகாரத்திற்காக க்ஷீரசமுத்திரம் வந்திருக்கின்றது வேண்டிய அளவு புசித்துப் பசிதணிந்து சுகித்திருவென்று அனுக்கிரகித்தனர். குழந்தையும் அவ்வாறே திருப்தியாக க்ஷீரபானஞ் செய்துகொண்டு சந்தோஷ சித்தத்துடன் பேரறிவுள்ளவனாய் கீர்த்திமானாக வளர்ந்தனன். பின்பு நிச்சல சித்தத்தோடு கூடிய வியாக்கிரபாத மகரிஷியானவர் மூலஸ்தானேசுவரருடைய சந்நிதியிற்சென்று தனது இடது காலைக் கீழாக்கி

வலதுகாலை மேலாக்கி, ஒருபாதம் பூமியையும் ஜனத்தையும் பொருந்தாமல் வயிற்றைச் சுருக்கி, மார்பை நிமிர்த்திப் புஜங்களை வணங்கிக் கைகள் இரண்டையும் தாமரை மலர் போல விரித்து அழகு பொருந்திய துடைகளில் வைத்துச்சங்கம்போல பருத்த அழகிய கழுத்தை அசையாமல் தூக்கி நிறுத்திக் கீழ்வாய் மேல் வட்டப்பட்ட பல்லுக்கு நடுவே நாவை வைத்து ஸ்தாணுவைப்போல் சலனமற்றுப் பத்மாஸனத்திலிருந்து சிவனைத் தியானித்துச் சிவானந்தத்தைத் தரும்படியான சிவயோகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினர்.

இவ்விதமாய்த் தேஜசில் உயர்ந்த வியாக்கிரபாத மகரிஷி சிவயோகஞ் செய்துவருகையில் மகத்தாகிய சிவயோகம் ஆத்மசைதன்னியத்தைப் பொருந்த அதில் விளைந்த சுகானுபவத்தாலே பார்த்தவிடத்திற் சந்திரசூடரான பகவான் தம்மைச் சிறிதும் உணராத தேவதாருவன மகரிஷிகளுக்கு தம்மைத் தெரிவித்து அனுக்கிரகிக்கத் திருவுளங்கொண்டு தேஜோரூபமான ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளினதைச் சிறிது பார்த்து மிகுந்த வியாகூலசித்தனாய்ச் சிந்திக்கின்றனர். நமது பரமசிவம் முனிவர்களுக்காக இருபையுடனானந்தத்தாண்டவஞ்செய்தருளிய தேவதாருவனத்தை எனது பூசைக்குரிய இடமென்று பிதாவாகிய மத்தியந்தினர் கூறாது தில்லைவனத்தில் மூலஸ்தானேசுவரரைக் காட்டினரே இவ்விடத்திலிருந்து சரணாரவிந்த பக்தி சிறிதுமில்லாத எனக்கு ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனம் எவ்வாறு கிடைக்கும் தன்னறிவால் அறியத்தகுந்ததும் சர்வலோகங்கட்குஞ் சுகத்தை யளிப்பதுமாயிருக்கிற ஈசுவரனுடைய சரணாரவிந்த தரிசனங் கிடைத்தற்குரிய புண்ணியம் புரிந்த உத்தமர்கட்கும் அறிவில்லாத எனக்கும் எவ்வளவு தூரம் ஞானத்தினாலேயே அறியத் தகுந்த உத்தமத்தாண்டவத்தை சிற்சத்தியான பார்வதிதேவியுடன் எனக்கு எப்படி காண்பிப்பர் என்று பற்பல விதமாய் நினைத்துத் துக்கித்து சர்வக்ஞனை நமதுபிதா சொல்லிய வாக்கியத்திற்கு ஓர் நாளும் பழுது வரமாட்டாதே என்று எண்ணித்தெளிந்து தன்னுடைய மனமுதலிய காரணங்களை ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனஞ்செய்ய வேண்டியதைத் தவிர இதர விஷயங்களிற் சிறிதுஞ்செல்லாது நிறுத்தி வேதார்த்தங்களைச் செம்மையாய்ச்சிந்தித்து ஆலோசிக்கின்றனர். எந்த இடத்தில்

பரமானந்த விக்கிரகரான பரமசிவன் சர்வமங்களை யென்னுஞ் சிற்சக்தியோடுந் தமது கணங்களோடும் ஆனந்த நிர்த்தனஞ் செய்து வருகின்றனரோ அந்தஇடத்தில் பெயர்களைக்குருவென்றும், பரத்துவமென்றும் எல்லா இச்சைகளையும் அளிக்குமிட மென்றும், ஆனந்தமென்றும், அமலமென்றும், சத்தென்றும், பரமமென்றும், நித்தியமென்றும், மகத்தென்றும், கோசமென்றும், ஹிரண்மய மென்றும், அந்தப்புரமென்றும், ஏகாந்தமென்றும், புண்டரீகமென்றும், குகாசிரேஷ்டரென்றும் ஆகாசமென்றும், பரிசுத்தமென்றும், பரமாத்புதமென்றும், உத்தமமென்றும், சத்தியத்திற்கு குருப்பீட மென்றும், சுழிமுனையினுதிக்கின்ற ஞானமென்றும், சுகோதயமென்றும், சிதம்பரமென்றும், சுவமுக்தியென்றும், பிரமஸ்வரூபமென்றும் மகாசக்தியென்றும், திவ்யமென்றும், பெரியதென்றும், சிவாலயமென்றும் வேதாகமங்கள் கோடிகோடியாய்க் கூறுகின்றனவே. அந்த வாக்கியார்த்தங்கள் முழுமையும் சிதம்பர சபையின் பரியாயநாமங்களாகவே சொல்லியிருப்பதனாலும் ஆனந்தநிர்த்தன தரிசனத்தை கண்டோர் உண்டென இன்று பார்த்தறிந்தோம். இதனாலும் வேதாகமங்கள் இவ்வளவென்று அளவிட்டறியக் கூடாத இந்தச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திலேயே ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைப்பதற்குச் சகாயமாய் ஓர் புனிதரான மகரிஷியைக்கூட்டிவைப்பரென்னுஞ்சிவானுக்கிரகத்தால் ஓர் பேரறிவு தோன்ற திடசித்தராய்ச் சந்தோஷத்துடன் மூலஸ்தானேசுவரருடைய சந்நிதானத்திலேயே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் வியாக்கிரபாதருக்கு அனேக சுபசகுனங்கள் உண்டாயின. அதைக்கண்டு வியாக்கிரபாத மகாரிஷியானவர் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்துக்குப் பிராப்தகாலஞ் சமீபத்திருக்கின்றதென்று உற்சாக சித்தராயிருந்தனர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

ஆதிசேடன் விஷ்ணுமூர்த்தியால் ஆனந்தத்தாண்டவ மகிமையை வினவியது.

இவ்வாறிருக்கின்ற வியாக்கிரபாதரிடத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்திற்குச் சகாயராய்ப் பதஞ்சலியெனத்திருப்

பெயர்பூண்ட ஒரு மகாரிஷி வந்தனர். அவரது திவ்விய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் என்று நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகாரிஷிகளுக்குச் சூதாசாரியர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

திருப்பாற்கடலில் சமஸ்தமான தேவர்களாலும், நித்திய ஸூரிகளான ரிஷிகளாலும், அநாதியான வேதங்களாலும், துதிக்கப்பட்டு விளங்கும் லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவானவர் ஒரு நாள் தமது ஆதிசேட சயனத்தில் யோகநித்திரை விட்டெழுந்து உட்கார்ந்து சிவசிவவென்று உச்சரித்து இருகைதூக்கி அஞ்சலி பந்தனஞ் செய்து கண்களில் ஆனந்தஅருவிபெருக, அங்கங்களில் மயிர்க்கூச்செரிய, அகிலலோக நாதரான கயிலாஸபதியின் ஆனந்தத்தாண்டவத்தை அன்புடன் தியானஞ்செய்து ரத்தின தீபம்போலப் பிரகாசித்து அசைவற்றுப் பத்மாசனத்திலிருந்தனர். இவ்விதந் தியானஞ்செய்து ஆனந்தானுபூதியிலிருக்கும் அச்சுதனை ஆதிசேஷன் தாங்கமாட்டாமல் பயந்து முன்னிராத பாரமாயிருக்கின்றதேயென்று வியாகூலமடைந்தனன். அருகிலிருக்கும் லக்ஷ்மீதேவியுங்கண்டு பயந்து திகைத்து நின்றனள். இப்படிப் பயப்படுவோர்களைக் கமலக்கண்ணன் அறிந்து உதய பர்வதத்தில் இரண்டு சூரியர்கள் உதித்ததுபோலத் திருக்கண் மலர்ந்து மிகுந்த தயவுடன் தான் செய்துகொண்டிருக்குஞ் சிவானுபூதியை மெதுவாய் விலக்கி எழுந்து காலையிற் செய்யும் விதிகளை முடித்து நவரத்தின மண்டபத்தில் முத்துப்பந்தலிட்ட சுவர்ண சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து சிவானந்த ரசத்தையே பானஞ்செய்துகொண்டு சுக நித்திரையுடனே சிறிதுநேரமிருந்து அதை விடுத்து வியவஹார ஜாக்கிரம் பொருந்தியிருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்க கனத்தால் வருந்திய ஆதிசேடன் பெருமூச்சுவிட்டு எழுந்து தனது ஆயிரம் முடிகளிற் பிரகாசிக்கின்ற மாணிக்கங்களாகிற மலர்களால் திருமாலின் திருவடிகளை அர்ச்சிப்பதுபோல நமஸ்கரித்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் மிருதுவாகக் கேட்கத்தொடங்கினன். வேதங்கள் தொடுதற்கரிய திருமேனியை என்மீது சாற்றிய கருணைநிறைந்த கமலக்

கண்ணனே! யோகநித்திரைக்கு யோக்கியமான சயனத்தில் முன்போல் பள்ளி கொள்ளாமல் தாங்க முடியாத பாரத்தை எனக்கீய்ந்து ஓர் விதமாய் எழுந்தருளியிருத்தற்கு யாது காரணமோ தெரியவில்லையே! அதைக் கேட்போமெனில், மிகுந்த பயமாயிருக்கின்றது. என்னிடத்தில் தேவரீருக்கு உண்மையான பிரியம் இருக்குமாயின் இந்தக்காரணத்தை எனக்குக் கிருபையுடன் அறிவித்துக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து நிற்கும் ஆதிசேடனைத் தயாநிதியான பரமபுருஷன் பார்த்துப் புன்னகைசெய்து சொல்லத்தொடங்கினர். ஓ ஆதிசேடனே! நீயும் லக்ஷ்மிதேவியும் ஏன் பயப்படல்வேண்டும்? அந்தப் பயத்தை விட்டுவிடுங்கள். கருணாநிதியான எனது பரமசிவானுக்கிரகத்தால் யான் இதுவரையிற் அறிந்திலாத பேரின்பத்தை அடைந்தனன். அச்சுக விசேடம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடிவுபெறமாட்டாது. மிகுந்த ரகசியமானது. அதை அன்பனான நீ சிரத்தையுடன் கேட்டமையால் என்னால் இயன்றவாறு சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாகவென்று லோகநாதரான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு சொல்லத்தொடங்கினர். எல்லாத் தேவர்களும் இடைவிடாது வணங்கும் சைவதேஜோமயமான கைலாசகிரிக்கு ஓர் தினஞ் சென்று எனது கர்த்தரான பரமேசுவரரைத் தரிசித்து சந்நிதியில் வணங்கி நிற்கின்ற என்னைக் கடாக்ஷசம்ஞையினால் அழைத்து ஒரு ஆசனத்தில் உடகாரச்செய்து மந்தஹாசத்துடன் கிருபைகூர்ந்து உடனே ரகசிய சமாச்சாரஞ் சொல்ல எத்தனித்து எழுந்தவரைப்போல் எனது கையின் மீது தமது ஒப்பில்லாத திவ்விய அஸ்தத்தையூன்றி எழுந்தருளினர். உடனே பானுகம்பனால் ஊதப்பட்ட சங்கத்துவனியானது அஷ்டதிக்குகளில் முழங்கவும், பரம பக்தரான நந்திதேவரால் அடிக்கப்படும் மிருதங்க நாதம் மூவுலகங்களில் கேட்கவும், தும்புருநாதர் வீணாகானம் செய்யவும், வேதாகமங்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பரவவும், சந்துஷ்டர்களான கணநாதர்கள் சேவிக்கவும், தபோசீலர்களான மகாரிஷிகள் பாவிக்கவும், தேவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்த்தொழுதுகொண்டு புஷ்பவருஷங்கள் வருஷிக்கவும், சந்திரசூடரான பகவான் கைலாசகிரியின் அடிவாரத்தை அடைந்து அவ்விடத்திற்கு பொருந்தின ஒரு ஏகாந்தமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து என்னைப் பார்த்துப்

புன்னகைசெய்து அமிர்தம் பெருகுவதுபோல திருவாய்மலர்ந்தருளினர். தேவதாருவனத்தில் கர்மத்தையே பிரமமாயெண்ணி கர்மத்திற்கு பல தாதா நாமென்றுணராது தவத்தைச்செய்து அவத்தில் நிற்கும் முனிவர்களின் சித்தபக்குவத்தைச் சோதித்து அனுக்கிரகித்தற்குக் கோடி.! மன்மதாகிருதியான ஓர் வேடந்தரிக்கப்போகின்றோம். நீயும் அதற்கிசைந்த அழகுள்ள பெண் உருவந்தரித்து நம்முடன் கூட வருவாயாகவென்று ஆஞ்ஞாபித்து, உடனே தமது சரணாரவிந்தங்களால் நவரத்தினமயமான மிதியடியை யலங்கரித்தும், சந்திரனைப்பார்க்கினும் வெண்மையான கோவணத்தை நடுவுடலாகிய அரையிற் புனைந்து, பர்வதத்திற்பெருகும் அருவிபோல வெண்மையுள்ள பூணூலை விஸ்தாரமான மார்பில் தரித்தும், உன்னதமான தோளில் திருநீற்றுப்பையைப் பொருத்தியும், இடது கையில் பிர்மகபாலமும், வலது கையில் தமருகமும், விளங்கத்தரித்தும் சௌந்தரியமென்னும் அரும்புகளையுடைய கொடிகள் படர்ந்ததைப்போன்ற ரேகைகளமைந்த அழகிய கழுத்தையும், புன்சிரிப்புடன் கூடிய அதரதளத்தையும், சுபலக்ஷணமாம் பிரவாகத்தின் சுழிகள்போன்ற இரண்டு செவிகளையும், உலகத்தை மோசஞ்செய்தற்கே செவ்வரிபரந்து நீண்டு விசாலித்தநேத்திரங்களையும், வேர்வைகளாகிற நக்ஷத்திரங்களால் சோபிக்கின்ற முகமாகிய சந்திரனையும், அச்சந்திரனால் விழுங்கப்படும் இருட்கூட்டம்போன்ற கஸ்தூரி திலகமிட்ட நெற்றிப்பிரதேசத்தையும், நெருங்கி நீண்டுசுருண்டு அழகாய்த் தம்மிலொத்து மணம்வீசுகின்ற கரியகூந்தலையும், பவழத்தளிர்போன்ற மிருதுவான சுத்த தேகத்தையுந் தரித்து மெல்லமெல்ல நடக்கத்தொடங்கினர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

பரமேசுவரர் பிக்ஷாடன வுருத்தரித்து தேவதாருவனத்தையடைந்தது.

எனது கர்த்தாவான பரமேசுவரர் இவ்வண்ணம் அழகிய வண்ணந்தரித்து விளங்கியதைப் பார்த்தவுடனே அவர் ஆக்ஞையைப் பரிபாலிக்குங் கடமை பூண்ட யானும் ஜெகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளின் மனங்களை ஏககாலத்தில் அபகரிக்கும்படி

யான ரூபலாவண்யம் நிறைந்த பெண்ணுருவந் தரித்து, அதற்கேற்ப வண்டுக்கூட்டங்களைப்போற் கருத்த கூந்தலில் இருண்ட இரவிற் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரங்களைப்போல் புஷ்பங்களைத் தரித்தும், அஷ்டமி சந்திரன் போன்ற அழகிய நெற்றியில் ஜெகன்மோகன கரமாகிய திலதத்தையிட்டும் மதர்த்து நிமிர்ந்து பரந்து பருத்துத் தேமல் படர்ந்து ஓங்கிய ஸ்தனங்களின் முகத்தை உயர்ந்த பீதாம்பரத்தால் சிறிதுமறைத்தும், கரமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஓர் புஷ்பம் ஜனித்தது போல் செங்கழுநீர் மலரைக் கையிற் பிடித்தும் நவரத்தினமாய்ச் சிற்றொலியோடு கூடிய சலங்கைகள் தொடுத்த அரைவடம் அணிந்தும், தருமதேவதையான உமாகாந்தரின் சந்நிதியிற் பொருந்தினேன். பொருந்திய என்னைக் காம விருப்பங் கொண்டவரைப்போல் கடைக் கண்ணால் பார்த்துப் புன்னகை செய்து மன்மதனை வென்று மகாமுனிவர்களை உன்னுடைய நேத்திர சலன சௌந்தர்ய விசேடத்தால் ஜயிப்பதில் சந்தேகமில்லை என்று என்னைச் சிலாகித்து, சர்வலோக நாயகியான பார்வதியை கைலாசத்தில் இருக்கும்படிசெய்து பெண்ணுருவந் தரித்த நான் பின்செல்லப் புண்ணியவான்களுக்குக் காணற்கரிய தேவதாரு வனத்தை யடைந்தனர்.

அவ்விடத்தில் பிக்ஷாடன ரூபந் தரித்த ஈஸ்வரன் ரிஷிகள் வசிக்கும் தெருவில் ஒவ்வொரு ஆசிரமத் துவாரத்திலும் நின்று விலைமதித்தற்கரிய பாதச்சிலம்பை ஒலிக்கும்படிசெய்து கையிற் பிடித்த தமருகத்தை முழக்கி உல்லாசத்துடன் நிற்கும் பகவானை ஆசிரமங்களிலிருந்து பிக்ஷை கொண்டுவந்து போடுகிற பாவனையாய்ச் சில ரிஷிபத்தினிகள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். உடனே கபாலியானவன் தேவனும் தன்னையே மிகுந்த இனிமையுடன் பார்த்துக் கண்களுக்கு விருந்து செய்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ரிஷிபத்தினிகளின் மனது மயங்கும்படியான அபிநயங்களைக் கோடிகோடியாய்ச் செய்தனர். அந்த அபிநய விசேடத்தைப்பார்த்த சில ரிஷி பத்தினிகள் தமது கொங்கைகள் குலுங்க நடந்துவரும்போது அவிழ்ந்த கூந்தலை ஒரு கையாலும் நழுவிய அரைவடத்தை ஒருகையாலுந் தாங்கிக்கொண்டு தாங்க முடியாத காமபரவசர்களாய் அருகில் ஓடிவந்து பகவானைப் பார்த்து நின்றார்கள். சில ரிஷி மங்கைகள் மன்மதனையெரித்த

புன்முறுவலின் அழகையே நோக்கி ஆனந்தித்தார்கள். சில ரிஷி மாதர்கள் மனதிற்கிசைந்த மிருதுவான உமது திருமேனியால் எங்களை ஒரு தரம் கட்டி யணைத்து முத்தம் தரலாகாதோ? யென்பார்கள். சில ரிஷி மங்கைகள் பகவானுக்கு பிக்ஷையிடுவதற்கு அரிசியைக் கையிற் கொண்டுவரும்போது தங்கள் காமாக்கினியாலெழுந்த வெப்பமிகுந்த வேர்வையால் கையே பாத்திரமாகக் கொண்டு பசனமான அன்னத்தைப் பிக்ஷா பாத்திரத்தில் இடுவதற்குவந்தவர்கள் கண்களும்மனமும் கபாலியைச் சூழ்ந்து இருத்தலால் நிலத்தில் இட்டார்கள். சில குலவதூக்கள் பரிமளமிகுந்த பத்திர புஷ்பங்களைக் கொய்து திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தின் சரணங்களை அர்ச்சிப்போமென்று மலர்களைக் கையிலெடுத்து வருகையிற் பெருகிய விரகதாபத்தால் வெந்ததை நோக்காது பூரண சந்திரோதயம் போன்ற முகமண்டலத்தை பார்த்துக்கொண்டே மலர்களை முன்படைத்திருக்கு மன்னத்திற்கிடும் சாகத்தைப்போல் பூமியில் இட்டார்கள். சிலகற்புள்ள முனி மங்கைகள் விசேட மகுத்துவம் உள்ள இந்த ஆடவ மணியைப் பார்த்தால் முன்பு பழகிய அன்பரைப்போல தோற்றுகின்றதே என்று சொல்லிக் களிப்பார்கள். சில ரிஷி மங்கைகள் ரதிதேவியை விட்டுவிலகி எல்லோரும் மயங்கும்படியான இந்த அற்புத வுருவைத் தரித்து இரக்கமில்லாது ஐந்து பாணங்களை ஏககாலத்தில் ஏழையர்களாகிய எங்கள் உயிரை வாட்டத்தொடுத்து நிற்குங் காமனோ என்பார்கள். பிக்ஷை கொண்டுவந்த எங்களை மோகத்துக்காளாக்கி மயங்கச்செய்து செல்லுதலானது இரவியினிடத்தில் இருட்டைக் கொடுத்துச் செல்லுஞ் சூரியனைப்போன்றிருத்தலால் உம்மை ஓரிடத்தும் போகவிடோம் என்று தடுத்து உமது தேககாந்தியாகிய அமுதத்தைப் பானஞ் செய்கிற எங்கள் மனம் இன்னும் திருப்தியடையாதிருக்கின்றது அதைப் பூர்த்திசெய்து செல்லலாம் என்று நெருங்கினார்கள். சிலர் நீர் இவ்விடத்திலேயே நின்றும் போவீராகில் உமது வீக்ஷவிசேடத்தால் நழுகி விழுந்த எங்கள் கை வளையல்களைக் கொடுத்துச் செல்லும். இல்லையேல் அடி எடுத்துவைக்க விடோமென்று தடுத்தார்கள். சில தருணிகள் பிக்ஷைக்காக வேடந் தரித்துவந்த பெருமானைப்பார்த்துப் பெருத்து உயர்ந்தஸ்தனங்களில் சிறிதுதோன்ற நின்று சுவாமி!

எங்கள் ஆசிரமம் இதோ விருக்கின்றது அதிக தூரமில்லையென்று சொல்லி யழைப்பார்கள். சில யுவதிகள் ஆசிரமங்களில் என்ன சுகமிருக்கின்றது உம்முடையமனம் எந்த பூதலத்தில் சுகிக்க அபேக்ஷிக்கின்றதோ அதுவே எங்கட்கிசைந்த வாஸஸ்தலம் என்று அருகில் வந்தார்கள். சில அங்கனைகள் இந்த வனத்திற்குள் எந்த இடம் மனதிற்கு ரம்மியமாய்த் தோன்றுகிறதோ அந்த இடத்திற்கு எங்களையும் அழைத்துக் கொண்டுபோதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். சில சோபனைகள் பிரபுவே என்னுடைய வீட்டில் பக்குவமுள்ள அன்னங்கள் மிகுதியாயிருக்கின்றது அவைப்புசித்துச் சுகித்திருக்கலாம் வீடுகள்தோறும் கால்வருந்தச் செல்லுதல் வேண்டாமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். ஒரு மெல்லியவள் நாதனே! விரகதாபத்தால் ஜீவிப்பதில் சந்தேகமடைந்த எங்கள் நிலையைத் தம்மிடம் அறிவிப்பதற்கு நாங்கள் அனுப்பியிருக்கும் பிராணன்களை ஆலிங்கனத்தால் ஈந்தருளுமென்னு பிரார்த்தித்தாள். சில லாவண்ணிய ரமணிகள் மகாரூபமுள்ள மங்கள புருஷனைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து நெடுநேரம் தங்கள் கொங்கை குலுங்க நிருத்தனஞ் செய்தார்கள். சில அழகுள்ள தோகையர்கள் இவ்வாறு பார்த்ததற்கு அருமையாகிய நிர்த்தனஞ் செய்யும்போது மன்மதாவேசத்தால் அளவிறந்த அபிநயங்களைச் செய்தார்கள். சில பங்கஜலோசனைகள் மன்மதனானவன் வலிமையுள்ள தனது பாணங்களால் அடித்த ஒட்டலும் இவரைத்தவிர வேறுகதி கிடையாதென்று பின்தொடர்ந்து சென்றனர். சில பொற்கொடிகள் மன்மதனை யமன்வந்து புகுந்து எங்கள் பிராணன்களை அபகரிக்கின்றனன் இச்சமயம் மனமிரங்கிக் காத்தருளல் வேண்டுமென வேண்டினர். சில சுந்தரவதனிகள் பிக்ஷை வாங்க வேண்டியதற்காக இப்பாத்திரத்தை என் சுமந்து நிற்கவேண்டுமென்று காமவேதனையடைந்து கேட்டனர். சில காதலிகள் பிக்ஷைக்கு வந்த ஈஸ்வரனைக் கிட்ட நெருங்கி, இருபக்கங்களிலும் பிரேமையுடன் சூழ்ந்து, மலர்கள் தரித்த குழல்கள் அசைய முத்து மாலை தாங்கிய கொங்கைகள் குலுங்க ஆடினர். சில பால்மொழிப் பைந்தொடிகள் அரைநூன் மாலைகளோடு நழுவிய வஸ்திரங்களுடன் மன்மத பாணம் பட்ட வருத்தந் தாளாது ஓடி வந்து கபாலியின் திருமேனியில் வீழ்ந்தனர். பதிவிரதா சிரோன்மணி

களாகிய சில ரிஷி பத்தினிகள் இவ்விதங்களாகப் பினாகபாணியான பரமேசுவரன் முனி பத்தினிகளான பாலைகளையும், யுவதிகளையும், பிரவுடைகளையும் விருத்தைகளையும் தமது கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தால் மோகிக்கச் செய்து புன்சிரிப்புடன் முனி மங்கைகளின் மண்டல மத்தியில் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம்.

பிக்ஷாடன வடிவங்கொண்ட பரமேசுவரர், அபிசாரஹோமம் செய்த தாருகாவன ரிஷிகளுக்கு ஆனந்ததாண்டவ தெரிசனம் கொடுத்ததைக் கூறியது.

அப்பொழுது அவ்வனத்தில் வசிக்கும் தவசிரேஷ்டர்களிடத்தில் அவரவர்களின் பத்தினிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க நான் சென்றுநடத்திய வித்தைகளைச்சொல்லுகின்றேன் அன்புமிகுந்த ஆதிசேடனே என்று மங்கை வடிவந் தரித்த மாதவன் சொல்லுகின்றனன். நான் காமினிரூபந்தரித்து மெதுவாய்ச் சிரித்துப் பரமசிவன் பக்கத்தையடுத்து நிற்கும் எனது ரூபத்தை பார்ப்பதற்கு வந்து சூழ்ந்த முனிவர்களின் மனது பிரமிக்கும்படி வாசனையுள்ள பூங்கொத்தை கையிற்பிடித்து அன்னம்போல் மெதுவாய் நடந்து புன்சிரிப்பாகச் சிரித்துத் தாமரையிதழ்போல் நீண்டு செவ்வரி பரந்து கறுத்து விசாலமான கூர்மையுள்ள நேத்திரங்களாகிற அம்புகளைப்புருவமாகிய வில்லிலேபூட்டி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் முனிவர்களின் கண்களையே லக்ஷியமாய் எய்தவுடனே முனிவர்களெல்லோரும் மோகித்து, என்ன ஆச்சரியம்! இதுவரையிற் கண்டறியாத லக்ஷணராசிகள் அமைந்த இவ்வணங்கின் செய்கையைப்பார்த்தால் விலைமாதுபோலத் தோன்றுகின்றது. நாயகனது சாயைப்போல் பின் தொடர்ந்து செல்லுதலால் பதிவிரதையாகவும் விளங்குகின்றனள் என்று சிந்தித்து மிகுந்த காமபரவசர்களாய்ச் சடைகள் அவிழவும், கட்டிக்கொண்டிருக்கும் மரவுரிகள் நழுவவும், கையிற்பிடித்த ஜபமாலை சுழலவும், நீங்காது பிராமண்ணியத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற உப்வீதமட்டும் உடையவர்களாய் என்னுடைய முகத்தையே கண்ணிமையாது பார்த்து நாதனுடைய சந்நிதியிலே

என்னை இச்சித்து அனேக காமசேஷ்டைகளைச் செய்தார்கள். இவ்வாறிருக்க விருத்தர்களான முனிவர்கள் தங்கள் மனதை ஒருவாறு திருப்பி விசேட லக்ஷணமுள்ள ஒரு யௌவன சரீரத்துடன் பிக்ஷை வாங்கும் வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு தங்கள் பத்தினிகளின் மத்தியில் மந்தஹாசஞ்செய்து உல்லாசத்துடன் நிற்கும் கபாலியைக் கண்டு மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களாய் இவன் யாவன்? எவரும் நாடற்கரிய நமது ஆசிரமத்தில் அச்சமில்லாது வந்து புகுந்து மகாபதிவிரதைகளான நம்மனைவிகளின் கற்பையழிக்கின்றனன். யாவரும் மயங்கும்படியான ஒரு பெண்வடிவைக்கொண்டு ரிஷீஸ்வரர்களின் தவத்தை ஒழிக்கின்றனன் எனறு சங்கித்து விசேடக் குரோதமுற்று இத்தூர்த்தனை நமது தவத்தாலும் சாபமாகிறபாணத்தாலும் அதஞ்செய்துவிடுவோமென்று அனேக கடூரமான சாபங்களையிட்டார்கள். அவர்களிட்ட சாபங்களெல்லாம் புன்சிரிப்பால் முப்புரமெரித்த தேவனிடத்தில் அணுகச் சக்தியற்று விருதாவாய்ப் போனதைக்கண்ட விருத்த முனிவர்கள் அதிக ஆக்ரூஷங் கொண்டு எவ்விதத்திலாவது இக்கபாலியைக்கொன்றுவிடுவதே தகுதி என்று உடனே அபிசாரஹோமஞ் செய்ய எத்தனித்து அதற்குரிய குண்டங்களை ஏற்படுத்திக் கபாலியைப்பார்த்து நீ ஆனர்தத்தாண்டவ தெரிசனங் கொடுத்துவிட்டு அப்பாற் செல்லுக என்று சொல்லுவதைப்போல அவரை அவ்விடம் விட்டுப் போகாமல் தடுத்துக் குண்டங்களில் சுவாலை எழும்பும்படி அக்கினியை மூட்டி அபிசாரமந்திரங்களை ஜபித்து அதற்கு வேண்டிய கடூரமான தைலங்கள் சமித்துக்கள் முதலியவைகளால் ஓமஞ் செய்து அபிசாரத்தை நடத்திவருகையில் அந்த அக்கினி குண்டத்திலிருந்து அதிக பயங்கரமான ஒரு புலியானது மிகுந்த வேகத்தோடு எழுந்து அக்கினி ஜ்வலிப்பது போன்ற கண்களுடன் எட்டுதிக்கும் பிளக்கும்படி சப்தித்து நின்றதைப்பார்த்து நீ போய் இதோ நிற்கின்ற பாவியைச் சங்கரித்துவா வென்று சர்வ சம்ஹாரமூர்த்தியினிடத்தில் விடுத்தார்கள். உடனே அதிக கோபமாய் வருகின்ற பயங்கரமான வேங்கையை எனது நாதராகிய பரமசிவம் தமது நகத்தின் நுனியாற் கிழித்து அதின் சர்மத்தை உயர்ந்த பட்டுவஸ்திரம் போல அரையிற் றரித்தருளினார். அதைக்கண்ட முனிவர்கள்

முன்னினும் அதிக முனிவுகொண்டு குண்டத்தில் விஷத்திரவியங்களால் ஹோமஞ்செய்ய அதிலிருந்து எரிகின்ற கண்களையும் விஷங்கலந்த பெருமூச்சையும் உடைய ஒரு பெரிய நாகமானது பயங்கரமாகச் சீறிக்கொண்டு எழுந்து பகவானுக்கு எதிரே வருகையில் நீலகண்டரான பரமேசுவரர் அனேகஞ் சுபலக்ஷணங்கள் அமைந்த தமது இடது கரத்தில் கங்கணமாகத் தரித்தருளி நமது பக்தர்களாகிய இத்தபோதனர்கள் இன்னும் நம்மையுணராமல் சத்துருவாக நினைத்திருக்கின்றார்களே இவர்களுக்குச் சுவயரூபதரிசனங்காட்டி அநுக்கிரஹித்தல் வேண்டுமென்று திருவுளத்தெண்ணி நிற்கையில், நீண்டு சுருண்டு அழகிய கரியகூந்தல்கள் பொன் வர்ணம்போன்ற சடைகளாடவும் முந்தின இரண்டு கைகளுடன் மற்றும் இரண்டு கைகள் தோன்றவும், அனுக்கிரஹரூபமான தாண்டவ திவ்வியசரணத்திற்கூடவும், தேவரைக்காத்த நீலகண்டமும், மன்மதனையெரித்த பாலநேத்திரமும், வெளிப்படக்காட்டி நிற்கும்போது அக்கினியானது தானுண்ட இருட்கூட்டங்களை உமிழ்ந்ததைப்போன்ற கரியசரீரத்தையும், நெருப்புத்தணலையொத்த கண்களையும், எரிகின்ற சிவந்த மயிர்களையும், குறளாகிய சரீரத்தையும், சூழ்ந்துவருஞ் சர்ப்பங்களில் ஒரு நீண்டசர்ப்பத்தைக் கையிலும் பொருந்தி கர்ச்சித்துப் பூமி அதிரவரும் பூதத்தைக் காலாந்தகரான பரமபதி கண்டு நடம்புரியுஞ் சரணாப்புஜத்துக்கு பீடமாகச்செய்தருளினர். இதைக்கண்ட முனிசுரர்கள் நமது தபோவலியையாற்செய்த பிரயோகங்களெல்லாம் இவனிடம் விருதாவாய்விட்டனவேயென்று மிகுந்த வருத்தமுற்று ஹோமஞ்செய்த குண்டத்திலிருக்கும் அக்கினியைவாரிக் கோபத்துடன் பகவான்பேரில் இறைத்ததும், அந்த அக்கினியின் சுவாலையானது சுழன்று வேகமாக வருதலை பசுபதி பார்தது லீலையாகத் தமது திருக்கரத்தில் ஏந்திக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு தாம் செய்த கிருத்தியங்களெல்லாம் அகிர்த்தியங்களாய்ப் பயனற்றுப்போனதை நினைத்து முனிவர்களெல்லோரும் தங்கள் தவத்தினால் சித்திசெய்து வைத்திருக்கும் மகாமந்திரங்களை ஆகர்ஷித்து மகாதேவரிடஞ் செலுத்த, அவைகளை வேதமூர்த்தியான என்னையன் நடனஞ்செய்யுந் தமது பாதங்கட்கு நூபுரங்களாகத் தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் தரித்தருளச்

சுவர்ணநிறமுள்ள அழகிய ஜடைகளானது அசையும்படி பரமேஸ்வரன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்யத் தொடங்கியவுடனே ஆயுதமிழந்த யுத்தவீரனைப்போல தாங்களேவிய அக்கினியும் மந்திரங்களும் பயனில்லாது போனதைக்கண்டு வாட்டத்துடன் நிற்கும் அஞ்ஞானிகளான முனிவர்கள் பகவானுடைய தாண்டவவேகத்தைப் பார்த்து ஓர் நிமிஷமேனும் சகிக்கமாட்டாது மோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார்கள் பயமில்லாது பரமசிவத்தின் பக்கத்தில் நின்று நானும் மிகுந்த பயத்தையடைந்தேன். உடனே சர்வக்ஞரான என்னையன் சகலலோகங்களையும் அளிக்கின்ற அபய அஸ்தத்தாற் பயப்படாதேயென்று அனுக்கிரகித்து அதிவேகமாய்ச் செய்து கொண்டிருந்த தாண்டவத்தை மெதுப்படுத்தி பர்வதராஜகுமாரியான பார்வதியை நினைத்தார். லோகமாதாவான பரமேசுவரியும் தருமரூபமான விருஷபத்திலேறித் தேவர்கள் பூமழை பொழிய ஜகத்குருவான பகவானுடைய வாமபாகத்தில் அமர்ந்தருளும் பெண்வடிவந்தரித்து அருகில் நின்ற யான் மகாதேவருடைய அனுக்கிரகத்தால் எனது சுவரூபத்தையும் பெற்று இருத்தலும் ஜெகன்மாதாவான சிற்சக்தி மலர்ந்தமுகத்தோடு என்னைப்பார்த்து நீ தரித்திருந்த அழகிய பெண்வடிவம் மிகுந்த சிலாக்கியமிருந்ததென்று சந்தோஷித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது காருண்ணிய விக்கிரகமாகிய பரமசிவம் தமதுநீண்டு சிவந்த சடைகளானது அஷ்டதிக்குகளிற் பரவவும், கையிலேந்திய அக்கினியானது எழுந்து ஜ்வலிக்கவும், கற்பாந்தத்தில் எழுந்த இடியைப்போல் தமருகத்தின் சப்தமானது மூவுலகங்களில் முழங்கவும், எல்லாப்புவனத்தோர்களும் வணங்கும் சரணங்களில் மந்திரமயமான சிலம்புகள் ஒலிக்கவும், புலித்தோல் அரையில் விளங்கவும், சர்ப்பங்கள் பூண்ட அஸ்தங்கள் அசையவும், நவரத்தினமயமான நூபுரங்களணிந்த குஞ்சிதபாதம் நிர்த்தனஞ்செய்யவும் அமர்ந்தருளிய சர்வேசுவரன் தமது கருணை நிறைந்த கடாக்ஷத்தால் அச்சத்துடன் நிற்கும் அம்பிகையைப்பார்த்து நீயே எமது ஆனந்தத்தாண்டவரசத்தை முழுதும் அனுபவித்தற்குரியை என்று அனுக்கிரகித்துசக்தியற்ற என்னையும் தாண்டவதரிசனஞ் செய்யும்படி ஆக்ஞாபித்தனர்.

இவ்வாறிருக்க, தாண்டவ வேகத்தைக்கண்டு தரிசிக்கச் சக்தியற்று மூர்ச்சித்து விழுந்த தேவதாருவன வாசிகளான மகரிஷிகள் மூர்ச்சை தெளிந்து நிர்த்தனஞ் செய்பவர் கருணாநிதியான பரமேஸ்வரனென்றுணர்ந்து மிகுந்த பயம் அடைந்து தாங்கள் செய்த அபராதங்களைப் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று அடிக்கடி வந்தித்துப் பலமுறை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தனர். உடனே கருணாசாகரரான பகவான் தமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தைப் பார்க்கச்சக்தியற்ற முனிவர்களுக்கு ஞானதிருஷ்டியைக் கொடுத்து நிர்த்தன வைபவத்தைச் சந்தோஷசித்தத்தராய்ப் பார்க்கும்படி செய்தருளித் தமது புன்சிரிப்பினால் தேவதாருவன முழுமையும் நிலவு பரவியதுபோற் செய்து அவ்வனவாசிகளான முனிவர்கள் செய்த அபராதங்களெல்லாந் திரண்டு ஒருருவெடுத்ததைப்போல் கரியநிறத்துடன் நிற்கின்ற பூதத்தை முதுகுநெரியும்படி சரணத்தால் மிதித்தும் தபோதனர்கள் ஜன்மந்தோறுஞ் செய்திருக்கின்ற பாபசமூகங்களை ஒழித்து நற்கதியிற் சேர்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு தமது குஞ்சிதசரண தரிசனங்காட்டியருளினர். உடனே பரமசிவானுக்கிரகத்தால் நேத்திரோற்பவமான ஆனந்தத்தாண்டவத்தை தரிசனஞ்செய்து எல்லையில்லாத சிவானந்த ரசத்தில் மூழ்கிய தபோதனர்கள் தண்டு கமண்டலங்களுடன் கைகளையுயரத்தூக்கிச் சிவந்த ஜடைகள் வனமுழுதும் பரவ ஆனந்தப் பரவசமடைந்து நிருத்தனஞ் செய்தார்கள். பிரமேந்திராதி தேவர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த சந்தோஷ சித்தர்களாய் இருகைகளில் மலர்களையெடுத்து அஞ்சலியஸ்தத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு தாண்டவமூர்த்தியின் சமீபத்தில் சூழ்ந்தார்கள். வீணையிற்சிறந்த நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் கானஞ் செய்வதை மறந்தும், ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனம் செய்யச் சக்தியற்றும், ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். பூதகணங்களெல்லாம் ஆனந்தமுற்று அதிவேகமாக நிர்த்தனஞ்செய்யத்தொடங்கின. இவ்வாறிருக்க, கிருபாநிதியாகிய பகவான் என்னையும் பிர்மா முதலிய தேவர்களையும், பிர்ம பாராயணர்களான தபோதனர்களையும் பார்த்து நீங்களெல்லோரும் தேவதாருவனத்தில் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து அதில் எமது ஆனந்தத்தாண்டவ சுவரூபத்தை பக்தியுடன் தியானித்து மயக்கமற்றுப் பூசை

செய்யுங்கள். அந்தப் பூசாவிசேடத்தால் குறைவற்ற சுகத்தை யடைவீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப் பவானிபதியான பரமேசுவரர் ஆகாசமார்க்கமாய்த்தமது தேவியோடு அந்தர்த்தானமடைந்தனர். உடனே பார்வதிபதியானபகவான் மறைந்த திக்கை நோக்கி நமஸ்கரித்து பிரியாத அன்புடன் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனன். கேட்டனையோ ஆதிசேடனே! கருணாநிதியான என்னையன் நடித்தருளிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசன சுகத்தை நினைத்து யோகநித்திரையினின்று விழித்துத் தாங்க முடியாத ஆனந்தப்பெருக்கால் செழித்திருந்தனன் என்று மகாவிஷ்ணு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான முனிவர்களே! பின்புநடந்த ஆதிசேடபகவானுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

ஆதிசேடன் தாண்டவ தரிசனஞ் செய்தலைக்கூறியது.

பரந்தாமனின் அற்புத வசனங்களைக்கேட்ட ஆதிசேடன் மிகுந்த ஆனந்தபரவசனாய்க் கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருகக்கரங்களைச் சிரங்களிற்றூக்கி ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ் செய்பவனைப்போல் எல்லையில்லாத களிப்பையடைய அதைநோக்கிய சிவானந்த பரிதரான ஸ்ரீயம்பதியானவர் இந்த ஆதிசேடனோ நாம் கூறிய ஆனந்தத் தாண்டவ வைபவத்தைக் கேட்டு ஈசசரணாரவிந்தத்திற் பதிந்த மனதுடையவனாய் இருப்பதினாலும்இவனது செயலெல்லாம் பரமேசுரரின் பூஜைக்காகவே பொருந்தி இருத்தலினாலும் மகாத்மாவாகிய இவனை இனி அடிமையாகக்கொண்டிருத்தல் மிகுந்த பாபமென யோசித்து ஆதிசேடனே நீ சிவபக்திவிசேடத்தால் தன்னியனாயினை. இனிமேல் எனக்குப் பாயலாக இருப்பது தகுதியன்று முன்போல உன்மீது படுத்து யோகநித்திரை செய்ய என்மனம் பொருந்தவில்லை. ஆதலால் எனது கைங்கரியங்களை உன் புத்திரனைக்கொண்டு நடத்தச்செய்து வேதங்கள் காணற்கரிய ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனஞ் செய்தற்குரிய தவத்தைச் சீக்கிரம்செய்து முடிப்பாயென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறு கட்டளை

பிட்ட பத்மனாபனைப்பார்த்து, ஓ நாதனே! நான் சம்புவின் தாண்டவதரிசனத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனாயினும் தேவரீரை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவனாய் வருந்துகின்றேனென்றுகூற, கமலாதிபதியான பகவான் சேஷனுடைய அடிமைத்திறத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஓ ஆதிசேடனே! பரமேசுவரரின் கிருபை யுனக்குக் கிடைக்கும். நீ உத்தரகைலாசத்தின் பக்கத்திற் சென்று உறுதியான தவத்தைச்செய்து பக்தியோடு பரமசிவத்தைப் பூசிப்பாயாகில் அன்பர்கள் நினைத்தவைகளை யெல்லாம் கொடுத்தருளுஞ் சிவபெருமான் உன்னுடைய மனதைப்பூர்த்தி செய்தவைப்பார் சந்தேகமில்லையென்று வரமளித்த வைகுண்டநாதனை வணங்கி நான்செய்யப்போகிற அருமையான தவம் விக்கினமில்லாது பூர்த்தியாதல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துச் சந்தோஷ சித்தனாய்க் கேசவ மூர்த்தியிடத்து விடைபெற்றுக் கைவல்லிய பூர்த்திக்குக் காரணமாகிய கயிலையங்கிரிச்சாரலை யடைந்து நாலுபக்கங்களிலும் அக்கினியை வளர்த்தி அதனடுவே யிருந்து படங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் ஜ்வலிக்க, கண்களிலெழுந்த அக்கினிச்சுவாலைகளால் சூரியன் பயப்படும்படிச்செய்து பரமசிவ தாண்டவ தரிசனததைக் கருதித் தவஞ்செய்யத்தொடங்கினன் தவஞ் செய்யும்போது தன்னுடைய சுவாசமும் ரேசகமொழிந்து பூரக கும்பகங்களைச் செய்தனன். சுவரூபத்தியானஞ்செய்து வருவதினால் நெடுநாட் சென்றதையும் நினையான். பரமசிவத்தின் ஜோதிமயமான ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசிக்க இச்சித்திருக்குங் கண்களுக்குப் பிரகாசத்தைப் பார்க்குந்திறமையை உண்டுபண்ணுவதுபோல உக்கிரதாபத்தோடுகூடிய சூரியமண்டலத்திற் செலுத்தி சந்திரகாந்திபோன்ற வெண்மையான சரீரத்தை இளைக்கச்செய்து கடோரமான தவத்தைப்புரிந்தனன்.

இவ்வாறு தவஞ்செய்கையில் பக்தர்களின் சித்தத்தில் இடைவிடாது வசிக்கும் கிர்த்த கர்த்தாவாகிய மகேசுவரன் பூர்வ தேவதாருவன வாசிகளான முனிவர்களின் மனதைச் சோதிக்கச் சென்றதுபோல ஆதிசேடனுடைய மனதைச் சோதிக்கத் திருவுளங்கொண்டு அம்ஸவாகனத்திலேறிச் சதுர்முகரான பிரமாவின் உருவெடுத்துத் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் ஆதிசேடனுடைய சமீபத்தில் வரவும், ஆதிசேடன்

கண்டு பிரமதேவரென்று நினைத்து அர்க்கியபாத்திய வுபசாரஞ் செய்திருத்தலும், பிரம்மரூபியான பரமசிவம் ஆதிசேஷனைப் பார்த்துத் தவஞ்செய்தது போதும், இக்கடூரதவத்தினால் எந்த வஸ்துவை இச்சிக்கின்றாயோ அது எவ்வளவு அருமையாக விருப்பினும் யாம் கொடுக்கின்றோம். உனக்கு போகத்திலிச்சையா? அல்லது வித்தைகளிலிச்சையா? சித்திகளிச்சையாவென்று வினவியருளினர். அவ்வசனத்தைக்கேட்டுச் சிவபக்தியில் பதிந்த மனமுடைய பணிநாயகன், கலைமகள் நாதனைப் பார்த்து சுவாமி! தாம் கேட்டபடி ஒருவஸ்துக்களிலும் எனக்கு இச்சையில்லை. நிர்மலனான பரமசிவனைக்குறித்துக் தவஞ்செய்கின்றேன். அப்பரமசிவனே எனக்குக்கதியே தவிரவேறில்லை அவரே அடைதற்கரிய வரங்களை அளிப்பார் என்றுசொல்லவும் அதைகேட்டுக் சதுர்முக ரூபியாய்வந்த சர்வேசுவரன் ஆதிசேடனுடைய மனோ நிச்சயத்தை யறியவேண்டிப் பின்னுஞ் சொல்லுகின்றார். ஓ பணீசுவரனே! நீயுரைத்த பரமேசுவரன் வந்து உனக்கு அளிக்கும் வரங்களை யாருங்கொடுப்பார்கள் அதிற் சந்தேகமில்லை உனது உண்மையான கருத்தையுரைப்பாயாகில் அதின்படி மனோபீஷ்டத்தை பூர்த்திசெய்து வைக்கிறேனென்று கூறினன் அதைக்கேட்ட ஆதிசேஷன் ஓ பிதாமகரே! என்விருதாவான மொழிகளை வசனிக்கவேண்டும். விபுவாகிய எமது பரசிவத்தைத் தவிர இதரர்களாலும் உம்மாலும் எனக்காகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை, எனது கோரிக்கை உங்களால் முடிகின்ற சுலபமானதுமல்ல என்றுசொல்லவும், நான்கொடுக்கின்ற வரங்களில் உனக்கு இச்சையில்லா திருப்பினும் நீ எதைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றாய் அதையுரைப்பாயாகவென்றனர். சுவாமி! சர்வத்தையும்விட்டு பரமசிவத்தையே நாடித் தவஞ்செய்கின்ற எனக்குப்போகங்களாலும், வித்தைகளாலுஞ், சித்திகளாலும், முத்திகளாலும், என்ன பிரயோசனப்? ஆனால் தேவதாருவனத்தில் அவ்வனவாசிகளான முனிவர்களுக்குக் கிடைத்த ஆனந்தத்தாண்டவத்தைப்பார்க்க அபேக்ஷையேயன்றி வேறொன்றிற் சிறிதுமிச்சையில்லை என்று சொல்லவும், ஹம்சவாகனனாய் வந்த அற்புதன் நீ கிடைத்தற்கரிய ஆகாராதிகளை விடுத்து அழகியசரீரத்தை இளைக்கச்செய்து கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்தில் இச்சைவைத்தனையே இதுலபிக்குமா? ஞானிகளாலும் யோகிகளாலும்

அளவிட்டு அறியவொண்ணாத பரமாத்மாவைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து முந்தினவர்கள் தாண்டவத்தைக் கேட்டார்கள். எவர்களுக்குப் பரமசிவம் தாண்டவ தரிசனங் கொடுத்திருக்கின்றனர். இது அசாத்தியமான காரியம் என்றுரைத்தலும் ஓ சுவாமி! பரமேசுவரரைப் பிரார்த்தித்த எவர்கள் அபீஷ்டங்களையடையாமற் போனார்கள். பூர்வத்தில் தேவதாருவன ரிஷிகளுக்கு அவர்கள் பிரார்த்திக்காது எழுந்தருளி அனுக்கிரகிக்கவில்லையா! பிரார்த்தித்த எனக்கு என் வராமலிருப்பார்? அவசியம் பிரசன்னமாகி ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தைத் தந்தருள்வார் சந்தேகமில்லை எனலும், நீ கோரியது பரமசிவம் உனக்கு அருள்வாராயின் சரீரம் இளைத்து எலும்பு தோன்றும்படி தவஞ்செய்கின்றனையே இத்தனைநாள் ஏன் வரவில்லை? பயனில்லாதவிஷயத்தில் முயற்சிப்பவர் உன்னைப்போல் கண்டதில்லை என்றுரைத்தலும், ஓ தேவனே! கடூரமான தவத்தால் அனித்தியமாகிய சரீரம்இளைப்பினும், நித்தியமான காலமானது இளைப்பதில்லையே என்னலும், ஆதிசேஷனே! நீசொல்லிய காலமானது நித்தியமாயினும் சரீரம் ஒடுங்கி ஆத்ம சந்தேகத்தை அடைகிற காலத்தில் நீ கோரிய தாண்டவ தரிசனம் சம்பவிக்கின் உனக்கு என்னபிரயோசனம் என்றுகூறலும், சுவாமி! இந்த ஜன்மமானது நீங்குகிற காலத்தில் என் மனமானது ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தையே அபேக்ஷித்து உறுதியுடன் இருப்பதினால் அந்த எண்ணமே வித்தாக மற்றொரு சரீரம் எடுத்து அந்த ஜன்மத்திலாவது ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தைக் காண்பேனேயல்லாது விருதாவாக ஆகமாட்டேன் என்று சொல்லலும், இவ்வாறு கூறிய ஆதிசேஷனுடைய மனோநிச்சயத்தைப் பார்த்து பிரமதேவராய் வந்த பகவான் ஹம்ஸவாஹனத்தை விருஷபவாகனமாய்ச் செய்து நான்முகத்தை விடுத்துச் சுவயரூபத்தை யெடுத்து இடது பக்கத்தை அலங்காரஞ்செய்யும் உமையவளோடு பிரசன்னமாய் விளங்கினர்.

பதினொன்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

பரமேசுவரர் ஆதிசேடனுக்கு அனுக்கிரகித்துப் பதஞ்சலியென்னும் பெயர்கொடுத்ததைக் கூறியது.

இவ்வாறு பிரசன்னமாய் விளங்கும் பரமேசுவரனை ஆதிசேடன் பார்த்துக் கைகால் நடுக்கமுற்று அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து நமஸ்கரித்துத் தெளிந்த மனத்தோடு வேதங்களாலுந் தேடற்கரிய வுருவமுள்ள நாதனே! விருபாக்ஷனே! தேவதேவனே! பார்வதிநாதனே! நடனபதியே! எனது அஞ்ஞானத்திற்செய்த அபராதங்களனைத்தும் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசனாய்த் தவசிரேஷ்டனான ஆதிசேடன் மனதிற்குறித்த வரத்தைக் கேட்கவேண்டித் தண்டம்போல் கீழே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனன். உடனே சாம்ப பரமேசுவரர் தமது விருஷபத்தை ஆதிசேடனுக்குச் சமீபத்திற் போகும்படிசெய்து வந்தனஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் சேஷனைத் தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் எடுத்து அன்புடன் பலதரம் கட்டியணைத்து ஸர்வார்த்தங்களையும் கொடுக்கத் திருவுளங்கொண்டு தமது அழகிய கரத்தை ஆதிசேஷனுடைய சிரத்தில் வைத்து மிகுந்த கிருபையுடன் சொல்லுகின்றனர். ஓ அன்புள்ள ஆதிசேஷனே! ஒருவராலுஞ் செய்தற்கரிய தவத்தை உன்னைப்போற் செய்தாலன்றிக் கிடைத்தற்கரிய எமதானந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைக்கமாட்டாது. உனது தபோவிசேடத்திற்கு வசியப்பட்ட நாம் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தை அவசியம் உனக்குக் காண்பிக்கின்றோம். அன்றியும் எமது சுவயரூப உண்மையை யுனக்கு உபதேசிக்கின்றோம். இரகசியமாகிய அதைப் பக்தியுடன் கேட்பாயாக. இந்தப் பிரபஞ்சமானது மாயையிலுண்டாகிக் கர்மபாசத்தாற் கட்டுண்டு சுகம், துக்கம், மரணம், பயம், சத்துரு இவைகளை யறியாது மண்ணால் உண்டாகிற கடம்போலக் கிரியாசக்தியால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அம்மாயையினால் நிர்க்குணனாகிய நம்மிடத்தில் சிருஷ்டிமுதலான கிரியைகள் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எமக்கு ஸகளமென்றும் நிஷ்களமென்றும் இரண்டுவுருவமுண்டு. அவைகளிற் சகளமானது வைராக்கியம் பொருந்தினவர்களின் கண்களால் பார்த்தற்கும் தியானித்

தற்குமுரியது. நிஷ்களமானது உருவமற்றதாய், பரிபூரணமாய், ஜெனன மரணமில்லாததாய், ஒருவராலும் பார்க்கவும் நினைக்கவும் தியானிக்கவும் அரிதாயிருப்பது. இவ்வாறிருப்பினும் எவர்கள் அன்புடன் என்னையே அடைக்கலம் புகுந்து அகங்காராதிகள் நீங்கிப் பற்றுதலற்ற பக்குவிகளாய் இருப்பவர்களின் பாசஜாலங்களை அறுக்கவேண்டிக்குருவடியாய் வந்தருள்பவரும் நாமே. மேற்கூறிய சகல நிஷ்களங்களைக்காட்டிலும் ஞானமே எனக்கு முக்கியமாகிய வடிவம் அதற்கு ஆனந்தமேபிராணன். இவ்வித வடிவங்களுள்ள எமக்கு ஞானமென்றும் பராபரமென்றும் பெயர். சிருஷ்டி முதலிய ஐந்து கிருத்தியங்களும் எமது தாண்டவமாகும். எம்மை வேதங்கள் இயற்கையாய் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையே உடையவனென்று சொல்லுகின்றன. இவ்வாறு சொல்லும் வேதங்களுக்கு எமது தாண்டவத்தின் ஹேதுவும், திக்கும் காலமும், ஸ்தானமும் தெரியமாட்டாது. நாம் பூர்வம் தேவதாருவனத்தில் முனிவர்களுக்காக ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்யும்பொழுது அந்தத் தாண்டவ வேகத்தைச்சகிக்கமாட்டாது அப்பூமியானது விருக்ஷங்களுடன் நடுங்கியது. அதைக்கண்டு ஆனந்தத்தாண்டவ தொடக்கத்திலேயே மெதுவாக நிறுத்திவிட்டோம். நாம் வேகமாகத் தாண்டவஞ் செய்யின் அதை வகிக்கத் தகுந்த பூமி ஓரிடத்துமில்லை. ஆயினும் நமது தாண்டவத்தைத் தாங்கும்படியான விஸ்தாரமுள்ள சபை ஒன்று பூமியிலிருக்கின்றது என்று பரமேசுவரர் அனுக்கிரகித்தனர். அதைக்கேட்ட பணிராஜனும் சந்தோஷசித்தனாய் மிகுந்த வணக்கத்துடன் சொல்லுகின்றனன். ஓ நாதனே! இந்தப் பூமியில் அப்படிப்பட்ட சபை ஒன்றிருக்கின்றதா? எனது பாக்கியமே பாக்கியம்! வேதாகமங்களாலும் இப்பிரபஞ்சங்களாலும் அறிதற்கரிய உத்தம சபையில் இவ்வடிமைக்காகப் பிரசன்னமாகி ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனந் தந்தருளல் வேண்டும். இதைத்தவிர வேறு எவற்றிலும் சிறிது மிச்சையெனக்கில்லை என்றுரைத்தலும், இதைக்கேட்ட பகவான் மிகுந்த பிரேமையுடன் ஆதிசேடனைப்பார்த்து ஸ்தாவரமான அண்ட சிருஷ்டியும் ஜங்கமாகிற சரீர சிருஷ்டியும் ஒக்கும். ஆதலால் சரீரத்தில் இளநாடி இடத்திலும், பிங்கலைநாடி வலத்திலும், சுழிமுனைநாடி மத்தியிலும் போவதுபோல் இப்பூமிக்கு

11043

இளையென்னும் நாடி இலங்கைக்கு நேரே போம். பிங்கலையென்னும் நாடி இமயமலைக்கு நேரே போம். இவைகளிரண்டிற்கும் நடுவில் சுழிமுனையென்னும் நாடி தில்லைவனத்தின் மத்தியில் தொடர்ச்சியாய்ச் சென்றிருக்கின்றது. புருஷாகிருதியாகிய இந்த பூதலத்திற்குக் கைலாச பர்வதம் சிரசு, ஸ்ரீ பர்வதம் முகம், கேதாரம் நெற்றி, காசி புருவமத்தி, குருக்ஷேத்திரம் குதம், பிரயாகை நாபி, திருவாரூர் மூலாதாரம், சிதம்பரம் ஹிருதய மத்தி. இவற்றுள் பூமியின் ஹிருதயமாகிய சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை விடுத்து இதர க்ஷேத்திரத்திற்குப்போக அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் கையிலிருக்கின்ற இரத்தினத்தை விடுத்துக் காச்சுக்கல்லைத் தேடுவோரை ஒக்கும். சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமூலநாதரென்று பேரமைந்த ஜோதிமயமான மகாலிங்மொன்றிருக்கின்றது. அதற்கு தக்ஷிண பாகத்தில் தேஜோரூபியாய் ஆகாசமென்று பேர்பெற்ற சபை ஒன்றிருக்கின்றது. அந்தச் சபையில் குறைவற்ற ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எப்பொழுதுஞ் செய்து வருகின்றோம். அந்தச் சபையைச் சிதம்பரமென்று எல்லோரும் புகழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஞானக்கண் எவர்கள் பெற்றார்களோ அவர்கள்தான் அந்தச் சிற்சபையைக் பார்ப்பார்கள். எவர்கள் புண்ணியஞ் செய்யவில்லையோ அவர்கள் நமது சபையைக் காணமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு முக்தியுமில்லை. அளவிறந்த மகிமை தங்கிய அற்புத க்ஷேத்திரத்தை நீ அடையவேண்டிய உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன். உன்னுடைய விஷச்சுவாலையோடு கூடிய பயங்கரமான ஆயிரமுகங்களையும், நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்குகின்ற இரண்டாயிரம் கண்களையும் கண்டு பூமியிலுள்ளோர் நடுங்குவார்கள். ஆதலால் இவ்வுருவுடன் அவ்விடஞ் செல்லலாகாது பூர்வத்தில் அத்திரி மகரிஷி தன் பத்தினியாகிய அநசூயையுடன் புத்திராபேக்ஷையாய் விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தார்கள். அவர்களுக்குப் புத்திரனாக உன்னைச் செல்லும்படி அச்சுதன் ஆக்ஞாபித்ததும், நீ அவர்கள் வயிற்றில் ஜனிப்பதற்கு அஞ்சி அநசூயை ஸ்நானஞ் செய்து சுத்தியாய் இருகையேந்திப் புத்திரப்பேறு வேண்டிப் பிரார்த்தித்து நிற்குந் தருணத்து அவளது கரத்தில் அழகமைந்த ஐந்து தலையுள்ள சிறியநாகமாய்த் தோன்றுதலும், புத்திர அபேக்ஷையாய் இருப்பவர்களாயினும் சர்ப்ப

சுவரூபத்தைக்கண்டு பயந்து பூமியில் விடுத்தனள். அவளுடைய கையிலிருந்து பூமியில்விழுந்த காரணத்தால் பதஞ்சலியென்று பேர்பெற்றனை. அவ்வுருவத்தைத் தாங்கி இப்போதுள்ள அறிவு குறையாமல் பதஞ்சலி பகவானென்று பிரசித்தி பெற்று இருதயத்தில் எம்மையிடைவிடாது தியானஞ்செய்து நாகலோகத்தின் வழியாய்ச்செல்லுதல்வேண்டும். அவ்வழிநடுவே அஸ்திதுங்கமென்று ஓர் பர்வதமிருக்கின்றது. அதற்குத்தெற்கில் ஓர் பிலத்துவாரமிருக்கின்றது. அந்தபிலத்துவாரத்திற்குமுன்னே நாம் கூறிய தில்லைவனமிருக்கின்றது. அதற்கு வடபக்கத்தில் ஆலமரத்தடியில் ஸ்ரீமூலநாதரென்று ஓர் லிங்கமூர்த்தமிருக்கின்றது. பெருமை பொருந்திய அம்மகாலிங்கத்தை எப்போதுந் தேவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். அம்மூர்த்தத்தில் எமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தை தியானஞ்செய்து வியாக்ரபாதனென்று ஓர் முனிவன் பூசித்துவருகிறான். நீ அவனிடஞ் சென்று புண்ணியசாலியான அம்முனிவனுடன்கலந்து எம்மைப் பக்தி செய்துக்கொண்டு இருக்கக்கடவை. தைமாசத்தில் குருவாரத்தில் புஷ்ய நக்ஷத்திரங்கூடிய அமிர்த சித்தயோகத்தில் சூரியன் பகல் மத்தியபாகத்தில் விளங்குஞ்சமயத்தில் விருஷப லக்கினத்தில் உனக்கும் வியாக்கிரபாதனுக்கும் நாம் ஆனந்தத் தாண்டவதரிசனங் கொடுத்தருள்கின்றோம் என்று திருவாய்மலர்ந்த பரமேசுவரரின் அற்புத வசனத்தைக்கேட்ட ஆதிசேடன் பரமானந்தமோகங்கொண்டு நமஸ்கரித்துப் பகவானைப் பார்த்துக்கொண்டே நெடுநேரம் நின்றனன். தர்மமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரருங் கணத்தர்கள் துதிக்கப் பார்வதிதேவியோடு அந்தர்த்தானமாயினர்.

உடனே ஆதிசேடன் பகவான் மறைந்த திக்கைநோக்கி வந்தித்து மிகுந்த அன்புடன் தனது பயங்கரமான பெரியவுருவை மறைத்துப் பதஞ்சலியுருவத்தைத் தியானித்துச் சிவானுக்கிரகத்தால் அவ்வுருவையடைந்தனன். அவ்வடிவத்தால் விளங்குகின்றப்பணீசுவரன் மெள்ளத் தன்னுடைய உலகத்தின் மார்க்கமாய்ச்சென்றனன். அப்போது நாகலோக வாசிகளான பன்னக சிரேஷ்டர்கள் பரமேசுவரைக் குறித்து தவஞ்செய்து அவரருளைப்பெற்றவரும் தங்கள் தலைவன் வரவைக்கண்டு எதிர்சென்று அழைத்து அவர்களாற் சூழப்பட்டு சிறிது தூரஞ்செல்

னும் ஈசனால் அனுக்கிரகித்த அஸ்திதுங்கமென்னும் பர்வதத்தைக் கண்டு உடனே வணங்கினன். இதைக்கண்ட கார்க்கோடகன் முதலிய நாகேந்திரர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுச் சகலலோகங்களையும் தாங்குகின்ற நீங்கள் எதற்காக இந்தப்பருவதத்தை வணங்கல் வேண்டுமென்று கேட்டலும், ஆதிசேடன் புன்னகைசெய்து ஓ நாகர்களே! இந்தப்பர்வதத்தின் அடிவட்டமானது பாதாளத்திலும், சிகரமானது தில்லை வனத்திலும் இருப்பதால் அதில் வசிக்கும் பரமேசுவரரை நினைத்து நமஸ்கரித்தனன் என்னலும் சுவாமி! பரமசிவரூபத்தைத் தரிசித்த இப்பருவதத்தையும் பிலத்துவாரத்தையும் நாங்கள் உண்மையாகக் கண்டதில்லையென்று வந்திக்கவும், பின்பு தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் நாகேந்திரர்களை அனுப்பிவிட்டுப் பரிசுத்தமாகிய பிலத்துவாரத்தை நமஸ்கரித்துச் சந்தோஷத்துடன் பஞ்சாக்ஷரத்தையே நேத்திரமாகவும், தன்னுயிர்த்துணைவரான பரமேசுவரரையே வழித்துணைவராகவும் கொண்டு எல்லோரையும் நற்கதியேற்றவந்த தேஜோவானான பதஞ்சலிபகவான் அப்பிலத்திலே பிரவேசித்துச் சர்வசித்திகளையும் கொடுக்கிற தில்லைவனத்தை உத்தேசித்துப் புறப்பட்டனர்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி பகவான் சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து வியாக்கிரபாதருடன் நடனதாண்டவ தரிசனத்திற்கு காத்திருந்ததைக்கூறியது.

இவ்விதம்புறப்பட்ட பதஞ்சலிபகவான் தில்லைவனத்தை நோக்கிச் செல்லச்செல்ல சிவானந்தத்தில் மூழ்கிய மனதுடன் ஆனந்தவெள்ளம்பெருகிய நேத்திரங்களுடையவராய் சுருக்கிய ஐந்துதலைகளில் விளங்கும் ரத்தினங்களின் காந்திகளையே கிரணமாகக் கொண்ட ஞானசூரியன்போல் பிலத்துவாரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக அமைந்த தில்லைவனத்தை அன்புடன்கண்டு பன்முறைவந்தித்து அவ்வனத்திற் பிரவேசித்துச்செல்லும்போது மகாதபசியாகிய வியாக்கிரபாதர் முன்பு கண்டறியாத பதஞ்சலி பகவானுடைய திருவுருவைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கப் பதஞ்சலியும் பரமேசுவரன் தனக்கு அருளியபடி தபசியாய் வியாக்கிரபாதம் பொருந்தியிருக்கின்றனரென்றுமிகுந்த பிரேமையுடன் வியாக்கிரபாதரைக்கண்டனர்.

உடனே வியாக்கிரபாதர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து தேஜஸ்நிறைந்த பதஞ்சலிபகவானைப்பார்த்து ஆதரவுடன்கையேந்தி உபசரித்து வாருங்களென்று அழைத்து அருட்செல்வம் வாய்த்த தமது வாசஸ்தலம் எவ்விடம்? எவ்விடமிருந்து வருகின்றீர்கள்? நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயர் யாது? எந்த தேசம் போக இச்சித்திருக்கின்றீர்? இவைகளை விஸ்தாரமாய் சந்தேகமற எனக்கு உரைத்தல் வேண்டும் என்று கேட்ட வியாக்கிரபாதரைப் பார்த்து முனிசிரேஷ்டரே! நான் பர்வதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் சமுத்திரங்களால் சூழ்ந்துமிருக்கின்ற இப்பூமியைத் தாங்கியும், விஷ்ணு அம்சம் பெற்றும் விளங்குகின்ற ஆதிசேஷன். என்மீது சயனங்கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தி ஓர்நாள் தாம் கண்டறியாத அற்புதத்தைக் கண்டு ஆனந்தபரிதராய் நித்திரைகொள்ளாது இருப்பதைக் கண்டு என்ன காரணம் என்று நான் கேட்டலும், அரிவாசுதேவன் தேவதாருவனத்தில் பரமசிவானுக்கிரகத்தால் கிடைத்த ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தைத் தியானித்திருந்தனனென்று சொல்லவும், நான் அதில் மிகுந்த இச்சையுடையவனாய் சுவாமி! ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி அனுக்கிரஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த என்னை தவஞ்செய்யும்படி அனுப்பவும், நான் கைலாசபர்வதம்சென்று அளவிறந்த கடூரமான தவத்தைச்செய்யவும், மகேசுவரன் பிர்மரூபமாய் வந்து என்னைச்சோதிக்கவும்' அக்காலத்தில் கலக்கமற்றமனதையுடைய என்னிடத்தில் தயவுசெய்து பவழமலைபோன்ற திருவுருவைக்காண்பிக்க, அதைக்கண்டு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி நிற்கும் என்சிரத்தில் பூதேசராகிய பரமசிவன் தமது கரகமலத்தைச்சாத்தி வேதத்தின்முடிகளால் அறியுந் தமது சுவயரூபத்தை எனக்குஉபதேசித்து, இவ்வுலகத்திற் கிசைந்த இவ்வுருவையும் அளித்து, பதஞ்சலியென்று பேரையுங்கொடுத்து என்னை எனதுலோகமாகிய நாகலோகத்திற்சென்று பூர்ணஞானத்தோடு பிலத்துவாரத்தின்வழியாய்நடந்து பூலோகத்தின் பரதகண்டத்தில் பூமியின் இருதயாரவிந்தமாகிய தில்லைவனத்தை

அடைந்து அவ்விடத்தில் மாத்தியந்தினனென்னும் ஓர்முனி வியாக்கிரபாதனென்னும் பேர்பெற்று நமது ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்ய அபேக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவ்விடத்தில் அவனுடன் சேர்ந்து இருக்கக்கடவை அவனுக்கும் உனக்கும் ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனங்கொடுக்கின்றோமென்று அருளிச்செய்து பரமேசுவரன்மறைந்தருளியபின்பு பகவானுடைய ஆஞ்ஞையின்படி இவ்விடம் வந்துசேர்ந்தனன். இதுதவிர ஒருகாரியமும் எனக்கில்லையென்றுரைத்த பதஞ்சலியின் அற்புதவசனத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதமகரிஷி மயிர்க்கூச்செரிந்து ஆனந்த மூர்ச்சையை அடைந்து பதஞ்சலி பகவானுடைய உபசாரத்தால் தெளிந்து பிர்மாதிகளான தேவர்களும் அடைதற்கரிய பரமசிவகடாக்ஷத்திற்கு யானும் பாத்திரமாகின்றேனே பரமேசுவரனுடைய கருணா சமுத்திரத்தின் அலையில் மூழ்க நான் என்ன சுகிர்தவஞ்செய்தேனோவென்று ஆனந்தபரவசராய் பரமசிவனைப்போன்ற உம்மாலே எனக்கு இவ்வளவு பாக்கியங்கள் உண்டாயினவென்று துதித்து எல்லையில்லாத சந்தோஷசித்தராய் அடிக்கடி கட்டிக்கொண்டு ஞானதிருஷ்டியால் ஆனந்தத் தாண்டவதெரிசனஞ் செய்தவரைப்போல ஆனந்தபரிதராயினர். பின்பு பதஞ்சலி பகவானை அழைத்துக்கொண்டு புண்ணியமிகுந்த சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, மூலஸ்தானேசனைப் பூசிக்கும்படி செய்து ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, தமது ஆன்மார்த்த சிவலிங்க மூர்த்தத்தை மலர்களால் பூசிக்கச் செய்து அப்பர்ணசாலையில் ஆசனமிட்டு இருக்கச்செய்து, ஆதரவுடன் பூசித்து அன்றையதினம் க்ஷேத்திர உபவாசஞ் செய்வித்து மறுதினத்தில் தவத்தோர்க்குரிய இனிமையுள்ள சாகமூலபலாதிகளால் விருந்து அளித்தனர். பூர்ண ஞானமுள்ளவராயும் புத்திமானாயும் விளங்குகின்ற பதஞ்சலிமுனிவர் வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமத்துக்கு சமீபத்தில் மேற்குத்திக்கில் மனோஹரையான பூமியில் ஓர் குளம் வெட்டிவைத்து அக்குளத்திற்குக் கீழ்க்கரையில் உமாபதியை யதாவிதியாப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்து அக்குளத்தின் வடகரையில் தனக்கு ஆசிரமம் அமைத்துக்கொண்டு ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தில் ஆசையுள்ள பிரசன்ன மனதையுடையவராய்த் தவஞ்செய்துகொண்

டிருந்தனர். இவ்விதமாக பதஞ்சலி மகாரிஷியும் வியாக்கிரபாத முனிவரும் தபசு செய்துகொண்டு உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்கியும், மூலஸ்தானேசனைத் தியானஞ்செய்து பூசித்தும் தேஜோவான்களாய் பரமசிவகிருபையால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தை இச்சித்தவர்களாக வாழு நாளில், இவர்களது உருவங்களைக்கண்டு அவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் மிருகங்கள் முதலியவைகள் முந்தி புலிரூபமாய் ஒருவன் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன். இப்போது பாம்பு ரூபத்துடன் ஒருவன் தவஞ்செய்ய வந்திருக்கிறானென்று பயந்து கழுத்து நடுங்க, கண்கலங்க, மயிர்குலுங்க, ஓடிப்பதுங்கியிருந்து, பின்பு அவைகள் அவர்களுக்கு உதவித்துணையாயின. இந்தத்தபோதனர்களைத் தரிசிக்க அநேக மகரிஷிகள் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து மூலஸ்தானேசனைத் தரிசித்து அங்கே ஞானசபை யுண்டென்பதை முனிவர்களிருவருக்கும் உணர்த்த, அவ்விருவரும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் அந்த ஞானசபையையும் ஆனந்தத் தாண்டவத்தையும் தியானஞ்செய்து வணங்கிப் பிரசன்னமான முகத்துடன் அந்த இடத்திலேயே தபோதனர்களுடன் கலந்து வசித்தார்கள்.

பதினாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்ரபாதருக்கு பரமேசுவரர் ஆனந்தத்தாண்டவதெரிசனங் கொடுத்ததைக்கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! இந்தப்பிரகாரம் ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனத்திற்காக தவம் செய்துவருகின்ற பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் அநேக காலஞ் சென்றபின்பு பரமேசுவரனால் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்திற்காகக் குறிப்பிட்ட தினமானது சமீபித்து வரும்போது மிகுந்த உல்லாசத்துடன் அமிர்தம், க்ஷீரம், கரும்பின் ரசம் இவைகளின் இனிமையெல்லாந் திரண்டதுபோன்ற ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமயமாகிய ரசத்தைத் தெவிட்டாத பானஞ்

செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனத்தில் மிகுந்த இச்சையுள்ள திருசகஸிர முனீசுவரர்கள் இவர்களிடத்தில் வரவும், அவர்களைப்பார்த்து ஓ தபோதனர்களே! நிவர்த்தி செய்யக்கூடாத ஜன்மமாகிய அந்தகாரத்தைப்போக்குதற்கு சூரியோதயம் போலவும் நேத்திரங்களின் தவப்பயனையும் விளங்குகிற ஈசதாண்டவ மகோற்சவத்தை நாம் எல்லோரும் பரமேசுவரரால் குறித்த தினத்தில் பார்க்கக்கடவோம். நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் ஆசிரமஞ்சென்று தவஞ்செய்து கொண்டிருங்களென்று விடுத்து ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்திற்குறிய தினத்தை எண்ணி அளவிட்டுக்கொண்டு தாயை தேடும் பசியுள்ள கன்றைப்போலவும் மேகங்களை விரும்பும் சாதக பக்ஷி போலவும் பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நடுநின்ற நாட்களைக் கழித்து வருகையில் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்தற்கமைந்த தினத்திற்கு முந்திய தினத்தில் சூரியன் கைலாசஞ்சென்று பரமேசுவரன் சிதம்பரத்திலே நிருத்தனஞ் செய்ய எழுந்தருளுகின்றார் என்ற செய்தியை அறிந்து விரைந்து நடந்து யாவருக்கு முந்தித்தரிசிக்க வந்தவனைப்போல் கீழ்க் கடலில் உதயமாயினன். உடனே பதஞ்ஜலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் மிகுந்த சந்தோஷ சித்தராய் பரமேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி குருவாரமும் புஷ்யநக்ஷத்திரமுங்கூடிய உத்தம தினம் வந்துவிட்டது. இன்றைய தினம் அபார கருணைநிதியான அத்தன் வந்து நிர்த்தனம் செய்குவார். நாம்பார்த்து அளவிறந்த சுகத்தை யடையலாமென யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது சுப சகுனங்கள் அநேகம் உண்டாகவும், அவற்றைக்கண்டு மிகுந்த களிப்புற்றவர்களாய்த் தாண்டவ தரிசனத்திற்கு விக்கினங்கள் உண்டாகாமலிருத்தற்கு ஈசபுத்திரராகிய விக்கினராசனை பூசித்து நித்தியகிரியைகளையும் முடித்துக்கொண்டிருக்கையில் சூரியனானவன் பிரமாதிகளுக்குங் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனம் நமக்கு கிடைக்குமென்னும் ஆசையினால் விரைந்து வந்து மிகுந்த ஒளியுடன் ஆகாயத்தின் மத்தியில் நின்றனன். அதைக்கண்ட பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் தங்கள் ஆசிரமத்திலிருந்து புறப்பட்டு மூலஸ்தானம் வந்து பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும்போது பிரணவாத்மாவாயும் ஜகத்பதியாயுமுள்ள நடராஜபதி வந்தாரென்று

தாளத்வனியோடு கலந்த காகளமுதலிய வாத்தியத்துவனிகள் உயர்ந்து கேட்கவும், மிருதங்கம், சங்கம், பணவம், கொம்பு, குழல் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திக்கவும் சகலவாத்தியங்களுக்குமேலாய் எழுகின்ற தாளத்துவனிக்கு முன்னே கணேசுவரர்களான ஆயிரமுகங்களுடைய பாநுகம்பனும் பர்வதம் போன்ற ஸகஸிரசிருங்கனும் ஆனந்த மோகிதர்களாய் வேகத்துடன் பூமியை அடைந்தார்கள். அவர்களில் பாநுகம்பன் சந்திரமண்டிலத்திற்குச் சமமான வெண்மையுள்ள பெருத்த சங்கங்களை ஆயிரமுகங்களிலும் வைத்து அண்டம் பிளக்கும்படி பிரணத்துவனி உச்சரிக்கும்படி கோஷித்தனன். பரமசிவப் பிரசாதத்தால் காந்தர்வவேதத்தில் மிகுந்த வல்லமையுள்ள ஸகஸிர சிருங்கனென்று பேர்பெற்ற பாணாசுரன் ஆயிரங் கரங்களால் அடிக்கின்ற சுத்த மத்தளத்துவனியானது கடலோசையடங்க சப்திக்கவும், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவியென்னும் ஐவகை நாதங்களும், நான்குவேதங்களின் கோஷங்களும், பரமேசுவருடைய சரணாரவிந்தங்களை நீங்காத ஸ்ரீநூபுரங்களின் சப்தமும், தேவர்களுடைய இனிமையுள்ள கானங்களும் ஏககாலத்திற் கேட்டவுடனே தேவர்களால் வருஷிக்கும் பாரிஜாதமுதலிய வாசனையுள்ள மலர்களைக் கண்டு அந்தத்திக்கை நோக்கி நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்து ஓ பார்வதிநாதனே! நடராஜதெய்வமே! அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். தேவரீரது பாதாம்புஜத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று புளகாங்கித விக்கிரர்களாய் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் கருணாநிதியான பரமேசுவரர் பதஞ்சலிக்கும் வியாக்கிரபாதருக்கும் ஞானதிருஷ்டியைக்கொடுத்து மோகத்தின் மாதாவாயும், ஜகத்தை சம்ஹாரஞ் செய்கின்றவளாயுமிருக்கிற மாயையாகிய திரையை நீக்கியருளலும், உடனே ஆயிரம் சூரியர்கள் உதித்தது போன்றதாயும், இவ்வளவென்றறியமுடியாததாயும், சர்மநேத்திரங்களால் கிரகிக்கத் தகாததாயும், யோகிகளுடைய இருதயத்தில் விளங்குவதாயுமுள்ள ஒரு தேஜோ விசேஷம் ஞானமயமான சிற்சபையில் ஆவிர்ப்பவித்தலும் அந்தத்தேஜஸின் நடுவே அசைவற்று ஓர் சரணத்தை ஊன்றியும் மற்றொரு சரணத்தைக் குஞ்சிதமாகத் தூக்கியும், அத்திருவடிகளிற்சாத்திய மாணிக்கமயமான திருச்சிலம்புகளும், அழகிய

அரையில் அணிந்த புலித்தோலுடையும், படத்தின் ரத்தினங்
களால் விளங்குகின்ற சர்ப்பக்கடி சூத்திரமும் நவரத்தினங்
களிழைத்த உதரபந்தனமும் எக்ஞோபவீதம் பொருந்திய திரு
மார்பும் வளைத்து வீசியருளிய வாமகரமும், பணிகங்கணந்
தரித்த அபய அஸ்தமும், அசைகின்ற தமருகத்தையும், ஜ்வலிக்
கின்ற அக்கினியையும் ஏந்திய இருகைகளும், காளகூடத்தால்
அழகிய திருக்கழுத்தும் திருத்தோளும் சங்க குழையும் பொருந்
திய செவிகளும் திருவாய்ப்பவளத்தில் பிரகாசிக்கின்ற புன்ன
கையும் மலர்ந்த பங்கஜத்தின் அழகுபோன்ற திருமுகப்பிரசன்
னமும் பார்வதிதேவியைப் பார்த்தருளுகின்ற திருநயனங்களின்
கடாக்ஷவிளக்கமும் புருவமாகிய இளங்கொடியில் விளங்கு
கின்ற அழகிய நெற்றியாகிய சந்திரன், கங்கை, சர்ப்பம்,
கொன்றை வெள்ளெருக்கு கொக்கிறகு மத்தம் தும்பை இவை
களால் அழகிய ஜடாபாரமும் பிர்மகபால மாலையும், ஆபாத
மத்தக பரியந்தம் சாத்திய திருவெண்ணீறும் அசைகின்ற
சிவந்த ஜடாபாரமும் பொருந்தி விளங்குகின்ற அற்புதமான
ஆனந்தத்தாண்டவ ரூபத்தைப் புனிதர்களான பதஞ்சலி
வியாக்ரபாதர் இருவரும் கண்டு அதற்கு இடதுபக்கத்தில்
இருண்டமேகம்போற் குழலிலே மின்னல்போன்ற செந்தா
மரை மாலையும் அழகிய நெற்றியும் அதிற்பொருந்திய சிந்தூரத்
திலகமும் சௌந்தரியப்பிரவாகத்தின் அலைகள்போன்ற இரண்டு
புருவங்களும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களும் அணிகளணிந்த
திருக்காதும், சண்பகமலர்போன்ற நாசியும் பவழத்தைவென்ற
இதழும் முத்துக்கள்போன்ற பல்வரிசையும் கன்னிக்கமுகு
போன்ற கழுத்தில் விளங்குகின்ற நித்தியமாகிய பொலிவினை
யுடைய திவ்விய மங்கள பூஷணமும் இளம் மூங்கிலைப்போன்ற
இருபாகுகளும் கரகமலத்திலேந்திய செங்கழுநீர்மலரும்
பெருத்துயர்ந்த ஸ்தலப்பிரதேசத்தில் விளங்குகின்ற முத்துவட
மும் சௌந்தர்யப்பிரவாகத்தின் சுழிபோன்ற அழகிய இடை
யும் அதில் தரித்த ஒட்டியாணமும், நவரத்தினமிழைத்த மேகலா
பரணமும் மன்மதனுடைய உத்தியானவனத்தில் இருக்கின்ற
வாழைபோன்ற அழகிய தொடைகளும், கருடைப்பச்சை
போன்ற முழந்தாள்களும் காமராஜனுடைய காளவாத்தியம்
போன்ற இருகுஜங்களும், செந்தாமரை மலர்போன்ற தாள்

களில் விளங்குகின்ற நவரத்தின நூபுரங்களும், பசுமையுள்ள
திருமேனியும், அழகிய ஆனந்தமான புன்னகையும் பொருந்தி
அக்கினியைவிட்டு நீங்காத உஷ்ணம்போல அந்நடராஜமூர்த்தி
யை அகலாது நடனதெரிசனத்தை நோக்கி நிற்கும் சிவகாம
சுந்தரியென்னும் தேவியைத் தரிசித்து பதஞ்சலிவியாக்கிர
பாதர் இருவரும் க்ஷணநேரம் தன்னை மறந்து ஒன்றுந் தோன்று
மலிருக்கையில் தயாளுவாகிய பரமேசுவரருடைய கிருபா
திருஷ்டியால் தெளிவையடைந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து
எழுந்து கையைச் சிரசின்மேல் தூக்கி, அஞ்சலிபந்தனஞ்
செய்து கண்ணில் ஆனந்தநீர்பெருக மேனிமுழுதும் மயிர்க்கூச்
செரிந்து, சொல்லற்கரிய ஆனந்தசமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஸ்தோத்
திரஞ் செய்யத்தொடங்கினர். நித்தியராயும் ஜகதானந்த காரண
மாயும் மகாநடநாதராயும் நாட்டியவேதஞ் செய்தராயுமுள்ள
தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றோம். உயர்ந்ததையும் தாழ்ந்ததையும்
அறிந்தவராயும் பரமாத்மராயும் பரமாத்மரூபராயும் பவக்கடலை
ஒழிப்பவராயுமுள்ள தேவரீரை வந்திக்கின்றோம் குணமாயும்
பரலோக கைவல்லிய மோக்ஷத்திற்குக்காரணமாயும் தேவர்
களால் வந்திக்கப்படுகிறவர்களாயும் திரிபுரத்தையெரித்தவராயும்
திருநீற்றை அணிந்தவராயும், சந்திரார்த்த சேகரராயும் மலை
மங்கைபாகராயும் நாகேந்திரஹாரராயும் அஷ்டமூர்த்தி சுவரூப
மாயும் வேதாந்தவேதத்தியாராயும் நாதாந்தமூர்த்தியாயும், நார
ணனால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவராயும், நரகத்தைப்போக்குகிறவ
ராயும், நாரதரால் பாடப்பட்டவராயும் நந்தியால் துதிக்கப்பட்
வராயும் சிற்சபைக்கு ஈசராயும் தகராகாசத்தில் வசிக்கிறவரா
யும் தக்ஷனக்ஞத்தைஅழித்தவராயும், சலந்திரனை ஒழித்தவராயு
முள்ள தேவரீரைத்துதிக்கின்றோம். மூவுலகத்திற்கு நாதராயும்
ஸ்ரீ கண்டபரமேசுவரராயும் அம்பிகையோடு விளங்குகிறவரா
யும், மங்களங்களையளிப்பவராயும் உள்ளதேவரீரை நமஸ்கரிக்
கின்றோமென்று பலவாறு துதித்துப் பன்முறை வந்தித்து
ஆனந்தத் தாண்டவதெரிசனஞ்செய்து நிற்கையில் பிர்மா,
விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மகாதேவனைப்பார்த்து
நாதனே நாங்களும் தேவரீரது ஜோதிமயமான சிதம்பர சபை
யையும், அதில் நடிக்கும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையும் தரிசிக்

கும்படி கிருபைசெய்தல்வேண்டும் என்றுபிரார்த்திக்கவும் சிற்சபேசன் புன்சிரிப்புடன் அருகில் அமர்ந்தருளுஞ் சிற்சத்தியாகிய சிவகாமசுந்தரியின் முகாம்புஜத்தை வீக்ஷித்து சகல இச்சைகளின் பலன்களை அளிப்பதாயும், சகலமான தேவர்களுக்குந் துர்லபமாயும், மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள ஆனந்தத் தாண்டவதெரிசனத்தால் எல்லோருஞ்சுகிகளாகவும், பாவத்தை விலக்கினவர்களாகவும் பிறப்பைப் பயனுள்ளதாகச்செய்தவர்களாகவும், முக்தர்களாகவும் ஆகவேண்டுமென்று திருவுளத்தெண்ணிக் கிடைப்பதற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை எல்லோரும் பார்க்கும்படி நடித்தருளினர்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் நடராஜமூர்த்தியை வரங்கேட்டலைக் கூறியது

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! பதஞ்சலிவியாக்கிரபாதர் இவருடைய தபோவிசேஷத்தால் மகா துர்லபமான தாண்டவ தரிசனத்தை லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவும், சரஸ்வதீநாதனான பிரம்மாவும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், திரிசகஸ்ர முனீஸ்வரரும் தும்புரு நாரதரும், சித்த வித்தியாதரர்களும் யக்ஷகின்னரர்களும் கந்தர்வர்களும், சிவகணத்தலைவர்களும் உமாபதியின் அநுக்ரகத்தால் ஞானதிருஷ்டியை அடைந்து சிதாகாச சபையில் ஆனந்த நிர்த்தனத்தைக் கலக்கமற தரிசித்து வணங்கி ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியவராய் பக்தி மிகுந்த சிவகணங்களுடன் சபேசனைப் பார்த்து பராத்பரனே! பிரபஞ்சேசனே! கங்காதரனே! எனப் பன்முறை வந்தித்து மலர்களை அள்ளிச்சொரிந்து ஹரஹர மஹாதேவ என்று அடிக்கடி வணங்கி சில தேவர்கள் ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். சிலதேவர்கள் ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். சிலர் களித்தனர். சிலர் உயர்ந்து பாடினர். சிலர் அபராதியாகிய எம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றனர். சிலர் எமது பாபமாகிய

வியாதிக்கு தேவரீரது வீக்ஷணமாகிய மருந்தைத் தரவேண்டினர். பூதகணங்கள் ஆடவும், பிசாச கணங்கள் அதற்கிசைய தாளம் போடவும் இவ்விதமாக மூவுலகத்தோரும் ஆடிப்பாடி பரவசராய் மகிழ்ந்திருக்க, புண்ணியவான்களாகிய பதஞ்சலி வியாக்ரபாத ரிருவர்களையும் பகவான் தயவுடன் கடாக்ஷித்து திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர்.

ஓ பக்தசிகாமணிகளே! உங்களுக்கு அபீஷ்டமான வரங்களைக் கேளுங்கள் என்று மலர்ந்த முகத்துடன் அமிர்ததாரைபோல் உரைத்தருளியதைக்கேட்டு பதஞ்சலிவியாக்கிரபாதரிருவரும் ஆனந்தபரவசர்களாய் கேட்கவேண்டிய வரங்கள் இன்னதென்றறியாது ஒருவருக்கொருவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது நெடுநாள் தவஞ்செய்து தேஜஸில் உயர்ந்த வியாக்கிரபாதர் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ நாதனே! நான் தேவரீரது சரணங்களில் முந்தி செய்த பூஜையையும், இனிச்செய்யப்போகிற பூஜையையும், அங்கீகரித்தருளல்வேண்டும் என்று பலவாறு வந்தித்து நின்றனர் பிறகு சிவாநுக்கிரகத்திற்குரிய பதஞ்சலியானவர் நமஸ்கரித்து ஓ தேவனே! உலகத்திலுள்ள பிராணிகளுடைய மனது உம்முடைய தியானத்தில் சலனமற்று நிற்றல் வேண்டும் தேவரீரது தாண்டவஸ்மரணத்தால் ஜீவகோடிகளில் காமக்குரோதாதிகள் நீங்கல்வேண்டும் சகலமானவர்களும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையே அலங்காரமாக உடைய தேவரீரது சரணத்தையே எக்காலத்திலும் வந்தித்தல் வேண்டும். எனக்கும் வியாக்கிர பாதனுக்கும், மற்றுமுள்ள ரிஷிகளுக்கும் தேவரீருடைய தாண்டவ தரிசனத்தில் ஓர்பொழுதும் ஒழிவுவராத மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களாக ஆகவேண்டும். இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் அற்புதமாகிய தாண்டவதரிசனத்தை அநுபவித்து நிராமயர்களாய்தாண்டற்கரிய பவக்கடலைத்தாண்டி அன்னையின் ஸ்தன்யபானஞ் செய்யாது இருத்தல்வேண்டும். தாண்டவத்தைத் தரிசித்தவுடன் சூரியனைக்கண்ட இருட்கூட்டம்போல பாவமெல்லாம் விலகிவிடல் வேண்டும். அபீஷ்டங்களை எல்லோரும் அடைதல்வேண்டியது. இந்தஞானசபையில் சிவகாமசுந்தரியுடன் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தை இவ்விடத்திலேயே எல்லோரும் எக்காலத்தும் பார்த்துக் களிக்கும்படி பிரத்தியக்ஷமாயிருந்து

அனுக்கிரஹித்தல்வேண்டும் என்று சிற்சபேசனை நமஸ்கரித்து உலகத்தின் விருத்திக்காகக் கேட்டனர். உடனே பரமேசுவரரும் மிகுந்த தயையுடன் உங்கள் அபீஷ்டப்படி வரங்களைக் கொடுத்தோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், மகரிஷிகளிருவரும் சந்தோஷ சித்தர்களாய் ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். அது கண்ட மற்றவர்களும் நிர்த்தனஞ்செய்தார்கள். உடனே தேவர் முதலியோர் வாசனையுள்ள புஷ்பங்களை வருஷித்தனர். பானுகம்பன் முதலிய சிவகணத்தலைவர்கள் வாத்தியங்களைக்கோஷித்தார்கள். தேவர்கள் துந்துபியடித்தார்கள். பின்பு பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துமஹேசுவரரான முன்பு தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அற்புதச்சிதம்பரத்தை எங்கள்நிமித்தியமாய் எல்லோரும்பார்க்கும்படி திருவருள் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவும், தயாளுவாகிய பகவான் சொல்லுகின்றனர். நீங்கள் கேட்ட சிதம்பரம் ஞானமயமென்றும், என்னைவிட்டு எப்போழுதும் விலகுகிறதில்லையென்றும், லோகோபகாரமாய்ச் சொல்லிய உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை யறியுங்கள். விபலாகிருதியான நாம் சரீரத்தை யுடைய ஆத்மாவினிடத்தில் எப்படி விளங்குகிறோமோ அவ்விதமாகவே பிரபஞ்சதேகமாகிய சிதம்பரத்தில் விளையாடுகின்றோம். அந்தஞானசுவரூபத்தைச் சித்தென்று பரியாயமாய் அறிஞர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். சைதன்னியரூபமாகிய சித்தினுடைய அந்தரம் எதுவோ அதுவே அம்பரம், ஆகலின் பூமியின் இருதயத்திலுள்ளதென்றும், புண்டரீகத்தின் மத்தியில் உள்ளதென்றும், தப்பிரமென்றும், விபாபமென்றும், ககனமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன எந்த இடத்தில் விஷ்ணு பார்த்த நிருத்தனத்தை உமையவளோடுகூடி உங்கட்குச் செய்கின்றோமோ அந்த இடமே சிதம்பரம் என்று அறியுங்கள் என்று அனுக்கிரகித்தலும், பகவான் உபதேசித்ததைக்கேட்டு ஞானசபை இருக்குமிடத்தை நிச்சயமாய்த் தெரிந்துக்கொள்ள அபேக்ஷித்து நாதனைவந்தித்துத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானசபையானது எங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாததால் அது எவ்விடமிருக்கின்றது அனுகிரஹித்தல் வேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் பிரார்த்திக்கவும், வணங்கினோர் வருத்தங்களைத் தீர்த்தருளுஞ் சிவபெருமான் தேவர்களைப்பார்த்து வேதாகமங்களிற்

பிரசித்தமாகிய சுவர்ணமயமான சபையொன்றிருக்கிறது. அம்மகாசபையை தேவர், அசுரர், மனுஷியர் முதலானவர்களும் அறியமாட்டார்கள். அச்சபையை முனிசிரேஷ்டர்கள் சிதம்பரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கே மகாசபையென்றும் பரியாசமாகப் பெயர் வழங்குகின்றது என்று உரைத்தருளி நிருத்தபூமியாகிய சிதம்பரத்தைக்குறிப்பாக காண்பித்தனர் உடனே சகலமானதேவதைகளும், பதஞ்சலிவியாக்கிரபாதரும், திருஸகஸிர முனீசுவரர் முதலிய ரிஷிகளும் சாம்பபரமேசுவரர் அதிரகசியமாய் உபதேசித்தருளிய தாண்டவபூமியை எல்லோரும் வலம் வந்து வணங்கினார்கள்.

பின்பு தேவர்கள் உலகத்தின் நன்மைக்காக அச்சபைக்குச் சுவர்ணபட்டங்கள் கட்டிப் புதுப்பித்தார்கள். மேருபர்வமான தன்னைச்சூழ்ந்த பருவதங்களைத் தமக்குச்சமானமாக்குவதைப் போல இச்சிதம்பரமும் தேவர்களால் நிர்மாணஞ் செய்கிறதனது பஞ்சகுரோதங்களையுஞ் சமமாகச்செய்துகொண்டிருப்பதால் அப்பஞ்சகுரோதங்களோடு கூடிய தில்லைவனத்திற் செய்கிற தானம், யாகம் ஹோமமெல்லாம் ஒன்று கோடியாக விசேடபலன்களைக் கொடுக்கின்றன. இந்தச் சிதம்பரத்திலே மனிதர்களின் சர்மநேத்திரங்களுக்கு எப்போதும்புலப்படும்படி பிரகாசித்துக்கொண்டு வியாக்கிரபாதராலும் பதஞ்சலியாலும் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டுத்தேவியுடன் அனவரதத்தாண்டவஞ்செய்துவருகின்றார். பரமேசுவரர் தாண்டவஞ்செய்கிறபோது சரணாவிந்தங்களில் அணிந்தநூபுரத்தின் சப்தத்தைக்கேட்டு மிருகங்கள் பக்ஷிகளெல்லாம் அருகில் ஓடிவந்து, ஆகாரத்தையும் சஞ்சாரத்தையும் விட்டு அவையவைகளின் சத்துருத் தன்மையும் மறந்து சிறிதுநாட்களில் ஞானத்தைப்பெற்று பதஞ்சலி யடைந்த பலனை அடைந்தன. இவ்விதமாக பசு முதலிய சகல ஜீவ ஜந்துக்களும் மனோசுத்தியடைந்து தாண்டவ தரிசனஞ் செய்தலைக்கண்ட சிவகணத்தலைவர், நந்திதேவரைப்பார்த்து, ஓ சுவாமி! தேவர்களுக்கும் எளிதில் கிடைத்தற்கரிய நிர்த்தனதரிசனமானது தபோபலம்பெற்ற நாரணால் பார்க்கப்பட்டதை எளிதில் பசு முதலியவைகள் தினந்தோறும் பார்க்கும்படி எந்த துராத்மா வரங்கேட்டனன் அவனை தண்டித்தல்வேண்டுமென வினவக் கேட்ட நந்திதேவர் சிரித்து,

காருண்ய மூர்த்தியாகிய பகவான் லோக அனுக்ரகத்திற்காக பதஞ்சலி வியாக்ரபாதரின் தவத்தினால் சந்தோஷித்தராகி அவரவாது மனோபீஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்துவைத்தனர். அதனால் தேவர் முதல் மனிதர்களும், பூலோகத்திலுள்ள சகல ஜீவராசிகளும் தரிசனமாத்திரத்தில் முத்தியடையும்வரை பகவானுடைய பிரசாதத்திற்கு விக்னம்செய்யாதீர். அவ்வித வரங்களைக்கேட்ட பதஞ்சலியிடத்தில் கோபங்கொள்ளாதீர் என்று உரைத்த நந்திதேவரின் மறுக்கக்கூடாத ஆக்ஞையை சிரமேற்கொண்ட சிவகணத்தலைவர் சிவப்பிரேமையால் கோபந்தணியாதுகண்ட நந்திதேவர் அறிந்து, பின்னும் அவரின் மனதைத் திருப்தி செய்ய வேண்டி ஓ சிவகணசிரேஷ்டரே! பார்வதிநாதனானவர் உமையவளோடு தில்லைவனத்தில் தாண்டவமாடுதலால் பேரின்பத் தொண்டாற்றவேண்டி, நாம் நாற்புறத்திலும் காவல் வைத்தல் வேண்டும் என்று நந்திதேவருரைத்தலும், சிவகணத்தலைவர்கள் சுவாமீ! சகல ஆன்மாக்களும் கண்டு களிக்கவேண்டி, நிர்த்தனஞ்செய்யும் சர்வ சதந்தரரின் இச்சையைத் தடுக்க வல்லவர் யார்? தேவரீரது கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு செய்யச் சித்தமாக இருக்கின்றோம் என, நந்திதேவர் சொல்லுகின்றார் கணங்களுக்குள் முதன்மையானவர் சபையையும், அதற்கடுத்த இரண்டாவது பிரகாரத்தை பூதங்களும், மூன்றாவதுபிரகாரத்தை பிசாசங்களும், நான்காவது பிரகாரத்தை காளியும், ஐந்தாவது பிரகாரத்தை பைரவர் முதலானவர்களுங் காத்தல் வேண்டும் என்று காவல்களை யேற்படுத்தி தேவர்கள் காலையிலும், மத்தியானத்திலும், சித்த கந்தர்வ யக்ஷர் முதலானோர் மாலையிலும், தேவஸ்திரீகள் முந்தியஇரவிலும், மனிதர்கள் மேற்கூறிய எக்காலங்களிலும் தரிசிக்கவும் பிந்தியஇரவாகிய இரண்டு சாமத்திலும், பகவான் சுதேச்சாலீலையாய்வீற்றிருக்கவும், காலங்களை ஏற்படுத்தினர். பின்பு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வியாக்கிரபாதர் திருஸகஸ்ர முனீசுவரர்கள் இவர்கள் எல்லோரும் பதஞ்சலி பகவானைப்பார்த்து உம்முடைய சேர்க்கையினால் நாங்களெல்லோரும் நடனபதியின் பரமானந்தத்தாண்டவத்தை பார்த்தோம் என்று அடிக்கடி பலவாறு புகழ்ந்து இந்த உத்தமமான தில்லைவனத்திலேயே எப்பொழுதும் வசிக்க எண்ணங்கொண்டு தனித்தனியே ஆசிரமங்கள் அமைத்து அவரவர்களும்

தங்களபேரால் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து முக்காலத்தும் மணமுள்ள மலர்களால் அர்ச்சித்து ஆனந்தத்தாண்டவத்தை இடைவிடாது பானஞ்செய்து அவ்விடத்திலேயே நித்திய வாஸஞ் செய்தார்கள்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிர்மா யாகஞ்செய்ய, அந்தர்வேதிக்குத் தேவர்களையும் திருஸகஸ்ர முனீசுவரர்களையும் அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! இப்படி நெடுநாள் தில்லைவனத்திலேயே இந்திராதி தேவர்கள் வசித்து வருகையில், சத்தியலோகாதிபதியாகிய பிர்மா யாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்பரிவாரத்தோடு கங்கா நதிக்கரையில் அந்தர்வேதிஎன்னும் ஸ்தலத்தில் விதிதவறாது விசாலமான வேதியும் குண்டங்களும் அமைத்து யாகத்திற்கு வேண்டிய சம்பாரங்களையுஞ் சேர்த்துப் புண்ணிய தினத்தில் தீக்ஷை செய்து கொண்டு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்தல் வேண்டி இந்திராதி தேவர்களை அழைக்கதேவர்களொருவருக்கும் அவிர்ப்பாகத்திற்கு விருப்பமில்லாமையால் வாராதிருக்கக் கண்டு சதுர்முகன் இது என்ன ஆச்சரியம்! நாம் வருந்தி அழைக்கவும் ஒரு தேவதையும் வரக்கண்டிலமென்று நினைத்து ஞானதிருஷ்டியினால் பார்க்கும்பொழுது தேவர்கள் தில்லைவனத்தில் வசிப்பதை அறிந்து ஞானமாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரன்போன்ற தமதுகுமாரனாகிய நாரதனைப்பார்த்து தேவர் எல்லோருந் தில்லைவனத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அழைத்து வந்தாலன்றி யாகம் முடிவுபெறமாட்டாது என்று சொல்லி நாரதனை அனுப்பவும், அவன் தில்லைவனத்தை வேகமாய் அடைந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்துப் பகவானுடைய சமீபத்திலேயே ஆனந்தபரிதர்களாய் வசித்துக்கொண்டிருக்குந்தேவர்களைப்பார்த்து நாரதமுனி கூறுகின்றனன். ஓ தேவர்களே! பத்மோத்பவராகிய பிரமதேவர் தமதுயாகத்திற்காக உங்களை அழைத்துவரும் படிஎன்னையனுப்

பினர் என்று பலவாறு வந்தித்து வரவேண்டுமென்று பிரேரணையைக்கேட்ட சிவபக்திமிகுந்த தேவர்கள் சிரித்து ஆனந்தத் தாண்டவஅமுதத்தைப் பானம்பண்ணி பூரணதிருப்தி அடைந்த எங்களுக்கு மோக்ஷத்திலும், சுவர்க்கத்திலும், அவிர்ப்பாகத்திலும் சிறிதும் ஆசையில்லையென்று நாரதனைப்பார்த்துக்கூறலுமாகிய நாரதன் இவர்கள் வரமாட்டார்களென்று நினைத்துத் திரும்பிப் பிர்மாவிடஞ்சென்று தேவர்கள் சொல்லியதை யுரைத்தலும், பிரமதேவர் தாமே போய் அழைதது வரல் வேண்டும் என்று தில்லைவனத்திற்குச் சமீபத்தில் யாகதீக்ஷையுடன் வரும் பிர்மாவைக்கண்ட தேவர்கள் உடனே எதிர் சென்றழைக்க அவர்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து ஈசனைத் துதித்து மூலஸ்தானமூர்த்தியையும் பூசித்து வியாக்கிரபாதருடன் அவர் ஆசிரமஞ்சென்று அதற்கு இருபக்கங்களிலும் இந்திராதி தேவதைகள் வசிப்பதைக்கண்டு அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து, ஓ இந்திரன் முதலிய தேவர்களே! பான் யாகஞ்செய்வதற்குக் சங்கற்பித்திருக்கின்றேன். அந்த யாகத்தில் ஹோமஞ்செய்த அவிர்ப்பாகத்தை நீங்களெல்லோரும் கிரகித்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் இனிமையாகச்சொல்லவும், தேவர்கள் பிரமதேவருக்கு உத்தரஞ் சொல்லாது தலைகுனிந்து நின்றார்கள். அவர்களின் மனோநிச்சயத்தை தெரிந்த பிரமதேவரும் தெரியாதவர்போல் இந்திரனை நோக்கி தேவாகளுடைய ஸ்திதியை நாரதனால் முன்னம் கேட்டிருந்தபடி இப்பொழுதுங் கண்டு தெரிந்துக்கொண்டேன் இவ்விஷயத்தின் உண்மையாது? நீ என்ன செய்யப்போகின்றாய் என்று பிரமதேவர் வினவலும், வச்சிரதாரனாகிய இந்திரன் பயர்து, சிருஷ்டிகர்த்தர்களுக்கெல்லாம் பதியாகிய பிரபுவே! நாங்கள் ஒரு அபராதமும் செய்யவில்லை. ஆனந்தத்தாண்டவ சமுத்திரத்தில் மூழ்கி இருக்கும் எங்களுக்கு சுவாதிகாரத்திலும், ஆகாரத்திலும் விளையாட்டிலும் மனஞ்செல்லவில்லை அதனால் அழைத்ததும் நாங்கள் வரவில்லையென்ற குற்றத்தைப்பொறுத்தருளல்வேண்டும் தேவரீர் அவர்களால் என்ன ஆக்ஞை செய்யப்படுகின்றதோ அதை இப்பொழுதே செய்கின்றோமென்றுரைத்த இந்திரன் வாக்கியத்தைக்கேட்ட வியாக்கிர பாதர் பிர்மாவைப்பார்த்து இந்திரன் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மைதான் என்று சொல்லி ஆனந்தத்

தாண்டவ தரிசனத்தை விட்டுவிலக மனமில்லாத தேவர்கள் தங்களுடைய அம்சங்களால் யாகத்தில் தங்கள் தங்கள் அவிர்ப்பாகத்தைப் பூசித்தும் இவ்விடத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவத்தை தரிசனஞ் செய்துகொண்டுமிருக்கட்டும். மகாதேஜசு பொருந்திய திருஸகலிர முனீசுவரர் தம்மோடு கூடவேசென்று தாம் செய்கிற யாகத்தில் ஸதஸ்ஸியர்களாக இருந்து பூர்த்தி செய்வார்கள் என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்ததைக்கேட்ட இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் வியாக்கிரபாதரை மிகவும் புகழ்ந்து பிரம தேவருடன் யாகத்திற்குச் செல்லுதற்கு எண்ணங்கொண்டார்கள். பின்பு வியாக்கிரபாதரை பிரமதேவர் கடாக்ஷத்தால் அனுக்கிரஹித்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் திருஸகலிர முனீஸ்வரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தர்வேதியிலுள்ள யாகசாலை அடைந்தனர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் சரித்திரம் உரைந்தது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! இப்படி இருக்கையில் மகா யசோவானாகிய சிம்மவர்மனென்னும் அரசன் தில்லைவனத்தில் பெருந்தவஞ்செய்ய வேண்டிவந்தனன் என சூகாசாரியார் சொல்லலும், அதைக் கேட்ட முனிவர்கள் சிம்மவர்மனென்று பிரஸித்தியடைந்த அரசன் யாவன்! எதற்காக தில்லைவனத்தில் தவஞ்செய்ய வந்தனன்? அதை உரைத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க பௌராணி கோத்தமராகிய சூதமகாமுனி சொல்லலாயினர். முற்காலத்தில் சுரர்களாலும் அசுரர்களாலுஞ் துதிக்கப்பட்ட மஹேசுவரர் மாயையை நான்குவிதமாகப்பிரித்து லோகானுக்கிரக லீலையைச்செய்த பின்பு அவ்வுலகங்களை பிரளயத்தால் சம்ஹாரஞ் செய்து பிரபுவாய்த்தனித்திருந்தனர். அப்பொழுது இவ்வுலகம் பயங்கரமாகவும் இவ்விதமென்று அறியவொண்ணாததாயும், நிர்ணயிக்கக்கூடாததாயும் யாவும் சுழுத்தியடைந்தது போன்றதாயுமிருந்தது. இவ்விதமிருக்கையில் பெரியதாகிய ஸம்ஹார காலத்தில் பரமேசுவரர் ருத்திரரூபியாயிருந்து சண்ட

தாண்டவஞ்செய்தருளினர். பின்பு, சுவதந்திரராகிய பகவான் ஸம்ஹாரத்தின் முடிவிலே இச்சாசக்தியைக் கொண்டு தமது சக்திகளில் சுவர்க்கத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து தாண்டவ வெளியில் மகாமாயையை பிரகாசிக்கச்செய்து நாதாதிபஞ்சதத்துவங்களையுஞ் சிருஷ்டித்து பின்பு சுத்ததத்துவாவையும் பரை பைசந்தி மத்திமை, வைகரியென்னும் நான்குவித வாக்கையும் சிருஷ்டிகிருத்தியங்களோடு கூடியதாயும், சிவப்பிரகாசமாயும் மூன்று மாத்திரையை லக்ஷணமாயுமுள்ள பிரணவத்தையும் மாதுருகா வர்ணங்களையும் பிறகு வியாஹ்ருதிகளையும் அதுகளிலிருந்து லோகமாதாவாகிய காயத்திரியையும் அக்காயத்திரியிலிருந்து சகலவேதங்களையும் அவைகளிலிருந்து சப்தகோடி மந்திரங்கள் சிருஷ்டித்துப் பின்பு அசுத்தாத்துவாவிலிருந்து தத்துவவுணர்வையும் சராசரங்களோடு கூடிய கலாதி தத்துவங்களையும் காத்து ஜீவாத்ம சம்பந்தமாகிய புண்ணியபாவங்களை காலத்தின்னளவே புசிக்கும்படி செய்யத்தம்முடைய சரீரத்தில் பிர்மாவையும் விஷ்ணுவையுஞ் சிருஷ்டித்து அவர்களுள் பிர்மாவுக்குச்சிருஷ்டியையும் விஷ்ணுவுக்குப் பரிபாலிப்பதையும் அதிகாரங்களாகக் கொடுத்து அவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாக மகாமேருவையும் திருப்பாற்கடலையும் ஏற்படுத்தி தேவர்களை நோக்கி திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றனர் யாகங்களுக்கு உபயோகமாகிய, வேத மந்திரங்களையும் அத்தியயனம் செய்யப்பிராமணர்களையும் யாக முதலியவைகளைப் பூர்த்திசெய்யப் பசுக்களையும் உற்பத்தியாக்கினேம். அப்பசுக்களிலிருந்து உண்டாகும் அவிசுகளாலும், வேதமந்திரங்களாலும் எந்தப்பிராமணர்கள் எனதுவடிவமான அக்கினியில் நமது திருப்திக்காக ஹோமஞ்செய்கின்றார்களோ அவர்களே அவர்கள் இதரர்களால் அடைதற்கரிய சுவர்க்கத்தைச் சந்தேகமில்லாது அடைகின்றார்கள். எமது ஆகமங்களில் விருப்பமுற்ற சரியை, கிரியை, யோகம் என்பவைகளைக் கிரமமாய் அனுஷ்டிப்பவர்கள் ஸாரூப்பியத்தைப் பார்க்கிலும் மேலான முக்தியை அடைகின்றார்கள். எந்தப் பிராமணர்கள் வேதஞ்சொல்லிய யாகத்தைப்பல போகவிருப்பமின்றி நமக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் மூன்றுவிதமுக்தியையும் நிச்சயமாய் அடைகின்றார்கள். வேதாந்தமார்க்கத்தை அனுஷ்டித்து கல்மிஷங்களைப்போக்கி ஞானிகளாயிருப்பவர்கள்

எமது ஆகமத்திற்குரிய ஞானபாதத்தில் நிற்பவர்களும் மிக கிடைத்தற்கரிய சாயுச்சிய முத்தியையடைகின்றார்கள். வேதம் முதலியவைகளிற் கூறியகர்மமார்க்கத்தையும் பிரமமார்க்கத்தையும் அனுஷ்டிக்காத பாவிகளை சாஸ்திரங்களிற்கூறிய நான்குவித தண்டனைகளாலும் தண்டிப்பதற்கும் வேதாகமங்களிற் சொல்லிய சாஸ்திரங்களை கற்பிப்பதற்கும் அவைகளைப் பிரசித்திசெய்வதற்கும் அவைகளிற்கூறிய தர்மங்களைத்தாபிப்பதற்கும் அவைகளில் அதிகாரமில்லாதவர்களை நிவர்த்திப்பதற்கும் பிரஜைகளைத் துன்பமில்லாது காத்தற்கும் உரிய அரசன் ஒருவன் வேண்டும், அவனே துராத்துமாக்களை சிக்ஷிப்பான் அந்த அரசனே காலத்திற்குக் காரணம் என்றுரைத்து சந்திர சூடரும் மகேசுவரர் உடனே சர்வ லோகாதிகாரத்திலும் சக்தனாகிய ஒருவனை ஏற்படுத்த நினைத்து சூரியதேவனுடைய குமாரர்கள் ஆகியும் நிக்கிரகானுக்கிரக கர்த்தர்களாயும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்த வல்லவர்களாயுமுள்ள தர்மராஜாவையும் வைவசுதமனுவையும் அழைத்து அவர்களின் தர்மராஜாவுக்குத் தண்டாதிகாரத்தை கொடுத்து தெற்குத்திக்கு அதிபதியாகக் கற்பித்து வைவசுதமனுவையும், அரசனுக்குரிய பூஷணங்கள் அணிவித்து கிரீடதாரணஞ்செய்து அரசர்களுக்குள் முந்தினவனாக நியமித்து தேவர்கள் கையில் ஒப்புவித்தனர். சூரியதேவரின் தவப்பயனும் மகாபாக்கியசாலியாயுமிருக்கிற அவனை இராஜோபசாரத்துடன் மேருபர்வதத்தின் சிகரத்திற்கு அழைத்துச்சென்று மகேந்திரன் சபைக்கு சமமாகிய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்ய, அவன் ஏழு சமுத்திரங்களால் சூழ்ந்த பூமியை ஆண்டுகொண்டிருந்தனன். பிறகு அவனுக்குச் சமான பராக்கிரமங்கள் பொருந்தி உலகத்தில் நன்மை தீமைகளை அறிந்து அரசு செலுத்திய நான்கு மன்னர்கள் காலஞ்செல்ல, பின்பு கங்காப்பிரவாகம்போன்ற சுத்தமான கீர்த்தியடைந்து லோகேந்திரனென்னும் பேர்பெற்ற ஐந்தாவது மனுவானவன் உலகத்தையாண்டு வருகையில் அவன் குணவதிகளான இரண்டு மனைவிகளை விவாகஞ் செய்துகொண்டனன். அவர்களில் ஜேஷ்ட பத்தினியினிடத்து சிம்மவர்மனென்னும் ஓர் குமாரனும் இளைய மனைவியிடத்தில் சுமதியென்றும், வேகவர்மனென்றும் புண்ணிய லக்ஷணம் அமைந்த இரண்டு குமாரர்களும் ஜனித்து

வளர்ந்து வருகையில் பிதாவாகிய லோகேந்திரன் மன்னன் வதை வெறுத்துத் தவஞ்செய்யக்கருதி தனது ஜேஷ்ட குமாரனை அழைத்து புத்திரசிகாமணியே! நான் தாங்கிய இத் தரணியை நீ தாங்கிக்கொண்டு என்னை ஆத்மலாபமடைதற் குரிய தவஞ் செய்யும்படி அனுப்புவாயாக என்றுரைத்தலும், சிம்மவர்மன் கேட்டு பிதாவை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்து ஓ ஐயனே! தம்முடைய ஏவல்களைச் செய்யத்தகுந்தவர்களாயும், ராஜ்ஜியத்தை வகிக்கச் சக்தியுள்ளவர்களாயும், குணவான்களாயும், ரூபவான்களாயும் இருக்கின்ற எமது தம்பிகளிடத்தில் இந்த ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியை ஒப்புவித்தல் வேண்டும் நான் அரசாளுதற்கு உரியனல்லேன். நானும் வனத்திற் சென்று தவஞ் செய்யவே இச்சித்திருக்கின்றேன். எனக்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்புதல் உசிதமென்று பன்முறை பிரார்த்தித்தனன். இதைக்கேட்ட பூபதியும் புத்திரனுடைய மனதையறிந்து மிகுந்த வியாகூலசித்தனாய் ஓ புத்லவனே! எனக்கோ வயது சென்று விட்டது. உனது கனிஷ்டர்களோ சிறுவர்களாயிருக்கின்றார்கள். இவ்விதமிருக்கையில் நீ தவஞ் செய்வதற்குச்சென்றால் நமக்குள் அடங்கிய அரசர்கள் சமயம் பார்த்து இராச்சியத்தைப் அபகரிப்பார்கள். அன்றியும், நம்முடைய வம்சத்தில் ஜேஷ்டக்கிரமமாய் அரசு செலுத்துவது முறைமையாதலால் இந்த இராச்சியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வதே உனக்குப் பெருந்தவமாகும் என்று பிதா சொல்லிய காரணமமைந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு சிம்மவர்மன், சுவாமி! நான் இவ்வரசை வகித்து உலகைக் காப்பதிலும் காட்டிற் சென்று தவஞ்செய்தல் மிகுந்த கீர்த்தியை தங்களுக்குக் கொடுக்கும். அன்றியும், ஒரு நிமிஷமேனும் இப்புவியை தாங்கச் சக்தனல்லேன். அனேக காலம் தவஞ்செய்வதற்கே மிகுந்த வல்லமையுள்ளேன், இதனால் தடையின்றிப்பிரீதியுள்ள மனதுடன் அனுப்புதல் வேண்டுமென்றுரைத்தலும், அரசன் மிகுந்த துக்கத்துடன் தலைகுனிந்திருந்தனன். அதனையே உடன்பாடாகக்கொண்டு பரமசிவத்தை நினைத்துத்தனியே புறப்பட்டு கங்காசாகர சங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் வங்கதேசத்தையடைந்து மறுநாள் யாவகம் என்னும் நகரத்திற்சென்று அங்கிருந்து விஸ்தாரமாகிய ஒட்டகதேசம் வந்து அங்கமர்ந்த பிமநாதரை நமஸ்கரித்து, அதைவிட்டுச்

சம்பத்து மிகுந்த ஆந்திர தேசம்போய் அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பர்வதத்தை வந்தித்து, அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் பக்தியுடன் ஸ்நானஞ் செய்து பின்பு ஸ்ரீ காளகஸ்தியை அடைந்து பரமேசுவரனை வணங்கி, அவ்விடமிருந்து வனத்தின் வழியாய் மெதுவாய் நடந்து வருகையில் வில்லைக் கையிற் பிடித்த ஒரு வேடனைக் கண்டு அவனை அழைத்துச் சமீபத்தில் உட்காரச் செய்து பூபதியாகிய சிம்மவர்மன் சொல்லுகின்றனன். ஓ வனராசனே! இந்தப் பர்வதத்திலும் இந்த வனத்திலும் ஏதாவது ஆச்சர்யங்களிருக்குமாயின் அதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டலும், கிராதன் அரசனை வணங்கிக் குளிர்ந்த நிழலமைந்த ஒரு மரத்தின் அடியிலுட்கார்ந்து தனுர் பாணத்தோடு கூடிய வேடன் கால்நடையால் வருந்திய சரீரத்தையுடைய வேந்தனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றனன்.

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் தில்லைவனம் அடைந்ததைக் கூறியது.

ஓ அரசனே! நான் அநேகம் மிருகங்கள் நிறைந்த இந்த வனத்தில் நாயோடு கூடி மிருகங்களைத் தேடிச் சஞ்சரிக்கின்றனன். இக்காட்டில் நான் இதுவரையில் அறிந்த விசேடங்களைச் சொல்லுகின்றேன் விருப்பமிருக்குமாயின் கேட்டல் வேண்டும். அற்புதமான ஒரு யௌவன புருடன் நாயுடன் கூடித் தினந்தோறும் சஞ்சரிக்கின்றனன். இவ்விடத்தில் விசாலமான தடாகமொன்றிருக்கின்றது. அதின் ஜலத்தை பானம் பண்ணுகின்றவர்கள் கிழத்தன்மை நீங்கிப் பால்யமாகின்றார்கள். தாமரை, செங்கழுநீர், முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அநேகம் தடாகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் தம்முடைய ஜலத்தைக் குடிப்பவர்களின் இளைப்பை நீக்குகின்றன. இதன்றி விஸ்தாரமாகிய ஒரு வழி இருக்கின்றது. அதின் வழியாய் செல்லுபவர்களுக்குத் தாம் செய்யும் திக்குகள் தெரியாது மயங்கப் பண்ணுகின்றது. இன்னமொரு மார்க்கத்தில் பெரிதாகிய விருக்ஷமொன்றிருக்கின்றது. அதன் நிழல் அவ்விருக்ஷத்தின் அடியைவிட்டு விலகுகிறதில்லை மற்றொரு

வழியிற் சென்றால் அவ்விடத்தில் செல்லுகிறவர்கள் தெரியாது ஓர் நகரத்தின் ஜனங்கள் பேசுவது போல சப்தயட்டுங் கேட்கின்றது. இன்னமொரு இடத்தில் பெரிதாகிய ஒரு கிணறு இருக்கின்றது. அந்தக் கிணற்றின் நிழலை யார் பார்க்கின்றார்களோ அவர்கள் உடனே அதில் விழுந்துவிடுகிறார்கள். ஒரு நாளும் வற்றாத பிரவாகமுள்ள ஓர் நதியிருக்கின்றது. அழகு பொருந்திய அந்நதிக்கரையில் குளிர்ந்த நிழலோடு கூடி எக்காலத்தும் இனிப்புள்ள பழங்களைத் தாங்கிய ஓர் மாமரமிருக்கின்றது. அம்மரத்தின் அடியில் உத்தமமாகிய ஓர் சிவலிங்கம் நெடுநாளாய் காணப்படுகின்றது. அந்த லிங்கத்திற்குச் சமீபத்தில் கூபரூபமாகிய ஓர் பிலமிருக்கின்றது. அப்பிலத்திலிருந்து தாமரை மலர் போன்ற கண்களையும் பசுமை நிறத்தையும் உடைய ஓர் கன்னிகை மெல்ல நடந்துவந்து காலையிலும் மாலையிலும் பூசிக்கின்றனள். தினந்தோறும் ஒரு புருஷன் குதிரையின் பேரிலேறிக்கையில் அங்குசத்தைப்பிடித்து இந்த ஆற்றில் இறங்குவதைக்காணலாம். கரையேறுவதைக் காண்கிறதில்லை. இவ்விதமாக நான் கண்ட அற்புதங்கள் அநேகம் இருக்கின்றது என்றால் காணப்படாத விசித்திரங்கள் எண்ணிறந்தன என்று சொல்லிய கிராதன் வசனத்தைக் கேட்ட பூபதி! அவன் உரைத்த சிவலிங்க மூர்த்தத்தை தரிசிக்க வேண்டி, ஓ கிராதனே! இவ்வனத்தில் மாவடியில் ஓர் லிங்கமிருக்கிறதாகச் சொல்லினை அதை நீ எனக்குக் காண்பிப்பதே பெரிய உபகாரமாகும் என்று அரசன்சொல்லலும், மாம்சப்பிரியனான வேடன் உடனே கையிற்பிடித்த வில்லுடன் உயர்ந்த விருக்ஷங்களடர்ந்த ஓர் வழியாய்ச் சென்று மாவடி நிழலில் வீற்றிருக்குஞ் சிவலிங்கப் பெருமானை அரசனுக்குக் காண்பித்தனன். அரசனும் பிரசண்டசித்தனாய் ஆனந்தகாரணமாகிய அந்தச் சிவலிங்கத்தின் சமீபத்தையடைந்து மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற கப்பாநதியில் தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்து பரமசிவப்ரசாத்தை யடைய வேண்டிப் பூசித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நல்ல ஆகாரங்களின்றிச் சாமையரிசிக்கஞ்சியைக் குடித்து நெடுநாள் வசித்தனன். இவ்விதமிருக்கையில் ஒருநாள் வேடனைக் கண் ஜாடையால்சமீபத்தில் அழைத்து, ஓ வனராசனே! நான் இங்

ந்து தக்ஷிணசமுத்திரம் வரையிற் சென்று அங்குள்ள ஆச்
யங்களைக்கண்டு அப்படியே மேற்குச்சமுத்திரக் கரையை
டைதற்கு மிகுந்த ஆசையுள்ளவனாகவிருக்கின்றேன் வருத்
மின்றிச் செல்லும் மார்க்கத்தைக் காண்பித்து அவ்வழியே
ன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும் என்மித்திரனே
ன்று அரசனானவன் சொல்லவும், அதைக்கேட்ட வேடன்
காட்டின் நடுவே போகும்போது திக்குகள் தெரியமாட்
து இதன் முடிவை ஒருவருங்கண்டதுமில்லை ஓரடி பெயர்த்து
பத்து பிரபுவாகிய தமக்கு மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுக்கும்.
தலால் நான் இக்காட்டிற்சென்று நல்ல வழிகளைத் தெரிந்துக்
ண்டு வருகின்றேன் அதுவரையில் இவ்விடத்திலேயே
த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அரசனை வணங்கி
லையும் அம்பையும் கையிற்பிடித்துப் பயமின்றிக் காட்டின்
யாய் நடந்து சமுத்திரத்தையடைந்தனன். பிறகு அவ்விட
ந்து புறப்பட்டு வனங்களெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்துச் சில
லங் கழித்து தன் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும் அரசனிடம்
று வணங்கித் தான் காட்டிற்கண்ட விசேடங்களைச் சொல்
கின்றனன். நான் இவ்வனத்தில் நெடுந்தூரஞ்சென்று தீர்
த்தற்குரிய மார்க்கங்களைத் தேடிப்போகும்போது ஒரு
சேடத்தையுங் காணவில்லை. அதற்குத்தெற்கில் செல்லும்
து நெடுந்தூரத்தில் ஓர் நதியைக்கண்டேன். அந்தக்கரையில்
ந்தரமான தில்லைவனமென்று ஓர் வனமிருக்கின்றது. அத
டுவே மலர்ந்த சுவர்ணதாமரை பலவையுடைய ஒரு தடாக
க்கின்றது. அதன் தென்கரையில் புலியினது கைகளையுங்
ல்களையுமுடைய ஒரு மனிதன் நித்திரையினால் மயங்கினவன்
லிருக்கின்றனன். அவனைக்கண்டு பயந்து திரும்பிவிட்
ன் என்று வேடன் சொல்லியதைக்கேட்ட சிம்மவர்மன்
னே சந்தோஷத்துடன் எழுந்து அவ்விடஞ்செல்ல உத்தே
ஓ வனராசா! வியாக்கிர உருவந் தரித்துக்கொண்டிருக்கும்
வரை எனக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி மாவடி
லில் வசிக்கும் பகேசனை வணங்கி வேடன் வழிகாட்டப்
ப்பட்டுப் பலநாள் நடந்து தில்லைவனத்தையடைந்தனன்.
விடத்தில் ஹேமபத்ம தடாகத்தின் சமீபத்திற் சித்திரத்தில்
லிக்கின்ற அக்கினிபோல தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும்

முனியைக்கண்டு பயந்து அவருடைய சமீபத்திற் செல்லாமலும், அவ்விடம்விட்டு விலசாமலும் நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் இவரைநாம் யாரென்று கேட்டால் சபித்துவிடுவார் என்று நிச்சயித்துச் சிலநேரம் அவ்விடத்தே யிருந்து சாந்தமுள்ள அம்முனிவரின் சரீரத்தைப்பார்த்து ஆலோசிக்கின்றனன் இத்தபசியின் சரீரம் மரவுரி நனைந்திருப்பதையும், புரசஞ்சமித்துக்கள் வாடாமல் பாலொழுக இருக்கின்றதையும் குசப்புல்லுகள் பசுமையாய் விளங்குவதையும், எடுத்துவைத்த புஷ்பங்கள் மலர்ந்துகொண்டிருப்பதையும் ஜடாபாரங்கள் முத்துப்போன்ற ஜலபிந்துக்களை விடுவதையும் பார்த்தால் இப்பொழுதுதான் ஸ்நானஞ்செய்து தவஞ்செய்யத்தொடங்கினவர்போலக் காண்கிறது. இவர் தவத்தைவிட்டு உடனே எழுந்திருப்பாரோ அல்லது நெடுநாட்செல்லுமோ என்று அலைந்த மனதோடுகூடி நான் என்னசெய்வேனென்று விசாரமடைந்து வணக்கத்தினாலும் பயத்தினாலுந் தபோநிதியாகிய அவரை நமஸ்கரித்தனன். அப்போது ஆனந்தமளிப்பதான தாண்டவத்தைத் தியானஞ் செய்வதிலிருந்து விலகி திரிகாலஞானத்தை வகித்து ஆலோசிக்கின்றனர். சூரியவம்சத்தில் வைவசுவத மனுமுதல் சென்றுவரும் இக்காலத்தில் கௌடதேசத்தை அரசாண்டு வருகின்ற ஐந்தாவது மனுவாகிய லோககேந்திரன் என்னும் அரசனுக்குள்ள மூன்று புதல்வரின் ஜேஷ்டனாகிய சிம்மவர்மன் வந்திருக்கிறதாக அறிந்து தபோநிதியாகிய வியாக்ரபாதர் கண்விழித்துத் தமது சந்நிதியில் பயந்து அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து நிற்கும் அரசனைப்பார்த்து ஹே சிம்மவர்மனே! க்ஷேமமா என்று கேட்டலும், மிகுந்த சந்தோஷசித்தனாய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து நிற்கும்பொழுது தமது திவ்ய அஸ்தத்தால் சிம்மவர்மனுடைய கையைப்பிடித்து தமது ஆசனத்திற்குச் சமீபத்திலுட்காரவைத்து ஓ சிம்மவர்மனே! நீ ஒருவனாகத்தனித்து இப்பயங்கரமான காட்டில் எதற்காக வந்தனை? அந்தக்காரணத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று வியாக்கிரபாத மகரிஷி கேட்கலுற்றனர்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் ஹிரண்ணிய வர்மனென்றும் பெயர்பெறுதலைக் கூறியது.

உடனே வியாக்கிரபாத மகரிஷியைப் பார்த்து ஓ முனிசிரேஷ்டரே! கௌடதேசாபதியாகிய லோககேந்திரனென்னும் அரசனுக்கு மூன்று புத்திரர்கள். அவர்களில் நான் முதன்மையானவன் என் தம்பிமார்கள் சூரர்களாயும், லக்ஷணவான்களாயும் இராச்சியத்தை வகிக்கத்தக்கவர்களாயு மிருக்கின்றார்கள். நான் பெரியோர்களின் அனுக்கிரஹத்தால் பவபந்தத்தைநீங்கிப் பரமானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவசரணாரவிந்தத்தை யடையவேண்டுமென்று நினைத்து இராச்சியபாரமாகிய துக்கத்தை மனதுடன் வெறுத்துத் தவஞ்செய்ய நினைத்துத் தனித்தவனாய் இங்கு வந்தனன் என்று சொல்லிய சிம்மவர்மனுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு வியாக்கிரபாத மகரிஷி துக்கத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் அடைந்து சொல்லுகின்றனர். ஓ புத்திமானான சிம்மவர்மனே! நீயே பூபாரத்தை வகித்தற்குரிய ஜேஷ்டகுமாரன் உன் பிதாவோ மிகுந்த விருத்தர் இவ்வாறிருக்க எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுத் தவஞ்செய்யக்கருதிப் போந்தது யுக்தமல்லவே என்னலும், சுவாமி! நானே அரசாளுதற்கு யோக்கியமில்லாத குற்றமுள்ள வடிவத்தை யடைந்திருக்கிறேன். அதனால் இராச்சியத்தில் வசிப்பதில் இப்போது இச்சையில்லை என் பிதா சொர்க்கத்தை யடையினும் என் தம்பிமார்கள் பூபாரத்தை வகிக்கத்தக்கவர்கள். உலகத்திலே துன்பத்தைப்போக்குவிக்கும் மகரிஷியே! என்னை இரக்ஷிப்பதிற்கருணை செய்யவேண்டும் என்னலும், ஓ இந்த அரசன் தனக்கு இருக்கும் சரீரக்குற்றத்தினால் இப்போது அரசாள மனமில்லை என்று சொன்னமையால் இவனுக்கு அக்குற்றம் நீங்கில் பாகுபலத்தால் அரசாளுவன் சிற்சபேசனுடைய கிருபையிருந்தால் இவனுடைய சரீரக் குற்றங்கள் நீங்கிவிடும். சிவகைங்கர்யத்தையும் செய்யச்சக்தியுள்ளவனாவான் என்று சிவஞானத்திற்சிறந்த வியாக்கிரபாதர் சிலநேரம் யோசித்துச் சிம்மவர்மனே! இவ்விடத்தே இருமென்று

சொல்லி விட்டு எழுந்து சப்தசாஸ்திரத்தின் எல்லையைக்கண்ட பதஞ்சலியின் சமீபத்தையடைந்து சந்தோஷத்துடன் சிம்மவர்மனுடைய வரவை விபரமாய் அறிவிக்கவும், அச்சமயம் சிற்சபையில் ஆனந்த தாண்டவ தரிசனஞ் செய்யவேண்டிய காலமாதலால் பதஞ்சலி பகவானும் வியாக்கிரபாதருடன் சபைக்கு வந்தனர். இவ்வாறிருக்க தனியே இருக்கும் அரசன் மனந்தளர்ந்து மிகுந்த வருத்த மடைந்து ஒருவராலும் தள்ளற்கரிய விதியை எவர்கள்தான் தன் புத்தியினால் மாற்ற வல்லவர்கள் இவ்வனாந்தரத்தில் அருமையாய்க்கண்ட மகரிஷியும் எங்கோ சென்றனர் என்று சோர்ந்து சோகமுற்று மாத்தடியிலிருந்தனன். சபைக்குட்சென்று ஆனந்தாமிர்தமுண்ட முனிசிரேஷ்டர்கள் சிம்மவர்மனுடைய வரவை பகவானுடைய சந்நிதியில் அறிவிக்கின் கோபிப்பாரோ பிரசாதிப்பாரோ தெரியவில்லையே எவ்வாறிருப்பினும் நாதனிடத்து அறிவிப்பதே நலமென்று நிச்சயித்துக் கருணையுள்ள முனிவரிருவரும் நமஸ்கரித்து வேதமந்திரங்களால் துதித்து அரசனுடைய வரவை விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினர். ஓ தேவதேவனே! ஐந்தாவது மனுவின் புத்திரனாகிய சிம்மவர்மனென்னும் ஒரு அரசன் தவஞ்செய்வதற்காக எங்கள் ஆசிரமத்தை யடைந்திருக்கின்றான். அவனுக்குத் தாண்டவதரிசனமளித்து வடிவத்தின் குறையைத் தீர்த்து வைத்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்கரித்தார்கள். இதைத்திருச்செவி சாற்றிய கர்த்தன் முனிசிரேஷ்டர்களே! அவ்வரசனது வரவையும் அவனுக்காக நீங்கள் வந்த நினைவையும் நாமறிவோம் அவ்வரசனுக்கும் உங்களுக்கும் எது இஷ்டமோ அதை இப்பொழுதே அளிக்கின்றோம். அந்தச் சிம்மவர்மனை சிவகங்கையென்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்து எமது சமீபத்தில் அழைத்துவாருங்கள். அதன்பின்பு எனது சக்தியின் விசித்திரகதியை காணலாம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியுடன் சிம்மவர்மனிடத்தில் வரவும், சுபசகுனங்கண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் சிம்மவர்மனைப்பார்த்து மகாபாக்கியசாலியான உனக்கு அரிபிரமாதியர்க்கும் எங்கட்குங் கிடைப்பதற்கரிதாகிய ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தைப் பகவான் அளிக்கப்போகின்றார். நீ சிவகங்கையென்னுந் தீர்த்தத்தில் சீக்கிரமாய் ஸ்நானம் செய்து

ஆனந்தத்தாண்டவத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற பரமசிவ சரணாரவிந்தத்தைத் தெரிசனஞ் செய்யற்கரிய தவத்தினால் எதைப் பெறுவையோ அப்பலத்தைப் பெறலாகும் என்று கூறியதைக்கேட்ட சிம்மவர்மன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து உத்தமர்களின் சேர்க்கையால் விளைந்த பலனைப்புகழ்ந்து சிவகங்கையில் இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்து எழுந்திருக்கையிற் சமுத்திரத்தில் உதிக்கின்ற பாலசூரியனைப்போல ஹிரணியமான சரீரத்துடன் விளங்குவதை முனிவர்களுங்கண்டு ஹிரண்ணியவர்மனெனப் பெயர் கொடுத்தனர்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஹிரணியவர்மன் வியாக்ரபாதருடன் சிதம்பரத்தில் வசித்ததைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான முனிசிரேஷ்டர்களே! பின்பு வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்குக் குறைவற்ற ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாகிய திவ்விய பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை உபதேசித்து வேதங்களால் தேடற்கரியதும் யோகிகளாற் காணப்பட்டதாயும் இருக்கிற சிதம்பரசபையைக் காண்பித்தனர். உடனே கருணாநிதியாகிய பகவான் சச்சிதானந்த லக்ஷணமாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தைப் பாலித்தருளினர். புண்ணியசாலியான ஹிரண்ணியவர்மனும் மனோவாக்குக்கெட்டாத தாண்டவத்தைத் தரிசித்து மேனிமுழுவதும் மயிர்க்கூச்செறிந்து ஆனந்த நீர் ததும்புங் கண்களுடன் நடனபதியாகிய தேவனைத் தண்டம்போல நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலிபந்தனத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசனாய் அரிபிரமேந்திராதிகளாலும் காணற்கரிய கீர்த்தனவிபவத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தேன். சுவர்ணசபையிற் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களுக்காக ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்துவரும் தேவரீருடைய கைங்கரியங்களைச் செய்வதில் நந்திதேவருக்கு ஆஞ்ஞையளிப்பதுபோல எனக்கும்

அருள்வேண்டும் என்று அரசன் கேட்க, ஓ ஹிரண்ணிய வர்மனே! உனது பக்தியினால் மிகுந்த சந்துஷ்டியடைந்தனம். நீ வியாக்கிரபாதர்கள் மனதின்படி நடத்தலே எமக்கு மிகுந்த திருப்தியாம் என்று அனுக்கிரஹித்தலும் பரமேசுவருடைய ஆஞ்ஞையைச் சிரசால் வகுத்து நமஸ்கரித்து மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் அரசனை வியாக்கிரபாத மகரிஷி மூலஸ்தானத்திற்கு அழைத்துவந்து அவ்விடத்தும் தாண்டவதரிசனஞ் செய்தவைத்து ஓ அரசனே! நான் பூர்வத்தில் லிங்கரூபியாகிய இப்பரமேசுவரரைப் பூசித்த விசேடத்தால் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனம் கிடைத்தது என்று சொல்லி மூலஸ்தானேசரை நமஸ்கரித்து அரசனையும் நமஸ்கரிக்கச்செய்து பின்பு தன்பேரால் விளங்கிவரும் திருப்புலீச்சுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சிவபெருமானையும் பூசிக்கச்செய்து அதைவிடுத்து நாகபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற்சென்று பதஞ்சலியின் பாக்கியமாகிய தேவேசனை தொழச்செய்து தன் ஆசிரமம் வந்து தனது பத்தினியின் பாதத்தை வணங்கச்செய்து ஓ பிரியே முற்காலத்தில் சரீரம் வருந்த ஒரு புத்திரனைப்பெற்றனை இப்பொழுது ஓர் வருத்தமுமின்றி உனக்கு ஒரு புத்திரன் கிடைத்திருக்கிறான் என்றுசொல்லி அரசனைப்புத்திரனாக ஒப்புவித்தனர். அரசனும் மிகுந்த களிப்புடன் இவர்களே நமக்குத் தாய்தந்தையுமென்று வணங்கி நிற்க, பதிவிரதாசிரோன்மணியாகிய ரிஷிபத்தினியும் முகமலர்ந்து வம்சசூடாமணியாகிய ரிஷிபத்தினியும் முகமலந்து வம்சசூடாமணியாகிய இப்புத்திரனை பரமசிவன் நமக்களித்தனரென்று சந்தோஷத்துடன் கிரகித்தனள். பிறகு களிப்புற்றமனத்துடன் புத்திரசோபசாரத்தை யடைந்துவரும் மதுவம்சத்தரசனாகிய ஹிரண்ணியவர்மனை வியாக்கிரபாதர் கிருபாதிருஷ்டியினால் பார்த்து க்ஷேத்திரமகாத்மியத்தை யுபதேசிக்கத்தொடங்கினர், ஓ அரசனே அம்பிகாபதியான சம்புவாணர் எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருப்பினும் ஒருவராலுங் காணப்படுகிறவர் அல்லர். அவ்விதமாயினும் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் மிகுந்த கருணையுடன் பிராணிகளுடைய கர்மகேத்திரத்திற் காணும்படி நிர்த்தனஞ்செய்கின்றார். அன்றியும் பூலோகத்தில் பரமசிவன் முத்தியளிக்கும்படியான அளவிறந்த க்ஷேத்திரங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றார். அவைகளுள் முத்தியைக்

கொடுப்பதான அறுபத்தெட்டு ஸ்தானங்கள் பரமசிவ ஸான்னியத்திற்கு ஹேதுவென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் ஆறு ஸ்தானங்கள் முக்கியமானவை. அவற்றுள் புண்டரீகம், காசி, கமலாலயம் இம்மூன்றும் மிகமேலானவை என்று பெரியோர் கொள்கை. இம்மூன்று க்ஷேத்திரததில் எவர்கள் நித்திய வாசஞ்செய்து தவஞ்செய்து வருகின்றார்களோ அவர்களே க்ஷேத்திரவாச மகிமையால் காலத்தினளவே முத்தியடைகின்றார்கள். இம்மூன்றினுள்ளே புண்டரீகபுரத்தில் தரிசிப்பதாலும், காசியில் இறப்பதாலும், கமலாலயத்திற் பிறப்பதாலும் சர்வான்மாக்களும் முத்தியடையும் விசேடத்தால் இவைகளின் மகிமை யாவரால் சொல்லமுடியும். அவைகளுள்ளும் இந்த க்ஷேத்திரம் மிகுந்த மகிமையை யடைந்திருக்கின்றது. நாம் ஒருக்காலுங் கமலாலயத்திற் பிறக்கவில்லை. காசியிற் சரீரத்தை விடவுமில்லை. ஆனால் இங்கு வசிக்கின்ற நாம் சபையில் நிர்த்தனம் புரிகின்ற பரமசிவ சரணாரவிந்த தரிசனத்தினால் முக்தர்களாகவேயிருக்கின்றோம். ஈதன்றி எவர்கள் இத்தில்லைவனத்தை எதேச்சையாயடைந்து தாண்டவத்தை ஒருக்கால் தரிசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் முக்தர்களாக ஆகிவிடுகின்றார்கள். சிற்சபையின் சமீபத்திலே எக்காலத்திலும் வசிக்கின்றவர்களுக்கு முக்தியுண்டென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? எவர்கள் இச்சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து நிர்த்தனத்தைத்தரிசித்து அநேக நாட்களைக் கழித்து பிறகு காசியைப்போல் முக்தியை யளிக்காதென்று இப்பதியை விடுத்து காசியையடைந்து அங்கு இறந்தால் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை அவமதித்தவர்கள் இவர்களென்று அவர்களுக்குப் பரமேசுவரர் முக்தியைக் கொடார். இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கின்ற மனிதர்கள் உலக வியாபாரத்தில் இருந்தபோதிலும் பரமசிவத்திற்குச் சமான தேஜோவான்களாகிய ஜீவன்முக்தர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். நீ மனுவம்சத்திற் பிறந்ததுடன் இவ்வானந்தத் தாண்டவத்தையும் காணப்பெற்றமையால் இதைப் பார்க்கிலும் பெறுதற்கரிய பிரயோஜனம் என்னை?

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

வசிஷ்டர் ஹிரண்யவர்மனை கௌடதேசத்திற்கு அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! இந்த க்ஷேத்திர விசேடத்தைப் பற்றிப் பூர்வத்தில் பிருகுகுலத்தில் ஜனித்த சவுனகர் நந்திதேவர் முகமாய்க் கேட்டிருப்பதை யுனக்கு வுணர்த்துகின்றேன். சவுனகமகரிஷியானவர் நந்திதேவரைப் பார்த்து திருசந்தியா காலங்களிலும் பரமேசுவரர் பார்வதியோடு கிர்த்தனஞ்செய்கின்றதாகக் கேழ்விப்பட்டிருக்கின்றேன் அந்த இடம் சுவர்க்கமா? பூமியா? பர்வதமா? ஜலமா? வனமா? உபவனமா? ஸ்மசானமா? சூரியமண்டலமா? சந்திரபிம்பமா? இவற்றுள் எவ்விடத்தில் ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங்கிடைக்கும் என்று கேட்கவும், சவுனகரே! கைலாசபர்வத்தில் பரமேசுவரர் தாண்டவஞ்செய்து வருகிறார். அத்தாண்டவத்தை உமாதேவியைத்தவிர மற்றெவருங் காணார்கள். புண்டரீகபுரத்தில் சிற்சபை நடுவில் நித்தியமான ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எல்லோருங் காணச் செய்கின்றனர். அதைப் பார்க்க இச்சையிருக்குமாகில் புண்டரீகஞ் செல்லவேண்டும். அவ்விடத்திருக்கும் சிவகங்கையைப் பார்க்கிலும் உத்தம தீர்த்தமும், அந்தச் சிதம்பரத்திற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரமும், பஞ்சாக்ஷரத்திற்கு விசேடமான மந்திரமும், நடேசனுக்கு அதிகமான தெய்வமும் ஓரிடத்துமில்லை. இவைகளை தரிசித்து நேத்திரத்தால் உண்டாகும் பலனை அடைவாயாக என்றனர். உடனே சவுனகர் தில்லைவனம் அடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனஞ் செய்வதற்காக ஒருவருடந் தவஞ்செய்யவும் காருண்ணிய விக்கிரகராகிய பகவான் பிரசன்னமாகி அற்புதமான ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனந் தந்தருளினர் சவுனகரும் ஆனந்தபரிதராய்க் கண்களில் நீர்பெருக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தானும் தாண்டவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், பகவான் சவுனகரைப் பார்த்து ஓ சவுனகா! நீ இருக்கு வேதத்திற்கு அதிபதியாயிருந்து ஆச்வலாயன சூத்திரத்தைச் செய்வாயாக என்று அனுக்கிரகித்தனர். அக்கட்டளையின்படியே ரிக்வேதத்

திற்கு வேண்டிய சாஸ்திரங்களைச் செய்தனர். அன்றியும், ஆயிரம் சாகையுள்ள சாமவேதத்திற்கதிபதியாய் ஜைமினி மஹரிஷி இச்சிதம்பர வைபவத்தைக் கேட்டுச் சிஷ்டர்களுடன் தில்லைவனம் வந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து பக்திபுடன் தாண்டவ மூர்த்தியைப் பூசித்து நான்காவது பாதத்தில் வேதம் பொருந்திய சுலோகங்களால் துதித்து காணுபத்திய பதத்தை யடைந்து சம்புவின் பின்பக்கத்திலிருந்து எப்போதும் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனம் செய்து வருகின்றார். வசிஷ்டர் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் பரோக்ஷஞானத்தைக் கொடுத்து முத்தியளிக்கும் மற்றைய க்ஷேத்திரங்களைவிடுத்து சாமநேத்திரத்தால் தரிசித்தவுடன் முக்தியைக் கொடுக்கும் வல்லமையுள்ள தாண்டவ தரிசனஞ் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திலேயே வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்களும் அடைதற்கரிய சித்திகளையடையவேண்டி இங்கு வசிக்கின்றோம். முந்தி என் பிதாவான மந்தியந்தினர் என்னை இத்தில்லைவனத்தில் தவஞ் செய்ய அனுப்பினர். அது முதல் இதுகாறுந் தவஞ்செய்து கொண்டு வருகையில் நான் கண்ட அற்புதங்களைச் சொல்ல முடியாது எனக்குத் தவஞ்சித்தித்தது, கலியாணமானது, என் புத்திரன் பாற்கடலைப் பெற்றது. புத்திரனால் தேவகீ நந்தனாகிய கிருஷ்ணன் சிவதீக்ஷைபெற்று சிவாகமங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்தது, பக்தியினுயர்ந்த பதஞ்சலியின் சினேகம் லபித்தது, மகா. துர்லபமாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்தது ஆகியவைகள் இந்த க்ஷேத்திர வாசத்தின் விசேடமேயன்றி வேறில்லை.

சிவதர்மத்தில் விருப்பமுள்ள ஹிரண்ணிய வர்மனே! நீங்காத உனது சரீரக்குற்றம் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்தவுடன் நீங்கி சுவர்ணமயமாக ஆனதும் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்ட தரிசனங் கிடைத்ததுமாகிய விசேடங்களை எத்தனை யுகம் சொல்லினும் அது முடிவுபெறாது. இந்தப் பூமிக்குள் இந்த க்ஷேத்திரம் உத்தமம். க்ஷேத்திரத்தைப் பார்க்கிலும் சிவகங்கா தீர்த்தமும், தீர்த்தத்தைப் பார்க்கிலும் சிதம்பரம் சபையும், சபையைப்பார்க்கிலும் நடேசமூர்த்தியும், நடேசமூர்த்தியைப்பார்க்கிலும் பவக்கடலைத் தாண்டுவதற்கு பாரதி போன்ற குஞ்சிதசரணமும் உத்தமமாகும். மகா பாவியா

யினும் உத்தமோத்தம மாகிய குஞ்சித சரணத்தைத் தரிசித்தவன் மோக்ஷ சுகத்தை யடைகின்றான். பக்தியாய்த் தரிசிப்பவரின் பலனைச் சொல்லவேண்டுமோ என்று வியாக்கிரபாதர் சொல்லி வருகையில் ஆகாசத்திலிருந்து ஒரு தேஜோராசி இறங்கி வருவதைக் கண்டார்கள். அவ்வொளியைப் பார்க்கச் சத்தியற்றவர்களாய் இது என்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அந்த தேஜசு பூமியின் சமீபத்தில் வருகையில் ஹிரண்ணியவர்மனுடைய குலபுரோகிதராகிய பகரிஷி வருகிறாரென்று அறிந்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய ரிஷிகளும் ஹிரண்ணியவர்மனும் விழுந்து எதிர்கொண்டழைத்து அர்க்கிய பாத்யாதி உபசாரஞ்செய்யவும் மிகுந்த சந்தோஷ சித்தராயிருக்கையில் ஹிரண்ணியவர்மன் நமஸ்கரித்துக் கைகட்டிநிற்க வசிஷ்டர் ஆசீர்வதித்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய முனிவர்களது க்ஷேமங்களை விசாரித்துச் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து சிதம்பரசபையை அடைந்து ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து ஆனந்தபரவசராய் கீர்த்தனஞ் செய்து அவ்விடத்திலிருந்து வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமஞ் சென்று வியாக்கிரபாதரின் பூசையைக் கிரஹித்து ஒருநாள் வசித்து மறுநாட்காலையிலெழுந்து நித்திய கிரியைகளை முடித்து ஓராசனத்திருக்கையில் ஹிரண்ணியவர்மன் குலகுருவை வந்தித்துக் கைகூப்பி நிற்க, ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! உன் பிதா மிகுந்த விருத்தாப்பியத்தை யடைந்தபடியாலும் உன் தம்பிமார்கள் பாலர்களாயிருப்பதினாலும் ராச்சியத்தை ஆளுவதற்குள் நாயகனில்லாமலிருக்கின்றது. நீ இப்போது அந்த இராச்சியத்தை ஒப்புக்கொள்ளல்வேண்டும் என்று சொல்லவும். ஓ! சுவாமி நான் இராச்சியாதி போகங்களில் ஆசையில்லாது விடுத்த இத்தில்லை வனத்திலேயே வசிக்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்கின்றேன். என்னிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து என் சகோதரருக்குள் ஒருவனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டும். அன்றியும் எனக்கு மாதுரு பிதுருக்கள் இம்மகரிஷியும் இவரது பத்தினியுமாக இருத்தலால் இவர்களுடைய பணிகளைச் செய்துகொண்டு நானித்தலத்தில் வசிக்கும்படி அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று அரசன் கேட்டுக்கொள்ளுதலும், சமீபத்தில் இருந்த வியாக்கிரபாதர்

ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! எங்களிடத்தில் மாதுரு பிதுரு பக்தியும் இவ்விடத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமும் உனக்கு இருக்குமாயின் உனது இராச்சியஞ்சென்று பிதாவின் மனப்படி செங்கோலை வகித்துச் சைன்னியங்களுடன் இவ்விடம் வந்து சேரவேண்டும். வரும்போது அந்தர்வேதியில் பிரம்மாயாகஞ் செய்யுமிடமென்று அவ்விடத்திலிருக்கும் திருஸகஸிர முனீச்சுவரர்களை ரதத்தின்பேரில் ஏற்றி மரியாதையுடன் விரைவில் அழைத்துவர வேண்டும் என்று வியாக்கிரபாதர் சொல்லவும், ஹிரண்ணியவர்மன் ஒப்பி நடேசரைத் தியானஞ் செய்து ஹேமசபையை யடைந்து பகவானை நமஸ்கரித்து ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தை விட்டுப் பிரியமனமில்லாது நிற்கையில், ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! நீ உனது நகரஞ்சென்று அரசை வகித்து இவ்விடம் வரும்போது எமது திருஸகஸிர முனீச்சுவரர்களை அழைத்துவரவேண்டுமென்று பரமேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதை வணக்கத்துடன் அங்கீகரித்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களையும் பிரமதகணங்களையும் மற்றுமுள்ள ரிஷிகளையும் நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான்.

இத்தில்லை வனத்தை நகரமாய் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்கிற கருத்துடன் அடிக்கடி பார்த்து சிதம்பரத்தைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்துப் புறப்பட்டு வசிஷ்டருடன் தன்னுடைய நகரத்தை யடைந்தனன். உடனே அரண்மனையிற்சென்று மந்திரிகளை வரவழைத்து ஓ மந்திரிகளே! நமது சதுரங்க சைன்னியங்களுடன் நீங்கள் புறப்பட்டு என்னுடன் வாருங்கள் என்று ஆஞ்ஞாபித்து தன்னுடைய பந்துக்களையும், மித்திரர்களையும், சகோதரர்களையும், அழைத்துக்கொண்டு கோசங்களோடும், வாகனங்களோடும், ஆயுதங்களோடும் புறப்பட்டு அந்தர்வேதியென்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து அங்கு வசித்துக்கொண்டிருக்கும் திருஸக்ஸிர முனீஸ்வரர்களை நமஸ்கரித்துதில்லை வனத்தில் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவர்களை இரதங்களிலேற்றிக்கொண்டு சிலநாட்களில் தில்லைவனத்தையடைந்து அவ்வனத்தை வணங்கி கணபதி, சுப்பிரமணியர் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களோடு விளங்காநின்ற ஸ்ரீசாம்ப பரமேஸ்வர

ரைத் தியானித்து நமஸ்கரித்து, சகோதரர் முதலிய தனது பரிவாரங்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, சிற்சபையையடைந்து சிதானந்தமாகிய சிதம்பரத்தையும், தரிசித்து சகல பாவங்களையும், நிவர்த்திப்பதாகிய ஆனந்தத்தாண்டவத்தையனுபவித்து அளவிறந்த ஸ்துதிகளைச்செய்து கண்குளிரப் பார்த்து மனங்கனியப்பாவித்து ஆனந்தமூர்ச்சையடைந்து மீண்டுந்தெளிந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரித்தனன். பிறகு அங்கு நின்று வலமாய் வெளிவந்து சந்தோஷ சித்தரான வியாக்ரபாத மகரிஷிக்குத் தான் அழைத்துவந்த மூவாயிர முனிவர்களையும் தனித்தனியே காண்பிக்கும்போது ஓர் முனிவர் குறைதலைக்கண்டு மனவருத்த மடைந்து முகம்வாடி முனி சிரேஷ்டர்களை அடிக்கடி எண்ணிக்கொண்டு கணக்கிடும் பொழுது மூவுலகங்களிலும் கிடைத்தற்கரிய முனீசுவரர் ஒருவரைக் காணாது வருந்தி நிற்கும்பொழுது கருணாநிதியாகிய பகவான் அசரீரிவாக்கினால் அருளுகின்றனர். ஹே ஹிரண்ணிய வர்மனே! மூவாயிர முனிவர்களுக்குள் ஒருவரைக் காண்கிலேம் என்று வருத்தமடைதல் வேண்டாம் சுத்தவம்சத்தில் ஜனித்தவர்களாயும் தேஜோவான்களாயும் இருக்கிற இவர்களுக்குள் நாம் ஒருவரா யிருக்கின்றோம் என்றெழுந்த தெய்வ வாக்கைக் கேட்ட அரசன் இம்முனிவர்கள் பரமசிவ ரூபிகளென்று அறிந்து அவ்விசாரத்தை விடுத்துச் சந்தோஷசித்தனாயிருந்தனன் பிறகு முனீசுரர்கள் வியாக்கிரபாதரை நமஸ்கரித்து மனக்களிப்புடன் சொல்லுகின்றனர். பிரமதேவர் எங்களை அந்தர்வேதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனது எங்களுக்குமிகுந்த க்ஷேமகரமாச்சுது. நாங்கள் சிதம்பரம் வந்துசேர்ந்தோம். இனி எங்களை இச்சிதம்பரத்தைவிட்டு பரமேசுவரர் எவ்விடத்துக்கும் அனுப்ப மாட்டார் என்னலும் வியாக்கிரபாதர் நீங்கள் சொல்லியது உண்மையே என்றனர் பின்பு அரசன் ஹேமசபைக்கு மேற்பக்கத்தில் முனீசுவரர்களையும் சேனைகளையும் வசிக்கும்படிச் செய்து தானும் ஆனந்ததரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு வசித்தனன்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு மகுடஞ்சூட்டி ஆலயப்பிரதிஷ்டை செய்வித்ததைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! சிவபக்தியிற் சிறந்த ஹிரண்ணியவர்மன் சிவாலயப் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்கிற பூரண அவாவுடன் வசித்துவருகையில் ஓர்நாள் வியாக்கிரபாதமகரிஷி ஹிரண்ணியவர்மன் வசிக்குமிடத்து வந்து அவ்விடத்திலிருக்கும் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றனர். சத்தியசந்தனும்,மகாவீரனும், மனுகுலத்திலுதித்தவனுமிருக்கின்ற இவ்விரண்ணியவர்மனே இப்பூமி முழுவதையும் ஆளவேண்டும். இவனது தம்பிமார்களாகிய இருவர்களும் யுவராஜாக்களாயிருந்து குறைவற்றசம்பத்தையுடைய கௌடதேசத்தை ஆண்டு வரவேண்டும் என்றுரைத்தலும், அதைக்கேட்ட முனீந்திரர்கள் உடனே ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு விவாகம் செய்வித்து ஹேமசபையின் சமீபத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்காக தேவர்களெல்லோரும் வசிக்கும்படியான ஓர் விசித்ரமண்டபம் ஒன்று ஏற்படுத்தச்செய்து அதில் நவரத்தினமயமான சிங்காதனம் ஒன்றமைத்து மண்டபத்தை ரத்தின தீபங்களாலும், மனோகரமான மாலைகளாலும் காஞ்சனமயமான தோரணங்களாலும், அலங்கரித்து உத்தம தீர்த்தங்களால் நிறைக்கப்பட்ட சுவர்ணங்களை ஸ்தாபித்து சுவர்ணமயமான புஷ்பங்களால் அருச்சித்து மங்களப்பொரிகளாலும், நெய்களாலும், சமித்துக்களாலும், குசங்களாலும் வேதமத்தியை நிறைத்துப் பட்டாபிஷேகத்திற்கு முதல்நாள் நடத்தவேண்டிய விதிகளை நடத்தினர்கள். மறுநாள் உதயத்தில் திருஸகஸிர முனீச்சுவரர்கள் நித்திய கர்மங்களை முடித்து நல்ல முகூர்த்தத்தில் அரசனுக்கு பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து சுவர்ணமயமான மகுடத்தையும், ஹேமமாலையையும், ஜயத்தைக்கொடுக்கும்படி வீரவாளையும் தரிசிக்கச்செய்தார்கள். பிறகு ஹிரண்ணியவர்மன் இராச்சியத்தில் தனது முத்திரை வழங்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து மகுடத்தால் சேர்ப்பிக்கும் சிரத்தால் பிதாவைப்போன்ற வியாக்கிரபாத முனிவரை

வணங்கினன். வியாக்கிரபாதரும் வணங்கி அரசனை வாரி யணைத்து சாம்ராச்சிய பதத்தில் வாழ்ந்திருப்பாயென்று ஆசீர்வதித்து அரசர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய வியாக்கிர துவஜத்தையுங்கொடுத்து அவன் கையைப்பிடித்துச் சிதம்பரசபையிற் பிரவேசித்து நடராஜமூர்த்திக்கு அரசனால் புஷ்பாஞ்சலி செய்வித்து அரசனது சிரசில் பகவானுடைய குஞ்சிதசரணத்தைச் சிலநேரந்தாபித்தருளினர். இதுகண்ட திருஸகஸிர முனிசுவரர்கள் தேவர்களுக்குங் கிடைப்பதற்கரிய இப்பதத்தை அரசனடைந்தனனென்று ஆனந்தித்தார்கள். அவ்வநுக்கிரக பாத்திரனான அரசன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுடன் பகவானுடைய சந்நிதியில் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓதேவதேவனே! எங்கள் வம்சத்திற்பிறந்த அரசர்களால் நீதிதவறாது சேர்த்துவைத்திருக்குந் தனங்களையெல்லாம் தேவரீர்பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டேன். பிறகு என்னால் தர்மமாய்ச் சம்பாதிக்கப்படுகிற ஆறிலொருபங்கில் ஐந்துலொருபங்கு தனத்தை என் ஜீவனோபாயத்திற்காகவும், மற்றைய நான்கு பங்கை சரணாரவிந்தத்திற்கே காணிக்கையாகவுஞ் செலுத்திவிடுகிறேன். என்னுடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர்களாலும் அறிந்தும் அறியாததும் தேவரீருக்குச் செய்யப்போகிற அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கருணாதிருஷ்டியால் அவர்களை நற்கதியிற் சேர்த்தல்வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்து நிற்க, அவ்வரசனை வியாக்கிரபாத மஹரிஷி அழைத்து மூலஸ்தானேசரை வணங்கச்செய்து தமது ஆசிரமஞ்சென்றனர். பிறகு ஹிரண்ணியவர்மனும் பட்டத்துயானையின் பேரிலேறி சங்கம், காளகம் முதலிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், நால்வகைச் சைன்னியங்கள் சூழ்ந்துவரவும், நந்திகள் ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யவும், துவஜங்கள் ஆகாசத்தை மறைக்கவும், க்ஷேத்திரத்தைப் பிரதக்ஷிணம் வந்து தனது மாளிகையை அடைந்து பிதுர் பிதா மகாதிகள் அமர்ந்து அரசாண்ட சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனன். பின்பு வீரர்களாகிய தனது சகோதரர்களையழைத்து அரசசின்னங்கள் யாவும் கொடுத்துச் சுவர்ணகும்ப ஜலங்களால் ராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து ஓ அநுஜர்களே! நீங்கள் சகல சைன்னியங்களோடும் நமது தேசஞ்சென்று முன்னோர்கள் எவ்விதம் ஆண்டார்களோ அவ்விதம் நீதிதவறாது அரசாண்டு வரக்கடவீர்களென்று

ஆஞ்ஞாபித்தனர். அவர்களதை ஒப்புக்கொண்டு நடனபதியை வந்தித்துத் தமது தேசத்தை யடைந்தார்கள். பிறகு ஹிரண்ய வர்மன் வியாக்கிரபாதரை நமஸ்கரித்துச் சுவாமி! இந்தத் திவ்விய சிதம்பரக்ஷேத்திரத் திருப்பணி செய்யும் திருஸகஸிர முனீஸ்வரர்கட்கு திருமாளிகை யமைத்துவைக்கவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன் அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே செய்குகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே அரசன் விசுவகர்மாவை யழைத்து இச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தையும், திருஸகஸிர முனிவர்களின் மாளிகையையும் மனோக்கியமாக நிர்மாணஞ்செய்யவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். உடனே விசுவகர்மாவும் அன்புடன் அங்கீகரித்து விசேஷ விஸ்தாரமான பஞ்சவர்ணங்களையும், உயர்ந்த தோரணங்களையும், உன்னத பிராகாரங்களையும், ஆகாயத்தையளாவிய கோபுரங்களையும், அநேகமண்டபங்களையும், நவரத்தினமய தளவரிசைகளையும், ஆச்சர்யகரமான சித்திரப்படங்களையும், உத்துங்கமான துவஜங்களையும், சுவர்ணப்பட்டங்கள் கட்டிய அட்டாளமண்டபங்களையும், வச்சிரங்கள் பதித்து சுவர்ண சாந்துங்கள் பூசிய சுவர்ண சுவர்களையும், வச்சிரஸ்தூபிகளையும் இந்திரநீல வேதிகளையும், மாணிக்க ஸ்தம்பங்களையும், முத்துப் பந்தல்களையும், இந்திர நீலக்கற்களால் கட்டப்பட்ட பிராகாரங்களையும் நிர்மாணஞ்செய்தனன். இவ்விதம் நிர்மாணிக்கப்பட்ட சிதம்பரக்ஷேத்திரமானது ஏககாலத்தில் கோடி சூரிய சந்திரர்கள் உதித்தபோலவும், இதுவரையில்காணப்படாத ஆச்சரியகரமாயும், வைகுண்ட சுவர்க்கங்களைப் பரிகசிப்பதாயும், நினைக்கவும் சொல்லவும் முடியாத விசித்திரங்களை யுடையதாயும் விளங்கின. அன்றியும் உப்பரிகைகளோடு கூடியதாய் சுவர்ண கலசங்கள் அமைந்ததாய் துவாரதோரணங்கள் உடையதாய் வீதிகளோடும் பிரகாரங்களோடும் விளங்குவதாய் உள்ள ஆசிரமங்களைத் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களுக்கு அற்புதமாக விசுவகர்மாவைக்கொண்டு அமைத்தனன். பிறகு ஹிரண்ணியவர்மசக்கரவர்த்தி புண்ணியமான திதியில் ஸ்திரநக்ஷத்திரத்தில் வாஸ்துசாந்தி முதலியதுகள் நடத்தி விஸ்தாரமான ஆசிரமங்களில் திருஸகஸிர முனீச்சுவரர்களைக் கிரகப்பிரவேசஞ் செய்துவைத்தனன். பின்பு லோகாநுக்கிரக காரணரான நடேச

மூர்த்திக்குத் திருமஞ்சன முதலியாகிய உத்ஸவக்கிரமத்தை வேதாகமப்பிரகாரஞ் செய்வதற்குப் பதஞ்சலி முனிவரால் ஏற்படுத்தி தேவோத்ஸவ விதாயகமான பூஜாசூத்திரத்தை உத்தம லக்ஷணமமைந்த யானையின்பேரில் அலங்காரமாக வைத்து சகல வாத்தியங்களுடன் பட்டினப்பிரவேசஞ்செய்து சபாபிரவேசஞ் செய்துவைத்துத் திருஸகஸிர முனிச்சுவரர்கள் மிகுந்த சிரத்தையுடன் பூஜாசூத்திரத்தைப் படித்து அதிற் சொல்லியபடி மஹோத்ஸவங்களையும், ரிதுக்களில் செய்தற்குரிய உத்ஸவங்களையும், நக்ஷத்திரோத்ஸவங்களையும், நித்தியோத்ஸவங்களையும் உசிதமாய் நிச்சயித்து ஹிரண்ணியவர்மச் சக்கரவர்த்திக்கு அறிவித்தனர்.

அதைக்கேட்ட அரசனும் முனிவர்கள் சொல்லியபடி செய்வதென்று நிச்சயஞ்செய்தனன், பிறகு பார்த்திபவருடத்தில் ஆனிமாதத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் பகவானுக்கு ரதோத்ஸவஞ் செய்ய நிச்சயித்துத் திருஸகஸிர முனிவர்களைக்கொண்டு தேவர்களை யழைத்தல், துவஜாரோகண முதலிய தேவயாகக் கிரியாயோக்கியமான இருபத்தேழுநாளைய மஹோத்ஸவங்களையுஞ் சங்கற்பிக்கச் செய்தனன். பிறகு தேவர்களும், தேவஸ்திரீகளும், ரிஷிகளும், மனிதர்களும், மகீபாவர்களும், உற்சவ தரிசனத்திற்காக வந்தனர்கள். அரசன் கோபுரங்களை விருஷபத்துவஜங்களால் அலங்கரித்து வீதிகள்தோறும் மகரதோரணங்கள்கட்டி சுவர்ணகும்பங்கள் வைத்து எங்கும் மஹோற்ஸவம் வழங்கும்படிச் செய்தனன்.

இதைக்கண்ட அநேக ஜனங்கள் நிர்த்தனஞ்செய்தார்கள். பிறகு அரசன் நடராஜமூர்த்திக்கு ஒவ்வொரு ரத்தினங்களாற் செய்த பூஷணங்களையும், உற்சவயோக்கியமான உயர்ந்த சிங்காதனம், இரத்தின தண்டம், சுவேதசத்திரம், அநேக விருஷபத்துவஜங்கள் முதலிய உபகரணங்களையும் ஏற்படுத்தி மஹோத்ஸவம் நடந்துவருகையில், பகவான் பூரநக்ஷத்திரத்தில் வீதியில் எழுந்தருளும் ரதோத்ஸவ வைபவத்தைக்கண்டு தேவர்கள், ரிஷிகள், மனிதர்கள் முதலியவர்களெல்லாம் ஆனந்த விசேடத்தால் தன்யர்களாய் லயித்திருந்தனர்கள். பின்பு ஆடிமாசத்தில் முன்செய்த மஹோற்சவத்தில் ஏற்றங் குறைவு

களிருப்பின் அதை பகவான் க்ஷமித்தல்வேண்டி தெப்போற்சவத்தையும், ஆவணி மாதத்தில் யாகதீக்ஷை செய்தவுடன் புஷ்பவிமானத்தில் வைத்துப் பவித்ரோற்சவத்தையும், ஐப்பசி மாதத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் திருக்கலியாண மஹோற்சவத்தையும், கார்த்திகை மாதத்தில் தீபோற்சவத்தையும், மார்கழி மாதத்தில் ஆருத்திரையோடு கூடிய சுபதினத்தில் அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், விசுவாமித்திரர், பராசரர், வாமதேவர், வசிஷ்டர், ஜயமுனி, பாரத்துவாஜர், பிருகு, கண்ணுவர், காசிபர், மற்றுமுள்ள ரிஷிகளும் தில்லைவனத்தை அடைந்து, திருஸகஸிர முனீசுவரர்களோடு கூடி சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து க்ஷேத்திரத்தை மூன்று பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சபேசரை நமஸ்கரித்து பரமானந்தசாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் கோலவுருவங்கொண்டு கோவிந்தனும், அம்ஸவடிவெடுத்து அயனும், அடிமுடி தேடியும் காணவொண்ணாத நடராஜ தெய்வமே! உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றோம். விசுவரூபனே! காலவைரியே! சூலபாணியே! ஆக்கி அளித்துடைக்கும் காரணமே! கருணைபுரிய உருவாய்க்கொண்ட கற்பகமே உம்மை வந்திக்கின்றோமென்று பலவாறு தோத்திரஞ் செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்கரித்து அளவிறந்த மனோபீஷ்டங்களைப் பெற்று அவரவர்கள் சென்றார்கள். ஆகலால் ஒருவராலும் சொல்லிமுடியாத அந்தப் புண்ணிய தினத்தில் பகவானுக்கு மஹோற்சவத்தைச் செய்யக் கடவை என்று வியாக்கிரபாதர் அரசனை நோக்கிக் கூறலும் அரசன் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களுக்கு அறிவிக்க, அவர்களும் மிகுந்த அன்புடன் புண்ணியதினங் கிடைத்ததென்று புண்ணிய தீர்த்தங்களைக்கொண்டு அமலராகிய நடேசருக்கு வேதமந்திரங்களால் அபிஷேக மஹோற்சவத்தைச் செய்து கிருதமால புஷ்பங்களால் அலங்கரித்து நைவேத்திய முதலிய உபசாரங்கள் செய்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மன் இவர்களுடன் தரிசித்தார்கள்.

இருத்பதைத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஹிரண்ணியவர்மன் நடேசமூர்த்திக்கு உற்சவாதிகள் நடத்தலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான முனிவர்களே! புஷ்யமாத உற்சவ விதியை வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்குச் சொல்லியதை நாம் உங்கட்குச் சொல்லுகிறோம். புஷ்யமாதத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய தினத்தில் சுப லக்கினத்தில் எவர்கள் மகாநைவேத்தியஞ் செய்கிறார்களோ அவர்கள் சாசுவதமான மோக்ஷத்தைப்பெறுகிறார்கள் என்று சொல்லிய வியாக்கிரபாதர் வசனத்தைக்கேட்ட அரசன் திருஸகஸ்ரமுனீசுவரர்களைக்கொண்டு, அந்தபுஷ்யநக்ஷத்திரத்தில் கைலாசபர்வதத்திற்கொப்பாகிய அன்னக்குவியலையும், பக்ஷண போஜ்யங்களையும், லேகிய சோஷியங்களையும், வெய்யலாலும் அக்கினியாலும் பக்குவமான போஜனவஸ்துக்களையும், அநேக விதமான அப்பங்களையும், பருப்புக்களையும், மா, பலா, வாழை முதலிய பழவர்க்கங்களையும், மகாநைவேத்தியமாகபகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனன். இதைக்கண்ட சகலமான முனிவரும் பூபதியினுடைய பக்தியைக்கொண்டாடினார்கள். வியாக்கிரபாதரும் சந்தோஷசித்தராய் வேந்தனைப்பார்த்து நடேசமூர்த்தியின் உற்சவத்தின் இன்னுமொரு விசேடத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஆனிமாதத்தில் பூரநக்ஷத்திர புண்ணியதினத்தில், தேவர்கள், முனிவர்கள், சித்தவித்தியாதரர்கள், யக்ஷராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள், முதலிய எல்லோருங்கூடி பக்தியுடன் தில்லைவனத்தை யடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்சபையையடைந்து தேவதேவராயும், நிர்மலராயும், நிஷ்கிரியராயும், நித்தியராயும், நிஷ்களங்கராயும், மாயாதீதராயும், தரித்திருக்கும் சந்திரனால் திக்குகளைப் பிரகாசிக்கப்படுத்துகிறவராயும் நெற்றிக்கண்ணால் முப்புரத்தை எரித்தவராயும், கருணைக்கடலின் அலைகள் தவழும் கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தை யுடையவராயும், புன்னகையால் மனோகரமாகிய முகசந்திரமண்டலத்தால் விளங்குகிறவராயும், நாகேந்திரங்களைக் குண்டலங்களாகத்தரித்தவராயும், வியாக்கிர சர்மதரராயும், பார்வதி வல்லபராயும், நாகயஞ்ஞோபவீதராயும், அழகு பொருந்திய பாதசிலம்பின் ஒலியால்

நிறைந்த திக்குகளை உடைத்தானவராயும், வலதுகாலால் அபஸ்மாரத்தை மிதித்து அனுக்கிரக ரூபமான வாமசரணத்தைத் தூக்கி நடித்தவராயும் விளங்காநின்ற நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்து ஆனந்தவெள்ளம் பெருகத் துதித்துப் பன்முறை வந்தித்துச் சரணாரவிந்தத்தைச் சிந்தித்து அவரவர்கள் வாசஸ்தலஞ் சென்றார்கள். ஆதலால் அப்புண்ணிய தினம் வருகிற வருடத்தில் சமீபித்திருப்பதினால் உற்சவத்திற்குரிய பெரிய ரதம் முதலியவைகளைச் சீக்கிரமாய் அமைத்தல்வேண்டும் மனுகுல திலகனே என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்தலும், அவ்வண்ணமே செய்வித்து மிதுனமாசம் வந்தவுடன் மிகுந்த அன்புடன் நடேசர் சந்நிதியில் கார்த்திகைநக்ஷத்திரத்தில் துவஜாரோகணஞ் செய்யவேண்டி தேவதாவாகனஞ் செய்து விருஷபம் எழுதிய துவஜப்படத்தைப் பட்டிணப்பிரவேசஞ் செய்வித்து ஆகம விதிப்படி துவஜாரோகணஞ் செய்தார்கள். மறுநாள் இரவில் மிருதங்கம், பேரி, துந்துபி முதலிய அநேக வாத்தியம் கோஷிக்கவும், மறுதினத்தில் தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலானவர்களும் தங்கள் தங்கள் பத்தினிகளுடன் நடேசருடைய தரிசனத்திற்கு வந்தனர்கள், பூலோகத்தில் மத்தியார்ச்சுனம், மாயூரம், திருவெண்காடு, வேதாரண்ணியம், திருவாரூர், பஞ்சநதம், காஞ்சீபுரம், அருணாஜல முதலிய உத்தம க்ஷேத்திரங்களால் விளங்கும் பரமசிவ கலாபேதமடைந்த சிவமூர்த்தங்களெல்லாஞ் சிற்சபேசரின் தரிசனத்திற்கு வரவும், உற்சவத்திற்கு யாகதீக்ஷை முதலிய செய்து ஒன்பதாவது தினத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் நடேசமூர்த்தியை அதிவிசித்திரமான சுவர்னமய ரதத்தில் ஆரோகணஞ்செய்வித்து ஜனங்களால் பற்பலவிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதியில் அநேக வாத்தியங்கள் முழங்க, வேதங்கள் கோஷிக்க, பக்தர்கள் ஜயசப்தங்கள் கூற, தேவர்கள் களிக்க, முனிவர்கள் துதிக்க, பிரதக்ஷணஞ் செய்வித்து சிற்சபாப்பிரவேசம் பண்ணுவித்தனன். இந்த உற்சவ வைபவத்தைக்கண்டு களித்த வியாக்கிரபாதர் மன்னனைநோக்கி ஹிரண்ணியவர்மனே, இதுவரையில் உற்சவம் பூர்த்தியாய் விட்டது. இனி யாவர்க்கும் ஸ்நானமாத்திரத்தில்முத்தியளிக்கும் தீர்த்தஸ்நான மகோற்சவத்தைச் செய்வித்தல்வேண்டுமென்றருளலும், ஓ நாதனே! எவ்விடத்தில் எந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நான

மகோற்சவத்தைச் செய்தல்வேண்டுமென்று கேட்டலும், வியாக்கிரபாதர் அனுக்கிரகிக்கின்றனர். இந்தப்புண்டரீகபுரத்திற்கு வடகிழக்கில் ஸ்நானஞ் செய்பவர்களின் பாவங்களைப் போக்க விளங்குஞ்சமுத்திரத்தில் தீர்த்தாடனஞ் செய்வித்தல் வேண்டும். இதன் விசேஷத்தை அறிவிக்கும் பூர்விக சரித்திரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அதை யுரைக்கின்றேன். தீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகிய வருணதேவன் பகைவர்களை மாய்க்கும் வல்லமைபூண்ட ஓர் அசுரன் நூறாண்டு கடூரயுத்தஞ்செய்து வருகையில், ஓர் பிராம்மணசிரேஷ்டர் இவர்களின் யுத்தத்தைச் சமாதானஞ்செய்யவேண்டி இரவில் தனித்து வருணனிடஞ் சென்றார். அப்போது தன்னிடம் வரும் அந்தணரை இரவாதலால் பகுத்துணராது, அசுரேந்திரனே இவ்வடிவு கொண்டு வருகின்றானென்று நினைத்து பீதியினால் தனது வருணபாசத்தை ஏவலும் பாசத்தாற் கட்டுண்டு அந்தணர் ஆவியிழந்தனர். உடனே வருணதேவன் பெரிதாகிய பிரமஹத்தியினாற் பிடிக்கப்பட்டுத் தெய்வதேஜசு இழந்தவனாக ஆயினன். உடனே ஜலாதிபதியான வருணன் பாவியானவுடனே சப்த சமுத்திரங்களுஞ் சோஷித்துவிட்டன. கடல்கள் வற்றவும் உலகத்தில் மழையில்லாது ஜீவகோடிகள் மிகுந்த தாபங்களை அடைந்தன. இதைகண்ட இந்திராதி தேவர்கள் மிகுந்த வியாகூலசித்தர்களாய் வருணனுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டித் தில்லைவனம் வந்து சபேசனை அடைந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து சந்திரனை சடையில் தரித்தவனே! தயாளம் பொருந்திய கடாக்ஷமுடையவனே! நெற்றிக்கண்ணால் காமனையெரித்தவனே! பாற்கடலிலெழுந்த விஷத்தைத்தரித்தவனே! யானையின் தோலையுரித்தவனே! திரிபுரத்தை எரிக்கச் சிரித்தவனே! கனகசபையை கீர்த்தனஞ்செய்ய வரித்தவனே! என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்து வருணனுடைய பாவத்தைத் தீர்த்தருளல்வேண்டுமென்று வேண்டிநிற்றலும், பகவான் அசரீரியாய் ஓ தேவர்களே! நாம் மாசி மாதத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில் இத்தலத்திற்கு ஈசான்னிய திக்கிலுள்ள சமுத்திரத்தில் வருணனுடைய பிரமஹத்தியை தீர்த்துவைக்கிறோமென்று அனுக்கிரகித்தலும் ஆனந்தாசபூரணமான திருவாக்கைக் கேட்டுச் சந்தோஷசித்தர்களாய் தேவர் முதலியோர் தத்தம்இடஞ்சென்றார்கள். வருணன் அப்புண்ணிய

காலம் வரும்போது சமுத்திரதீரஞ் சென்று இனி நம்முடைய பாவம் சுருங்கி விடுமென்று நினைத்திருக்கையில் மகநக்ஷத்திர தினத்தில் பரமேஸ்வரர் பார்வதி சமேதராய் விருஷபாரூடராய் சிவகணங்கள் சூழ, பிரசன்னமாகி வருணனைச் சாகரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்தலும் பாவங்கள் நீங்கிப்பரிசுத்தமடைந்தார் உடனே பகவானை நமஸ்கரித்து நாதனே! இனி நான் எவ்வித பாவங்களைப்புரியினும் அதை இத்தீர்த்தத்திலேயே தீர்த்தருளல் வேண்டும் அன்றியும் உலகங்களில் ஜீவகோடிகள் செய்யும் பாவங்களையும் இப்புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானதினம் நீக்கியருளல் வேண்டுமென்று வரங்கேட்டலும், அவ்விதமே ஆகுகவென்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தருளினர். ஆதலால் ஓ பூபாலனே! அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் தீர்த்தாடன மகோற்சவத்தை நடத்தல் வேண்டுமென்றுரைத்தலும், ஹிரண்ணியவர்மன் சபாநாதரைத் தீர்த்த யாத்திரோற்சவத்திற்காக எழுந்தருளச் செய்துவரும்போது ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டித் தேவர்களும் முனிவர்களும் சித்தர்களும் யக்ஷராக்ஷசர்கள் முதலியோரும் மனிதர்களும் மிகுந்த பிரேமையுள்ளவர்களாய் சமுத்திரதீரமடைந்து சுவர்ணங்களையும், முத்துத்தினங்களையும், பவழங்களையும், சமுத்திரராஜனுக்கு உபசாரமாகக் கொடுத்து நடேசர் சந்நிதியில் பாவங்கள்தீர ஸ்நானஞ்செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவர்களிடம் சென்றனர். இவ்வித மகோற்சவத்தை நடத்தி பகவானை சிற்சபையிற் பிரவேசம்செய்வித்து சாஸ்திரங்களாகிய பயோநிதியின் கரையைக்கண்டவர்களாயும் பிரகஸ்பதிக்கு சமானமானவர்களாயுமிருக்கின்ற திருஸகஸ்ர முனீசுவரர்களாலும், பணிகுலசிரேஷ்டரான பதஞ்சலி பகவானாலும், வியாக்கிரபாத மகாரிஷியினாலும், பிரதிதினமும் அர்ச்சிக்கப்பட்ட ஆனந்தநடராஜமூர்த்தியை ஹிரண்யவர்ம மகாராஜன் சந்தோஷசித்தனாய் தரிசனஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தான்.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ய வாசிகளான மகரிஷிகளே மகிமைதங்கிய இப்புண்ணிய மகாத்மியத்தை எவர்கள்படிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் கேட்கின்றார்களோ, எவர்கள்கேட்டு ஆனந்திக்கின்றார்களோ, எவர்கள் எழுதுகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு சிற்சபேசன் அபீஷ்ட பலன்களையும் முக்திகளையும்

அளிக்கின்றனர் என்று சூதமகாமுனி அருளலும், மகரிஷிகளெல்லோரும் ஆனந்தபரிதர்களாய் சூதாசாரியாரை உபசரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சிதம்பர க்ஷேத்திரமடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்சபாநாதரைத் தரிசித்துப் பூரண திருப்தியையடைந்து மிகுந்தகளிப்புடன் நித்தியவாசஞ்செய்து சுகித்திருந்தனர்.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சிதம்பர மகாத்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

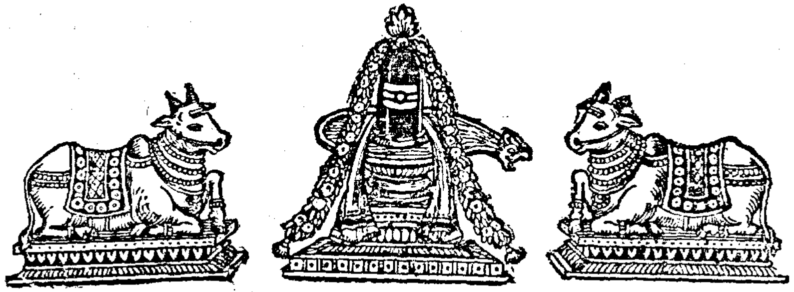

தில்லைவாழந்தணர்களுள் ஒருவராகிய

உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளின்

புராண வரலாறு.

கணபதி வணக்கம்.

அஞ்சிற்கு மூலமயன் மாலுங்கா ணாவொளியன்
சஞ்சிதப் பிராரத்து வஞ்சடைய றவறுக்குங்
*குஞ்சர முகத்துச் சந்திரசேகரர்
நெஞ்சிற் கருதி நிமலனடி சேர்வாம்.

உமாபதிவசி வணக்கம்.

சீர்பூத்தபொதுவிலருணடம்புரிரிஞ்சிவபெருமான்றிருந்தத்திட்டு
மேர்பூத்ததிருமுகங்கொண்டுயர்பெத்தான்சாம்பனுக்கெழில்வீடீந்த
பார்பூத்தசிவப்பிரகாசம்முதலாஞ்சாத்திரங்கள்பகர்ந்துநாளுங்
கார்பூத்தகொற்றவன்குடியிலமருமாபதியைக்கருதிவாழ்வாம்.

புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய இப்பரதகண்டத்தின்கண் தென்னாடுகள் பலவற்றினுஞ்சிறந்ததும் திவ்வியக்ஷேத்திரங்கள் நிறைந்து விளங்கப்பெற்றதாகிய சோழமண்டலத்திலே

*குஞ்சரமுகத்துச்சந்திரசேகரர் என்றது கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரிய மடாலயத்திலிருக்கும் யானைமுகத்தையுடைய விநாயகரின் திருநாமமாம்.

ஸ்ரீ பூலோக கைலாசமாகிய சிதம்பரத்தின்கண் சற்றேறக்
குறைய 475 வருஷங்களுக்கு முன்னே ஸ்ரீ தில்லைவாழந்தணர்
குலத்திலோர் தீக்ஷித சுவாமிகளுக்கு நெடுநாளாகப் புத்திர
சந்தானமின்றி இருந்து பிறகு திருவருள்கிருபையால் ஓர்புத்திர
ராகிய உமாபதி சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் திருவவதாரஞ் செய்
தருள, அந்த சுவாமிகள் பூர்வஜன்ம தபோபலத்தைமுன்னிட்டு
இளமையிலேயே தாம் கற்கவேண்டிய சகல வேதாகமங்களை
யோதி யுணர்ந்து உபநயன தீக்ஷா விதிபின்படி யாவும் செய்யப்
பெற்று ஏழு வயதுக்குள் முடிந்துவிட்டன.

அப்பால் பதினான்கு வயதுக்குள்ளாக சிவபெருமானுக்கு
சிவபூசை செய்வதற்குரிய வேதசாஸ்திரார்த்த சிரவணமுதலிய
வைகளையும் உணர்ந்து ஸ்ரீ சாக்ஷாத்காரமாய் விளங்காநின்ற
ஸ்ரீ சிவபெருமானுக்கு சிவபூசை செய்துகொண்டு வருவதோடு
சரியை, கிரியை, யோகத்துக்குள்ள முறைகளை முன் ஜென்
மத்தில் முற்றுப்பெற்று இருவினை யொப்ப மலபரிபாகம் சத்தி
நிபாத முதலிய பக்குவத்தோடிருந்து கொண்டு ஸ்ரீ சாக்ஷாத்
நடேசபெருமானாகிய சிவபெருமான் சதாகாலமும் கனகசபை
யின்கண்ணே நிருத்தஞ் செய்யும் மகத்துலமும் வியாக்கிரபாத
சுவாமிகள் பதஞ்சலி பகவான் இரண்யவர்மன் வரலாறு முத
லானதுகளில் திருவருள் சிந்தனைநாடி கோயிற்புராணம் ஒன்று
செய்தும் முறைப்படி ஸ்ரீசாக்ஷாத் ஸ்ரீநடேசப்பெருமானுக்குப்
பூசைசெய்துமுடித்து ஆசிரமத்துக்குச்செல்லுங்காலத்து சோழ
ராசாவால் நியமிகஞ்செய்துவைத்த வழக்கப்படிக்கு நவரத்தினங்
களினால் இழைத்த முத்துச்சிவிகையின்கண் இருந்துகொண்டு
மேளவாத்தியம், சாப்பிராணிகலசம், பகல் தீவட்டி, இன்னும்
அநேக விருதுகளுடன் மிருதுவாக வீதிப்பிரதக்ஷிணத்தோடு வர,
அங்ஙனந் திருக்களாஞ்சேரியின்கண் ணெழுந்தருளியிராநின்ற
மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியார் ஓர் தெருத்திண்ணையில்
இருந்துகொண்டு தன்னுடைய மாணாக்கர்களுக்கு பாடங்கள்
போதித்துக் கொண்டிருக்கையில், அங்ஙனம் பாடங் கேட்டு
கொண்டிருந்த மாணாக்கர்களிலொருவர் போதிக்கும் சுவாமி
களைப்பார்த்து மிகுந்த அச்சத்துடன் எழுந்து நின்றுகொண்டு
சுவாமி இவ்விடம் நிழலில் இருக்கின்றவர்களை சூரியகிரணம்
தகிக்கின்றதே இப்படியிருக்க, ரிஷபமென்கிற வைகாசி மாதத்

தில் இந்தக் கடுவெய்யலில் பல்லக்கு, தீவட்டி, மேளம், அநேக
சம்பிரதாயங்களோடு யாரோ ஒரு தீக்ஷித சுவாமிகள் வருகின்
றார்களேயென்று சொன்னமாத்திரத்தில் மறைஞானசம்பந்த
சிவாசாரிய சுவாமிகளும் உடனே பார்த்துவிட்டு அப்பா இது
பகல்குருடு என்று சொல்ல, இந்தவாக்கு உடலே பல்லக்கின்
கண்ணிருந்துகொண்டுவருகிற ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார உமாபதி சிவா
சாரிய சுவாமிகளுக்கு அகத்தின்கண் திருவருள் கிருபையால்
தோன்றியமாத்திரத்தில் இது தகுசியல்லவென்று கருதி நிக்கிர
கித்து பல்லக்கின்கண்ணிருந்து திடீரென்று பூமியில் குதித்து
அங்ஙனம் மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகளிருக்
கின்ற தெருத்திண்ணைக்கு அருகே சென்று மிகுந்த பயத்தோடு
அஷ்டாங்க வந்தனமுதலியவை செய்யத்தொடங்கு முன்னமே,
மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் வசித்திருந்த ஸ்தா
னத்தையகன்று ஸ்ரீசாக்ஷாத்ஜெகதீசனாகிய சிவபெருமானுக்கு
பூஜைசெய்து பல்லக்கின்கண் அநேக சம்பிரமத்துடன் வரப்
பட்ட உமாபதி சிவாசாரியார் எமக்கு வந்தனம்புரியவருவது
யாதுகாரணமென்று திருவுளங்கொண்டு மிகவும் விரைவாகஓட
கூடயிருந்த உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளும் பின்றொடர்ந்து
ஓட இருவர்களும் முன்பின்னுமாக ஓட, கடைசியாக செங்குந்
தர் தெருவின்கண் சென்று ஒருகாலத்திலேனும் அவ்வண்ணம்
நடவாதவர்களாதலாலும் கொடிதான அக்கினிநக்ஷத்திரமான
தாலும், மிகவும் திகைப்புடன் ஓடினவர்களாதலாலும் அவ்
விடத்தில் இருவர்களுக்குஞ் சரீரமுழுதும் வேர்வையுடன் மிகு
தியான களைப்புண்டாகி மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவா
மிகள் அங்ஙனம் பாவு தோவையப்பட்ட செங்குந்தர்களைப்
பார்த்து அப்பா மிகவும் களையாயிருக்கிறதென்று திருவாக்கு
செய்ய அதற்கு அங்ஙனமிருந்த பாவு தோவையப்பட்ட செங்
குந்தர்களிலொருவர் சுவாமி பாவு தோவையப்பட்ட கஞ்சி
யிருக்கிறது கொடுக்கட்டுமா? யென்று சொன்னமாத்திரத்தில்
உடனே இது போதும் கொடுக்க என்று சொல்லி உமாபதி
சிவாசாரிய சுவாமிகளோடு கூடயிருந்த மறைஞானசம்பந்த
சிவாசாரிய சுவாமிகள் இரண்டு கரத்தினாலும் வாங்கிப்புசிக்க
புசிக்கும்பொழுது சாப்பிட்டு முழங்கைவழியாக மிஞ்சிஒழுகிய
கஞ்சியான உச்சிட்டத்தை பூமியின்கண் சிந்தாவண்ணம் அரு

கிலிராநின்ற உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் அதை இரண்டு கரத்தினாலும் ஏற்று மகாகுருப்பிரசாதமாகப் பாவித்து புசித்து விட்டமாத்திரத்தில் குரு சிஷியர்களென்கிற பாவனை நேர்ந்து விட்டதைப்பார்த்து, உடனே மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு ஞானானுக்கிரகஞ் செய்துவிட்டு இருவர்களும் அகன்று விட்டார்கள். அங்ஙனம் பிரிந்துவிட்ட உமாபதி சிவா சுவாமிகளின் பந்துவர்க்கங்களாள தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சூத்திரபானஞ் செய்துவிட்டபடியால் இனி அவரை சபைக்குள் புகுந்து பூசைமுதலியவைகளை செய்யவும் முறைகள் கொடுக்கக்கூடாதென்றும், அவர்செய்யப்படாநின்ற கோயிற்புராணத்தையும் அரங்கேற்றுபடி செய்யக்கூடாதென்றும், ஜாதி பிரஷ்டஞ்செய்து நீக்கிவைக்கவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட, அஃதையுணராநின்ற ஸ்ரீ உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் முன்னமே தெரிந்துகொண்டு அங்ஙனமே தில்லைக்குக் கீழ்ப்புரமிராநின்ற இதனடியில் சொல்லப்பட்ட மடத்தின்கண் போயிருந்தார். இது நிற்க.

கௌடதேசமென்னும் ஓர் தேசத்து அரசன் அந்த அரசனுடைய புத்திரரான சுவேதவர்மனென்னும் பெயரையுடையவன் சரீரமுழுதும் வெண்குட்டம் பொருந்தினவனாய் இருந்தான் அவன் முன்ஜன்மத்தில் செய்திராநின்ற புண்ணிய வசத்தாலே மனதில் நல்லுணர்வு தோன்றப்பட்டவனாய் அவன் மட்டும் தனித்து ஸ்ரீபூலோக கைலாசமென்று நிகழாநின்ற தில்லைவனத்தின்கண்ணே யெழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீமூலட்டானேஸ்வரருக்கு வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் ஆராதனை முதலியவை செய்துகொண்டு அங்ஙனம் தவசுசெய்து கொண்டிருக்குங் காலத்துஷை சுவேதவர்மனென்னும் இராசபுத்திரன் ஷை தில்லைவனத்தையடைந்து ஷை வியாக்கிரபாத முனீசுவரர்களையும் ஸ்ரீமூலநாதரையுங்கண்டு பலமுறை அஷ்டாங்க வந்தனவழிபாடு முதலியவைகள் செய்து தன்னுடைய சரீரத்திலிருக்கப்பட்ட வெண்குட்டம் நீங்காமலிருக்கிறதைப்பற்றி மிகுந்த விசனத்தையடைந்தவனாய் மனங்கசிந்துருகி ஷைசுவாமிகள் சந்நிதானத்திலேயேநிற்க, வியாக்கிரபாத முனீசுவரர்கள் ஷைசுவேதவர்மனை திருநோக்கஞ்செய்து அப்பா நீயார்? என்று வினவ, சுவேதவர்

மன் ஷைசுவாமிகளைப்பார்த்து மிகுந்த அச்சத்தோடு மனங்கசிந்துருகி, தன்னுடைய வரலாறு யாவற்றையுஞ்சொல்லி பின்பு தன்னுடைய சரீரமுழுதும் வெண்குட்டமாகயிருப்பதை தீர்த்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொள்ள சுவாமிகள்திருவுளம்பற்றி உடனே பவசாகரத்திலிருந்து நிவர்த்திசெய்யப்பட்டதாயுள்ள மகா புண்ணியதீர்த்தமாகிய சிவகங்கையை சுட்டிக்காட்டி அதில் போய் நீர் ஸ்நானஞ்செய்து வாக்கடவது என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அப்படியே அச்சுவேதவர்மன் அவ்வாக்கை சிரமேற்கொண்டு மிகுந்த பேரானந்த மகிழ்ச்சியோடு ஷை தீர்த்தத்தையடைந்து அதிலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்து எழுந்தவுடனே முன்னிருந்த வெண்குட்டம் யாதொன்றுமின்றியும் சரீரமுழுதும் இரணிய காலத்தில் சூரியன் ஒளி எப்படி இருக்குமோ அவ்வாறு போல் தங்க சொரூபமாக இருக்கப் பார்த்துவிட்டு ஆனந்த பரவசமுற்று உடனே சுவேதவர்மன் வியாக்கிரபாத முனீசுவரர்கள் சந்நிதானத்தையடைந்து மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியுடனே முன்போல் பலதரம் நமஸ்கரித்து வணங்கி நிற்குங்காலையில் வியாக்கிரபாத முனீசுவரர்கள் அச்சுவேதவர்மனை திருநோக்கஞ் செய்து உள்ளத்தின்கண் மிகுந்த ஆனந்த களிப்பையடைந்து உடனே சுவேதவர்மனென்னும் பெயர் நீக்கி இரண்ய காலத்தில் சூரியனொளியைப்போல் சரீரமுழுதும் இருந்தமையால் இரணியவர்மனென்னும் திருநாமம் சூட்டப்பெற்று இரண்ணியவன்ம சக்கிரவர்த்தியால் யேற்படுத்தப்பட்டிராநின்ற கொற்றவன்குடி யென்னும் நகரத்தின்கண் உள்ள மடத்தில் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அங்ஙனம் அனேகத் திருக்கூட்டங்களோடு மெய்கண்டதேவர் சந்ததிக்கு முதன்மையாக குருமுகூர்த்தமாக யெழுந்தருளி அருள் தங்கிய இதன் அடியில் கண்ட சாத்திரங்கள் முதலியவைகளியற்றியும் தன்னுடைய மாணாக்கர்களுக்கும் அதில்கண்ட சாத்திரங்களைப் போதித்துக்கொண்டு வருநாளில் சாக்ஷாத் நடேசமூர்த்திக்கு வழக்கம்போல் வரக்கூடிய துவஜாரோகணஉற்சவமானது நம் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளால் முன் யேற்பட்டிருந்த நியமப்படி அவருடைய முறையில் வந்துவிட அதற்கு தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் யாவர்களும் ஒன்றுகூடி இந்த முறைக்குடையவராகிய உமாபதி சிவாசாரியரைத்தான் முறையிலிருந்து நீக்கி

ிடப்பட்டதே அவருக்குப் பதிலாக வேறொருவரை நியமித்து வஜாரோகணத்தை நிறைவேற்றவேண்டியதே தவிர இனி வரைக்கொண்டுவந்து பூசை முதலியவைகள் செய்யக்கூடா தென்பதாக தீர்மானித்து, வேறொரு தீக்ஷிதரை நியமிகஞ்செய்து துவஜாரோகணம் நடத்தவேண்டியதற்குரிய வேதவிதிப்படி ாவற்றையும் முடித்து கொடிச்சீலை உயரம் ஏற்றுவிக்க, உயரம் ராமல் கீழே அறந்துவிழுக்கண்டு மீண்டும் தங்கள் வேதவிதியின் ரகாரம் அநேக சிரத்தைகள் செய்தும் கொடிச்சீலை உயரம் ஏறாமல் மீண்டும் மீண்டும் கீழே அறுந்துவிழக்கண்ட ஸ்ரீ தில்லைவாழந்தணர்களும் மற்றும் அங்ஙனம் தெரிசனம்புரியவந்த புண்ணியவான்கள் முதலிய யாவத்திராளும் கொடிசசீலையேறாமல் கீழே அறுந்தறுந்து விழுங்காரணம் என்னவென்று மிகுந்த யரத்தோடு கருதிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் அங்ஙனம் திடீரென்று மெய்மறந்து ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் மானிட அவதாரங்கொண்டு அகத்தின்கண் தோன்றி நாம் கொற்றவன்குடியின்கண் இருக்காநின்ற எமது தொண்டனாகிய உமாபதி சிவாசாரியருடைய பூசைப்பேடகமான கோயிற்புராணத்தின்கண் ணெழுந்தருளி அங்ஙனம் செய்யாநின்ற நைவேத்தியம் பூசை ஆராதனை முதலியவைகளைப்பெற்று எழுந்தருளியிருக்கின்றோம். ஆதலால் அவரைக்கொண்டுவந்து அவருடைய முறைப்படி துவஜாரோகணம் நடத்துவீர்களாகில் கொடியேறப்படுமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி உடனே மறைந்துவிட, அந்தக்ஷணமே தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் நித்திரைசெய்து விழித்தவர்களைப் போல் சரீரமுழுதும் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, நெஞ்சந் திடுக்கிடுக ஒவ்வொரு தில்லைவாழந்தணர்களும் பின்பு மனத்தெளிவடைந்து ஒருவரை மற்றொருவர் பார்த்து நாம் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சாக்ஷாத்கார கடவுளென்று தெரியாமல் கோயில் முறையிலிருந்து நீக்கி இதர தீக்ஷிதரைக்கொண்டு நடத்தின குற்றமல்லவா வென்று யெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து மிகுந்த மனவிசாரமடைந்தவர்களாய் உடனே சாக்ஷாத்கார ஜெகதீசனெழுந்தருளப்பெற்றதாயுள்ள இரத்தின பீடமான சிம்மாசனத்தை எடுத்துக்கொண்டு மேளவாத்திய முத்துப்பல்லக்கு முதலான அநேக சம்பிரதாயங்களோடு தில்லைவாழந்தணர்கள்

உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற கொற்றவன்குடியென்னும் நகரத்தையடைந்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண் வந்தனஞ் செய்து நிற்க, உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருநோக்கஞ் செய்து இங்ஙனம் நீங்கள் வரலுற்றது யாது காரணமென்று வினவ, தில்லைவாழந்தணர்கள் மிகுந்த வணக்கத்தோடு இன்று துவஜாரோகணம் வேதவிதிப்படிநடத்தி கொடிச்சீலை உயரவேற்றுவிக்க, ஏறாமல் மீண்டும் மீண்டும் கீழே அறுந்து விழுவதைக்கண்டு மிகுந்த வருத்தத்தோடிருக்கும்பொழுது அங்ஙனம் எங்கள் யாவர்களும் மெய்மறந்து ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார கடவுள் மானிட அவதாரம்போல் உள்ளத்தின்கண்தோன்றி நாம் தங்களுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி தங்களுடைய பூசைப் பேடகமான கோயிற்புராணத்தின்கண் ணெழுந்தருளி அங்ஙனம்நடாத்தும் பூசை ஆராதனை முதலியவைகளை யேற்றுக்கொண்டு யெழுந்தருளியிருக்கின்றோம். ஆதலால் அவரை அழைத்துவந்து துவஜாரோகணம் அவர் முறைப்படி செய்வீர்களானால் கொடியேறப்படுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தவண்ணம், சுவாமிகளைக்கொண்டு கொடி ஏற்றுவதற்கு எழுந்தருளுதல்செய்து கொண்டுபோக வந்தோமென்று யாவர்களும் திருவாக்கு செய்தமாத்திரத்திலுடனே ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவஞான சொரூபராகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஐயனுடைய கிருபை இவ்வண்ணம் திருவுளங்கொண்டு யிருக்கிறதோவென்று உள்ளத்தில் மிகுந்த ஆநந்தக்களிப்பு முற்றி வருவதற்குத் தடையில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி உடனே ஜெகதீசன் எழுந்தருளுதல் செய்யாநின்ற இரத்தினபீடமான சிம்மாசனத்தில் சுவாமிகளுடைய பூசைப் பேடகத்தையும் வைத்து எல்லோரும் வாருங்களென்று உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்கு செய்தருள தில்லைவாழந்தணர்களுடன் கொண்டுவாராநின்ற முத்துச்சிவிகையின்கண் ணெழுந்தருளி வரவேண்டுமென்று யாவர்களுங் கேட்டுக்கொள்ள அதற்கு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் வேண்டுவதில்லையென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி பாதசாரியாக திருக்கோயிலையடைந்து நிற்க இன்று துவஜாரோகணம் வழக்கமாக சோழமகாராஜாவால் நடத்திவருவதாகயிருந்தும் துவஜாரோகண உற்சவக்கொடியேறாமல் இருக்கிற காரணம் திருவள்ளுவ நாயனார் குறளில்,

" அந்தண நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய், நின்றது மன்னவன் கோல் " என்ற வாக்கியப்படிக்கு ௸ அரசன் தில்லைவாழந் தணர்களை என்ன காரணமென்று கேட்டு ஓர்விதயேற்பாடு செய்யவேண்டிய கடமையிருக்க, அவ்வரசன் இவ்விஷயங்களை கவனியாமலிருந்த காரணத்தை முன்னிட்டோ வேறு என்ன காரணமோ சுவாமிகள் அங்ஙனந் திருவுளங்கொண்டு அடிமை யினுடைய ஆசானுக்கு அமுதளித்த மேன்மைபொருந்திய செங்குந்தர்களை அழைத்து வரும்படி உத்திரவு செய்ய உடனே அங்கிருந்தவர்கள் செங்குந்தர்களை அழைத்துவந்துவிட அச் செங்குந்தர்கள் சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண் வந்தனம்புரிந்து எதிரிலே நிற்க, சுவாமிகள் ரிஷபக்கொடியொன்று ௸ யார் களிடங்கொடுத்து இதை மேளவாத்தியங்களோடு வீதிப்பிர தக்ஷிணஞ் செய்துவரும்படி ஆக்ஞாபிக்க, அவ்வண்ணம் அச் செங்குந்தர்கள் அத்திருவாக்கை சிரமேற்கொண்டு மிகுந்தபக்தி யோடு சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்தபடி மேளவாத்தியங்களோடு ரிஷபக்கொடியை வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தபிறகு துவஜா ரோகணம் நடத்த வேண்டிய ஆகமவிதியின்படி யாவற்றையுஞ் செய்து முடித்துவிட்ட பின்பு கொடிமரத்தருகில் உமாபதி சிவா சாரிய சுவாமிகள் நின்றுகொண்டு கொடிக்கவியான ஸ்ரீ பஞ் சாக்ஷரப் பாசுரத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள, உடனே ஒருவரும் ஏற்றுவிக்காமல் தற்செயலாகவே நேராகக்கொடியேறிவிட்டது இப்படி யேறிவிட்டமாத்திரத்திலுடனே அங்ஙனந் தெரிசிக்க வந்திராநின்ற புண்ணிய புருஷர்கள் யாவத்திராளும் ஆனந்த மகிழ்ச்சியடைந்ததோடு ஸ்ரீ தில்லை முனீஸ்வரர்களும் பேரானந்த முற்று, மன நடுக்கத்தோடு எல்லாத் தில்லைவாழந்தணர்களும் உடனே ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சுவாமிகளுள்ளத்தில் மகிழ் வோடு கொடிக்கவியை முற்றுசெய்துவிட்டு அங்ஙனமே செங் குந்தர்களைக் கூப்பிட்டு நிற்க, சிவஞான சொரூபராகிய திரு வள்ளுவநாயனார் இல்லறத்தின் நிலைமையை உலகத்தாருக்குக் காரணார்த்தமாக நடத்தி தெரிவிக்கும் பொருட்டாக விவாகஞ் செய்துகொண்டு இல்லறஞ்செய்து நெய்தற்றொழில் பாவமில் லாததென்று திருவுளங்கொண்டு ஏலேலசிங்கனிடத்தில் நூல் வாங்கி ஆடை நெய்து அக்கூலியால் ஜீவனஞ்செய்து வந்தது போல நீங்கள் முன்சென்மத்தில் செய்திருந்து புண்ணியத்தை

முன்னிட்டு பாவமில்லாத தொழில் நடத்திவருகிறபடியால் இனி நீங்களே இந்த துவஜாரோகணத்தை ஒவ்வொரு உற்சவத் திற்கும் உங்களுடைய திரவியத்தைக்கொண்டே நடத்திவர வேண்டுமென்று ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருள புண்ணியவான்களான செங் குந்தர்கள் அந்தப்படி சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்த உத்திரவின்படி நடந்துவருகிறோமென்று யாவர்களும் உடனே வாக்குத் தத்தஞ் செய்தார்கள்.

பிறகு உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் தாம் எழுந்தருளி யிராநின்ற கொற்றவன்குடி நகரத்தின்கண்ணே வந்திருந்து கொண்டு அங்ஙனஞ் சிஷியர்களுக்குப் பாடபோதனை சிவாநு பூதி முதலானவைகள் செய்துக்கொண்டு சிவாநுபூதி நிஷ்டை யிலிருந்து வருநாளில் ௸ தில்லைவனமென்னும் சிதம்பர எல்லைக்கு அரசன் ஆளுகைக்குள் காவலாக இருந்துவந்த சாம் பான் வம்சத்தில் ஓர் பெற்றான் சாம்பன் முன்ஜென்மத்தில் என்னதபோபலக்குறைவு முன்னிட்டு நீசவவதாரஞ்செய்ய ஏற் பட்டதோ அந்தப் பெற்றான்சாம்பன் உள்ளத்தில் மிகுந்த அன்புடன் சதாகாலமும் சிவபெருமானையே தியானித்துக் கொண்டும் நாடோறும் திருக்கோயிலுக்கு வெளியே நின்று கொண்டு திருக்கோயிலிலிருந்து சிவபெருமானை தெரிசித்துவரும் சிவனடியார்களைக்கண்டு மனங்கசிந்துருகி பயபக்தியோடு வந்தனஞ்செய்துகொண்டு பின்பு சேரிக்கு போகும்போது முன்பிறப்பில் என்ன பாவஞ்செய்தேனோ இந்த நீசப்பிறவி பெற்று திருக்கோயிலுக்குள் புகுந்து தெரிசிக்கயில்லாமல் ஆகி விட்டேனென்று பலவாறாக மனவிசனத்துடன் செல்லும் போது, இப்பிறப்பிலாவது சிவபெருமானுக்கு ஓர் திருப்பணி விடை செய்துவந்தால் மறுஜெனனத்திலாவது நல்லகெதியை அடையக்கூடாதாவென்றுகருதி நாம் சிவபெருமானுக்குச் செய் யத்தக்க பணிவிடையாதுஎன்றுயோசித்துவிறகுகொண்டுவந்து தினந்தோறும் போட்டுவந்தால் சிவபெருமானுடைய நிவேத்தி யம் வைப்பதற்கு உபயோகப்படமாட்டாதாயென்று மனதில் திடக்கருத்துடன் காட்டின்கண் சென்று விறகுவெட்டி சக்திக் குத்தகுந்தபடி கட்டிக்கொண்டு வந்து கீழசந்நிதிக்கெதிரில் பூமியில் இறக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது திருக்கோயிலி

லிருந்து ஓர் பிராமணப்பிள்ளை வெளியேவந்து பெற்றான்சாம்பானைப்பார்த்து விறகுக்கட்டு விற்கிறதாவென்றுகேட்க, சாம்பான் பிராமணரைப்பார்த்து சுவாமி விற்கப்படுகிறதில்லை நடேசப்பெருமானுக்கு தினந்தோறும் விறகு பணிவிடை செய்துவரவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு இன்றுகொண்டுவந்தேன் இதை சுவாமிக்கு நிவேத்தியம் வைப்பதற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும்படி தெரிவிப்பதோடு இந்தவிறகுக்கட்டை மடப்பள்ளிக்குள்ளே சேர்ப்பித்துவிட வேண்டுமென்று வணக்கமாய் சொல்ல, கேட்டபிராமணர் இந்த நீசனிடமனதில் இவ்வளவு பக்தியுடன் கொண்டுவந்திருக்கிறது இவன் முன்செய்த புண்ணியதொடர்புதான் என்று நினைத்து விறகுக்கட்டை மடப்பள்ளிக்குள் சேர்ப்பித்து விடலானார். பெற்றான்சாம்பான் அங்ஙனமே நின்றுகொண்டு சிவபெருமானுக்கு உச்சிக்காலபூஜைமுடிவாகிற பரியந்தம் திருக்கோயிலிலிருந்து சிவபெருமானைத்தெரிசித்தவரும் சிவனடியார்களைக்கண்டு தெரிசித்துக்கொண்டு உச்சிகாலபூசை தீபாராதனை முடிந்தவுடன் வீதிப்பிரதக்ஷணஞ் செய்துக்கொண்டு தன்னுடைய சேரிக்குச்சென்றுவிடுகிறது இந்தப்படிக்கு பெற்றான்சாம்பான் விறகு பணிவிடைசெய்துவந்து மூன்றாநாள் வழக்கமாக வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துவரும்போது பெற்றான்சாம்பான் செய்துவந்த திருப்பணிவிடையை சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு சாம்பான் ஜீவனத்துக்காக தெற்கு சந்நிதிக்கெதிரில் நிலத்தில் பெற்றான்சாம்பானுக்குத்தோன்றும்படியாக இரண்டுபணமிருக்க, அதை பெற்றான்சாம்பான் நேரேபார்த்துவிட்டு இதையார் கைதவறி மறந்து போட்டுவிட்டார்களோ என்று பலவாறாக மனதில் யோசித்துக்கொண்டு நிற்கும்போது ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் அசரீரிவாக்குபோல் சாம்பான் செவியில் கேட்கும்படி உனக்குத்தானப்பா வைத்திருக்கிறது அதை நீ எடுத்துக்கொள்வாயாகயென்று சொல்லக்கேட்ட பெற்றான்சான்பான் திடீரென்று மனந்திடுக்கிட சரீரம் விதிர்ப்புற்று மிகுந்த ஆனந்த பரவசனாய் தெளிவடைந்து நிலத்தின்கண்ணிருந்த இரண்டு பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு தனக்குவேண்டிய அமுதுபடி வகையறாக் கடைச்சிலவுகளைப்போய் வாங்கிக்கொண்டு தன்னுடைய சேரிக்குசென்று அன்றுதின காலக்ஷேபம் நடத்தி மறுதினம் வழக்கம்போல் விறகுக்கட்டை போட்டுவிட்டு வீதிப்

பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவரும்போது முன்னிருந்த ஸ்தானத்தின்கண்ணே இரண்டுபணமிருக்கக்கண்டு அதை யெடுத்துக்கொண்டு தனக்குவேண்டிய அமுதுபடி வகையறா கடைசிலவுகளை போய் வாங்கிக்கொண்டு சேரிக்குள்சென்று தன்னுடைய காலக்ஷேபத்தை நடத்திக்கொண்டு இந்தப்படி நடந்துவருநாளில் ஓர்நாள் வழக்கப்படி விறகுக்கட்டுகொண்டுவந்து சந்நிதிக்கெதிரிலிறக்கிவிட்டு நிற்கும்போது ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் ஓர் பிராமணவடிவங்கொண்டு சாம்பானைப்பார்த்து அப்பா நீ நாளையதினமுதல் கொற்றவன்குடியில் உமாபதி சிவாசாரியர் இருக்கிறார்கள் அந்த சுவாமிகளுக்கு தினந்தோறும் இங்கே போட்டுவந்த வழக்கம்போல் அங்கே போட்டுவரக்கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்து உடனே சுவாமிகள் அந்தர்தானமாய்விட பெற்றான்சாம்பான் மனந்திடுக்குற்று இவ்விடம் வந்தது கடவுள் அல்லவாவென்று மனமலர்ச்சியோடு மறுதினமுதல் வழக்கம்போல் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்திகளுக்கு முன்னே ஓர் கட்டுக்கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டு பின்பு காட்டின்கண் சென்று இரண்டாவது விறகுவெட்டி ஓர்கட்டு கொற்றவன்குடியின் கண்ணே சென்று சுவாமிகள் மடத்திற்கு வெளியே போட்டுவிட்டு சேரிக்குச் சென்றுவிடுகிறது.

இப்படி வழக்கமாக சிலகாலம் நடத்திவரும்போது ஓர் தினத்தில் சிவபெருமான் பெற்றான் சாம்பான் செய்துவரும் விறகு பணிவிடையைப் பரிசோதிக்கும் பொருட்டாக மிகுதியான மழை பெய்விக்கச் செய்து ஊர் முழுதும் வெள்ளமாய் போய்விட, சாம்பான் காட்டிற்குச்சென்று விறகு வெட்டிவர ஏதுவில்லாமல் பெற்றான் சாம்பான் உள்ளத்தில் மிகுந்த வருத்தத்தோடு வழக்கமாக இதுவரையில் நடத்திவந்த பணிவிடை இன்று தவக்கப்பட்டுவிட்டதே இதற்கு யாதுசெய்வேன் என்று மிகுந்த துக்கவிசாரம் பொருந்தினவனாய் சமுசாரத்தினிடமாக சொல்லிக்கொண்டே கண்களில் கண்ணீர் தாரை தாரையாக பொழிந்துகொண்டிருக்கும் காலத்து பெற்றான் சாம்பானுக்கு மோக்ஷானந்தகதி சமீபித்துவிட ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் மானிட அவதாரங்கொண்டு விபூதி ருத்திராக்ஷம் திருமேனி முழுதும் நிறைய அணிந்துகொண்டு தண்டு கமண்டல முதலியவைகளோடு பாதரக்ஷை சகிதமாய்

பெற்றான் சாம்பானிருக்கும் சேரிக்குள் சென்று அடா சாம்பான் இங்கே வாடா வென்று மிகுந்த சப்தத்தோடு திருவாய் மலர்ந்தருள, உள்ளேயிருந்த பெற்றான் சாம்பான் கேட்டு உடனே வெளியே வந்து சுவாமிகளைப் பார்த்து நமஸ்கரித்து சரீரநடுக்கத்தோடு கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாக நீர் சொரிய மிகுந்த அச்சத்தோடு நிற்கும்போது சுவாமிகள் மிகுந்த கடுமையாக பெற்றான் சாம்பானைப் பார்த்து இன்றைய தினம் விறகுக்கட்டு மடத்துக்கு ஏன் கொண்டுபோய் போடவில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருள உடனே சாம்பான் முன்னிருந்த வருத்தத்திற்குமேல் மிகுதியாக மனதில் துயரமுண்டாகி, சுவாமி, இன்று மழையினால் எங்கும் வெள்ளங் கொண்டிருப்பதால் காட்டின்கண்ணே சென்று விறகுவெட்டி வருவதற்கு வழிதெரியாமல் தவக்கப்பட்டது என்று சொலல, அஃதை சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு அடாசாம்பா, இன்றையதினக்கட்டுடன் நாளையதினம் தவறாமல் கொற்றவன் குடி மடத்திலிருக்கும் சுவாமிகளுக்குக் கொண்டுபோய் போட்டுவரக்கடவாயென்று திருவாக்குசெய்ய, பெற்றான் சாம்பான் கேட்டு அந்தப்படி செய்கின்றேன் வழிதெரியாமல் எங்கும் வெள்ளமாக யிருக்கிறதே கொற்றவன்குடி மடத்திற்கு எப்படிக்கொண்டுபோவேன் என்று மிகுந்த பயபக்தியோடு கேட்டுக்கொள்ள சுவாமிகள் சாம்பானைப் பார்த்து, நீ விறகுகட்டு கொண்டுபோகு முன்னமே கங்காநதியைப் பார்த்து வணங்கி நமஸ்கரித்துக்கொண்டு நான் கொற்றவன் குடியிலிருக்கும் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு விறகு கொண்டுபோக வழிதிறக்க வேண்டுமென்று கேள், அந்தப்படி கங்காதேவி வழிபிரிப்பாள், நீ அங்கே கொண்டுபோய் போடக்கடவது இதில் எவ்வளவும் நீ தவறுதல் செய்யக்கூடாது என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதோடு, சுவாமிகள் ஓர் சீட்டில், **அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றவங்குடியார்க்கெழுதிய கைசீட்டுப்-படியின்மிசை, பெற்றான்சாம்பனுக்குப் பேதமற தீக்கை செய்து. முத்தி கொடுக்க முறை"** அம்பலவாணர் கெட்டெழுத்துள்பட———என்று எழுதி பெற்றான் சாம்பனிடங்கொடுத்த நாளையதினம் நீ விறகுக்கட்டு கொண்டுபோகும்போது கூட இந்தச் சீட்டையுங் கொண்டுபோய் ஷை மடத்திலிருக்கும் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் கொடுக்கக்கடவது என்று

திருவாய் மலர்ந்தருளியவுடனே சுவாமிகள் சாம்பான் பார்வைக்கு முன்னிலையில் அந்தர்த்யானமாய்விட்டார். உடனே பெற்றான் சாம்பான் சுவாமிகளைக் காணாமல் திடீரென்று கீழே விழுந்து மன வியாகூலனாய் இவ்விடம் வந்தது கடவுளே மானிட அவதாரம்போல் வந்து மறைந்தருளிவிட்டது. இவ்விடம் வந்தது கடவுள் என்று தெரியாமல் என் அஞ்ஞானத்தினால் வாயில் வந்ததுகளையெல்லாம் சொல்லியதைப்பற்றி சுவாமிகள் என்ன செய்வார்களோ என்றும், வந்த கடவுளிடமும் நான் ஓர்வித முத்திக்குரிய கதியையும் கேட்காமல் போய்விட்டேனே இனிமேற்படி கடவுள் தரிசனம் எக்காலத்தில் கிடைக்குமோ அறிகிலேனே என்று மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு கூறிக்கொண்டு பிரண்டு பிரண்டு கண்ணீர் தாரை தாரையாக ஒழுக, பின்பு ஒருவாறாக மனத்தெளிவுடன் எழுந்து மனையாளிடத்தில் சென்று கலந்து நாளையதினம் சுவாமிகள் செய்த உத்திரவின்படி விறகுக்கட்டு எப்படியாவது கொண்டுபோவதுதான் தகுதியே தவிர வேறே யாதொரு யோசனை செய்வதினால் பயனில்லையென்று எண்ணி விறகுக்குப் பிரதிவழியின்மையால் சாம்பான் குடியிருக்கும் வீட்டைப் பிரித்து அதிலிருக்கப்பட்ட மரங்களைப் பிளந்து இரண்டு கட்டாகக் கட்டி தான் ஓர் கட்டும் தன்னுடைய பெண்சாதி ஓர் கட்டுமாக எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது சுவாமிகளுத்திரவின்படி பெற்றான்சாம்பான் கங்காதேவியைப் பார்த்து கங்காதேவியே! நாங்கள் கொற்றவன்குடியிலிருக்கும் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு விறகுக்கட்டு கொண்டுபோக வழி பிரித்துவிடவேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்கத்துடனே சொல்ல உடனே கங்காநதி எங்கும் வெள்ளமாயிருந்தது பளீரென்று வழிபிரித்துவிட, பெற்றான்சாம்பான் மிகுந்த ஆனந்தக் களிப்போடு சுவாமிகள் உத்திரவின்படி கொற்றவன்குடி மடத்திற்குச்சென்று வெளியே பெண்சாதியோடு விறகுக்கட்டைச் சாற்றிவிட்டு நிற்க.

அப்போது உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்குத் திருத்தொண்டுகள் செய்துவரும் சீஷர்களில் ஒருவர் சுவாமிகளைப் பார்த்து நெடுநாளாக மடத்திற்கு வெளியே தினப்படி ஓர் விறகுக்கட்டு இருக்கிறது. அதையெடுத்துவந்து தினப்படி

நிவேத்தியம் முதலானதுகள் வைக்க உபயோகப்படுத்திவந்தது இரண்டுதினமாக வெளியே விறகுக்கட்டு இராமல் அதனால் நிவேத்தியங்கள் வைப்பதற்கு தவக்கப்படுகிறதென்று சொல்ல, உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அவ்விஷயங்களை திருவுளங் கொண்டு சீடரைப்பார்த்து இதுவரையில் வெளியே விறகுக் கட்டு இருக்கும் விபரம் தெரிவிக்காமலும் ஷை விறகுக்கட்டு இன்னார்கொண்டுவந்து போடுகிறவிஷயமும் தெரிந்து தெரிவிக்காமலும் இருந்து விட்டீர்கள். போகட்டும், இனிவிறகுக்கட்டு கொண்டு வருவதைப்பார்த்திருந்து உடனே நமக்குத் தெரிவிக்கக் கடவது என்று சுவாமிகள் ஆக்ஞாபிக்க, சீடர், சுவாமிகள் செய்த உத்திரவுபடி செய்கிறேனென்று மறுவுத்திரங் கூறிவிட்டு, சாதாரணமாக சீஷர் வெளியே வர, பெற்றான் சாம்பான் விறகுக்கட்டுக் கொண்டுவந்து சாற்றிவிட்டு நிற்கிறதைப்பார்த்து விட்டு சீடர் உடனே சுவாமிகளிடம் சென்று தெரிவிக்க, சுவாமிகளுடனே வெளியே வந்து சாம்பானைப் பார்த்து நீ யாரப்பா உன்னுடைய வரலாறு என்னவென்று வினவ, பெற்றான் சாம்பான் சுவாமிகளைப்பார்த்து வழிபட்டு, மிகுந்த அச்சத்தோடு நின்று கொண்டு விறகு பணிவிடை எடுத்துக்கொண்டதுமுதல் சிவபெருமான் சேரிக்கு வந்து நிகழ்ந்த உத்திரவுகள் பரியந்தம் சொல்லி முடித்து சேரியில் சிவபெருமான் கொடுத்த சீட்டை உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் அங்கிருந்த சீடர்கள் மூலமாய் பெற்றான் சாம்பான் சீட்டைக் கொடுத்துச் சேர்ப்பிக்க, உடனே சுவாமிகள் அந்த சீட்டை வாங்கிப்பார்த்து தன் இரண்டு கண்களிலும் ஒத்திக் கொண்டு அகத்தின்கண்மிகுந்த பேரானந்தமுற்று இந்த நீசனிடமும் சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு நேரே பிரசன்னமாகியும் இப்பேர்ப்பட்ட திருமுகம் கிடைக்கப்பெற்றதும் இவன் முன்ஜெனனத்தில் செய்திராநின்ற தபோபலந்தான் என்று உள்ளத்தின்கண் ஆனந்தமகிழ்ச்சியோடு கடவுள் அனுப்பிய திருமுகச்சீட்டில் கண்ட ஆஞ்ஞைப்படி நடத்துவதற்கு உடனே பெற்றான்சாம்பானைக் கூப்பிட்டு நீ இந்த வெள்ளக்குளத்தில் போய் ஸ்நானஞ்செய்து வரக்கடவது என்று சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருள, அந்தப்படி பெற்றான்சாம்பான் சுவாமிகள் செய்த உத்தரவின்படி எதிரேயிருக்கும் வெள்ளக்குளத்தில்

போய் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின் கண்ணேநிற்க, உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவாகமவிதிப் பிரகாரம் மந்திரதிதீக்கை முதலியவைகளை செய்து நேரேதிருக் கண்சாத்தி ஞானதிருஷ்டியால் பார்த்த மாத்திரத்தில் உடனே ஜோதியைப்போலுண்டாக, அதில் பெற்றான்சாம்பான் ஐக்கியமாய்விட அருகிலிருந்த மோக்ஷானந்தம் பெற்றுவிட்ட பெற்றான்சாம்பன் மனைவி இப்போது இங்கேயிருந்த என் புருஷனை மடத்துச்சாமியார் அக்கினியில் எரித்து விட்டாரே நான் இதற்கு என்னசெய்வேன் என்று அலறி அலறி கீழேவிழுந்து புரண்டுஅழ, அழும் சாப்பான் மனைவியை சுவாமிகள் கூப்பிட்டு உன்னுடைய புருஷன் முன்ஜென்மத்தில் செய்திருந்த தபோபலத்தினால் இப்போது இங்கே மோக்ஷானந்தம் அடைந்து விட்டான். நீ பயப்படாதே யென்று சொல்ல, அவள் அதை ஒன்றும் செவியின்கண் வாங்காமல் விசனப்பட்டுக்கொண்டு சுவாமிகளே நீங்கள் இப்போதிருந்த என் புருஷனை அக்கினிச் சுவாலையில் எரித்து விட்டீர்களே இது என்ன அநியாயமென்று சொல்ல, அதற்கு சுவாமிகள் அவளுக்கு தேறுதல் சொல்லியும், அவள் கேளாமல் இந்த நீதியை அரசனிடத்திலாவது போய் தெரிவித்தால் அவர்களாவது வந்து கேட்கமாட்டார்களாவென்று கூறிக்கொண்டு உடனே அரசனிடம்போய் சமூகத்திற்குமுன்பாக கீழே விழுந்து அலறி அலறி புரண்டு அழுது கொண்டு நிற்கும்போது, அரசன் பார்த்து, நீ யார் என்றுவினவ சாப்பான் மனைவி மடத்துச்சாமியாருக்கு தினம் ஓர் விறகுக் கட்டும் நடேசமூர்த்திக்கு ஓர் விறகுக்கட்டுமாகப் போட்டு வரும் நாளில் ஓர் நாள் மிகுந்த மழைபெய்து எங்கும் வெள்ளமாயிருக்க, காட்டிற்குச் சென்று விறகு வெட்டிவர வழிதெரியாமலிருந்து தினப்படி விறகு பணிவிடைசெய்து வந்து இன்றையதினம் செய்யத்தவறிவிட்டதே என்று என் புருஷன் மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு அழுதுகொண்டிருக்கும்போது, கடவுளே மானிடஅவதாரம்போல் சடைமுடி பாதரக்ஷையோடு நாங்களிருக்கும் சேரிக்குவந்து அடே சாம்பான், இங்கே வாடாவென்று கூப்பிட்டார்கள். உடனே என் புருஷன் வெளியே வந்து கும்பிட்டு நிற்கிறபோது அந்த சுவாமிகள் என் புருஷனைப்பார்த்து மிகுந்த கடூரமாக இன்றையதினம் விறகுக்

கட்டு வழக்கம்போல் ஏன் கொண்டுபோய் போடாமல் தவறி விட்டாய் என்றுகேட்க, என் புருஷன் மழைபெய்து எங்கும் வெள்ளமாயிருக்கிறபடியால் காட்டிற்குச்சென்று விறகு வெட்டிவர வழிதெரியவில்லை ஆகலால் இன்று தவறிவிட்டது என்று சொல்ல, சுவாமிகள் எப்படியாவது நாளையதினம் இன்றைய தினக்கட்டுடன் சேர்த்து கொற்றவன்குடியிலிருக்கும் உமாபதி சிவாசாரியருக்குக் கொண்டுபோய் போடவேண்டுமென்று கடுமையாக உத்திரவு செய்தும், ஓர் ஓலையில் சீட்டு ஒன்று எழுதி என்புருஷனிடங்கொடுத்து இதை நீ விறகுக்கட்டுடன் கொண்டுபோய் ஷை சுவாமிகளிடம் கொடுவென்று சொல்லி விட்டு உடனே சுவாமிகள் மறைந்துவிட்டார்.

மறைந்த வண்ணம் என்புருஷன் கீழே விழுந்து அலறி அலறி அழுது, மிகுந்த வருத்தத்தோடு எழுந்து இங்கே வந்தது கடவுள் என்று முன்னமே தெரியாமல் விட்டதே என்றுமிகுந்த விசனத்துடன் இனி அந்தக்கடவுளை எக்காலத்தில் தெரிசிக்கக் கிடைக்குமோ தெரியவில்லையேயென்று மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் சொல்லிவிட்டு சுவாமிகள் செய்த உத்திரவின்படி நடப்பதே தகுதியென்று மனதில் ஆலோசித்து விறகுக்கு வேறு வழியில்லாமையால் நாங்கள் குடியிருக்கும் வீட்டைப்பிரித்து அதிலிருந்த கழி மரங்களைப்பிளந்து இரண்டு கட்டாகக்கட்டி நான் ஓர்கட்டும், என்புருஷன் ஓர்கட்டுமாக எடுத்துக்கொண்டு வந்து சுவாமிகள் உத்திரவு செய்தபடி உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமியார் மடத்திலேபோட்டுவிட்டு நிற்கிறபோது உள்ளேயிருந்து ஒருசாமியார் வெளியேவந்து என்புருஷனைப்பார்த்து, நீயாரப்பா, உன்னுடையவரலாறு என்னவென்றுகேட்டார். அதற்கு என் புருஷன் ஆதிமுதல் முடிவுவரையில் நடந்த விறகு பணிவிடை விஷயங்கள் யாவற்றும் சொல்லி சேரியில் சுவாமிகள் வந்து கொடுத்த சீட்டை சாமியார் பார்த்துவிட்டு எதிரேயிருக்கும் வெள்ளக்குளத்தில் என்புருஷனைமட்டும் ஸ்நானஞ்செய்து வாவென்றுசொல்ல, அந்தப்படி என்புருஷன் ஷை குளத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு சுவாமியாருக்கு நேரே நிற்கிறபோது திடீரென்று ஓர் அக்கினியை உண்டாக்கி அதில் என்புருஷனை எரித்துவிட்டார் இதற்கு நான் என்னசெய்குவேன் என்று மிகுந்த துயரத்தோடு அழுதுகொண்டு சொல்லி

யதுடன் எஜமான்கள் வந்துவிசாரித்து என் புருஷனைக்காட்டும்படிசெய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அரசன் இத்தியாதிவிஷயங்களை சொல்லக்கேட்டுப்பின் அகத்து ஞானமில்லாதவனுதலால் இது என்ன அநியாயம்? விறகுகொண்டு வந்து போடவாவது சாமியார் அக்கினியில் சாம்பானை எரித்துவிடவாவது இது காரணமென்று யோசித்து மந்திரி முதலானவர்களோடுசொல்லி அரசன் தான் இருக்கும் ஸ்தானத்தைவிட்டு அகன்று மந்திரி பிரதானி முதலான விருதுகளுடனே புறப்பட்டு ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளை விசாரிக்கும் பொருட்டாக வருவதை இங்ஙனம் சுவாமிகள் ஞானநோக்கால் தெரிந்து இவ்விடம் விசாரிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிவரும் அரசருக்கு திருஷ்டாந்தரூபகாஞ் செய்து காண்பிக்காவிடில் அரசன் வார்த்தைமூலமாக நம்பமாட்டான் என்று சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு திருஷ்டாந்த ரூபகாஞ் செய்து காண்பிப்பதற்கு தற்சமயம் நம்மிடத்தில் இருக்கும் சிஷர்களில் ஒருவரும் பக்குவம் உதித்து மோக்ஷானந்தமடைவதற்கு உரித்தானகாலம் வாராதிருப்பதால் இங்கேயிருக்கும் முள்ளிச்செடி நம்முடைய பாதோதகஜலத்தினுல் வளர்ந்து தினப்படி தவறுமல் பதார்த்தத்துக்கு காய்கொடுத்து நிவேத்தியத்துக்கு உபயோகப்பட்டு வருவதாலும் இதற்கு மோக்ஷானந்தகதியும் சமீபித்து விட்டபடியால் இதைத்தான் இவ்விடம் வரும் அரசனுக்கு திருஷ்டாந்தாங் காண்பிக்கவேண்டுமென்று சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டிருக்கும்போது மந்திரி பிரதானி முதலானவர்களோடு அரசன் வந்து சுவாமிகளுக்கு நேரே வந்தனஞ் செய்துநிற்க, உடனே சுவாமிகள் வாசலிலேயிராநின்ற பசுமைநிறத்துடன் இலை காய் பூவுகளோடும் நிறைந்திருக்கும் முள்ளிச்செடியைப் பார்த்து அகத்தின்கண்ணே விதிப்படி மந்திராதி தீர்க்கை முதலியவைகளைச்செய்து ஞானநோக்குற்று பார்த்தமாத்திரத்திலுடனே முள்ளிச்செடியின் கண்ணேயிருந்து ஓர் அகண்டாகாரஜோதி உண்டாகி அதில் முள்ளிச்செடி ஐக்கியமாய் அதிலிருந்து ஓர் முனீஸ்வரர் பிரசன்னமாகி ஸ்ரீ அகண்டாகார சின்மயானந்த சொரூபராகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளைப் பார்த்து மூன்றுமுறை வலம்வந்து அஷ்டாங்க நமஸ்கார முதலியவைகளை கிரமப்படி வழிபாடுகள் செய்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்

கண்ணே நின்றுகொண்டிருக்க, சுவாமிகள் திருநோக்கஞ் செய்து முனீஸ்வரரைப்பார்த்து நீ யாரப்பாவென்று வினவ. அதற்கு முனீஸ்வரர் மிகுந்த பயபக்தியோடு சுவாமிகளைப் பார்த்து அடியேன் முன்ஜனனத்தில் மானிடவடிவத்தோடு பொருந்தி காட்டின் கண்ணே தவசுசெய்து கொண்டிருக்கும் போது ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மய சொரூபியாகிய பரமசிவமே பிராமணத் திருமேனி கொண்டு விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணங்களோடு எழுந்தருளி நேரே பிரசன்னமாகி நீ எதற்காக அப்பா இங்ஙனம் தவசு செய்துவருகிறாய் என்று கேட்டருள, அடிமை ஒன்று கருதி தவஞ்செய்துவர மற்றொன்றைக்குறித்து வரங்கேட்டருள, அதற்கு சுவாமிகள் அடிமையைப் பார்த்து மனதில் கருதி தவஞ்செய்து வந்தது ஒன்றிருக்க, மற்றொன்றைக் குறித்து வரங்கேட்கிறபடியால் உடனே மறுஜெனனத்தில் முள்ளிச்செடியாகப் போகக்கடவதென்று சபித்துவிட, அப்பொழுது அடியேன் இந்தச்சாபம் எப்பொழுது நிவர்த்தியாகி மோக்ஷானந்தங் கிடைக்கப்படுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு சுவாமிகள் எம்மைப்போல் ஓர் மானிடவடிவம் அவதரித்து சிவஞான சொரூபராயிருக்கப் பட்ட மகான்களிருக்கும் ஸ்தானத்தில் முள்ளிச்செடியாகப் பிறந்து அவர்களுடைய பாதோதக ஜலத்தினால் வளர்ந்து தினந்தோறும் அவர்களுக்கு நிவேத்தியத்திற்கு உபயோகப்படும்படியாக காய் கொடுத்து வந்து அவர்களாலேயே நீர் மோக்ஷானந்தம் பெற்றுக்கொள்ளப்படுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிவிட்டு உடனே மறைந்தருள, அவ்வண்ணம் முள்ளிச்செடியாகப்பிறந்து சுவாமிகளுடைய பாதோதக ஜலத்தைக்கொண்டு வளர்ந்துவந்தது என்று முனீஸ்வரர் சொன்னவுடனே சுவாமிகள் முனீஸ்வரரை திருநோக்கஞ் செய்து முள்ளிச்செடியிலிருந்து முனீஸ்வரராக அவதரித்தமையால் உமக்கு முள்ளிமா முனீஸ்வரரென்று திருநாமஞ் சூட்டப்பட்டது என்று வாக்களித்து ஞானப்பார்வை செய்தமாத்திரத்தில் முனீஸ்வரர் அங்கிருந்தவர் இராமல் அரூபிகரமாய் மறைந்துவிட்டார். அரசர் மந்திரி முதலானவர்கள் கண்டு மிகவும் மனம் திடுக்குற்று அரசர் சரீரமுழுதும் வியர்வையுற்று மெய்ம்மறந்து பின்பு ஒருவாறு தெளிவடைந்து மிகுந்த அச்சமுண்டாகி இப்பேர்ப்பட்ட

சாக்ஷாத்கார கடவுளென்று எமது அஞ்ஞானத்தினால் தெரியாமல் பலவாறாக சுவாமிகளை வாக்கினால் சொன்னதோடு இவ்விடம் விசாரிக்கும்பொருட்டாக கருதிவந்ததும் பெருங்குற்றத்துக்கு ஆளாகிவிட்டேனே இதற்கு யாது செய்வேன் என்று மிகுந்த வருத்தத்தோடு ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு நேரே சென்று மூன்று முறை வலம் வந்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் முதலியவைகளை கிரமப்படி பணிந்து சுவாமிகளைப்பார்த்து அரசன் மனதில் மிகுந்த பயபக்தியோடு அடியேனுடைய சிற்றறிவால் இங்ஙனம் கருதிவந்த குற்றமாதிகளை சுவாமிகள் கடாக்ஷித்து பொறுத்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அரசன் சொன்ன மொழிகளைத் திருவுளம்கொண்டு உலகத்துக்கு அரசன் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தால் உலகத்தில் உண்டாகும் சகல நியாயாநியாயங்களையுங் கேட்டு விசாரிக்க வேண்டியது கடமைதான் அப்படியிருக்க, இங்ஙனம் நீர் கருத்து செய்து வந்தது நியாயமே தவிர வேறல்ல என்று, இன்னும் அனேக நெறிகளை நடத்திவரவேண்டுமென்பதாக அரசனுக்கு போதித்து, அரசனை ஆசீர்வதித்து இருப்பிடத்துக்குச் செல்ல சுவாமிகள் ஆஞ்ஞாபித்துவிட, அரசன் சுவாமிகளுக்கு முன்போல் வழிபட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்து மோக்ஷானந்தம் பெற்றுவிட்ட சாம்பானுடைய பெண்சாதியைக் கூப்பிட்டு உன்னுடைய புருஷன் முன் சென்மத்தில் செய்திருந்த தபோபலத்தினாலோ அல்லது பிறகு பணிவிடை செய்துவந்த பக்திமுதிர்ச்சி முன்னிட்டோ சுவாமிகளுக்கு கிருபைநேர்ந்து மோக்ஷானந்தத்தில் ஐக்கியமாய் விடப்பட்டது. ஆதலால் இனிஉனக்கு ஜீவனத்திற்குப் பிரதிவழியில்லாமையால் பிறகடி விளாகமென்னும் ஓர் கிராமத்தை உனக்கு சர்வமானியம் இன்று முதல் விடப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவ திசை வரையில் ஷை கிராமத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு வருவதோடு அதில் கிடைக்கும் சகல மாசூலாதிகளையும் உன்னுடைய ஜீவனத்திற்கு போதுமானவைகளை வைத்துக்கொண்டு மிகுதியை நீ நல்ல தருமங்களைச் செய்துவர வேண்டியது. தவிரவும் உனக்கு மரணகாலம் சமீபித்துவிட்டால் முன்னமே ஷை கிராமத்தை உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிக

ளுடைய ஆதீனத்தில் சேர்ப்பித்துவிட வேண்டியதென்று தீர்மானித்துவிட்டு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்குஅனேக கிராமங்களை சர்வமானியம் செய்து வைத்ததோடு சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற மடாலயத்தையும் பழுமையாகப் போயிருந்தவைகளை யெல்லாந் திருத்தியும், நூதனமாக சில திருப்பணிவிடைகளும் செய்து வைத்தார். அப்பால் ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார சிவஞான சொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் அநேக சீடர்களுக்கு சாத்திரங்கள் போதித்துக் கொண்டு வரும்போதசீடர்களிலொருவர் மிகுந்த தாமதகுணம்பொருந்தினவராய் பாடங்கள் சரிவரசெய்யாமல் தினப்படி சுவாமிகள் பார்த்து வந்து ஓர் தினம் அந்தசீடரைக் கூப்பிட்டு உமக்குப் பாடங்கள் எவ்விதமாக போதித்து வந்தாலும் மனதில் பதியாமல் அசமந்தகுணபுத்தியுடையவராயிருக்கிறபடியால் இன்று முதல் பாடங்கள் செய்து வரும்போது ஒவ்வொரு பாடததுக்கும் ஓர் குடத்தில் ஒவ்வொரு உளுந்தாகப் போட்டு வந்து அந்தக்குடம் நிரம்பினால் உமக்குப் பாடமும் சரிவர வந்து விடும் என்றும் ஆக்ஞாபித்த மாத்திரத்தில் அந்தப்படி சீடர் சுவாமிகளைப்பார்த்து சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்தபடி நடந்துவருகிறேன் என்று மிகுந்தவணக்கத்தோடு சொல்லிவிட்டு ஒவ்வொரு பாடமும் வாசித்து முடிந்தவுடன் குடத்தில் ஒவ்வொரு உளுந்தாகப் போட்டுக்கொண்டு வந்தார் பின்பு குடத்தில் உளுந்தும் நிரம்பிவிட்டது, சீடருக்குப் பாடமும் சரிவர வந்து விட்டது சுவாமிகளுடனே தெரிந்து சீடரைக்கூப்பிட்டு பாடங்கள் சரியாய் வந்துவிட்டதா வென்றுகேட்க சீடர் மிகுந்தவணக்கத்தோடு பாடம் வந்துவிட்டது என்று மறுவுத்திரஞ் சொல்லவும் சீடருக்கு முன்சென்மத்தில் செய்திராநின்ற சிவபுண்ணியமே வீட்டினால் மோக்ஷானந்தகதியும் சமீபித்திருப்பதை ஸ்ரீ சின்மயானந்த சொரூபராகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஞானதிருஷ்டியில் தோன்ற உடனே சீடருக்கு சிவாகமவிதிப்பட ஞானதீக்கைகளைச்செய்து ஞானநோக்குற்று திருப்பார்வைசெய்தவுடனே அங்ஙனம் ஓர் அகண்டாகார ஜோதியுண்டாக சீடர் குடத்தில் உளுந்து எண்ணிக்கையின்றி ஆக்ஞைப்படி நிரம்பச்செய்தபடியால் அவருக்கு குடவுளுந்தளந்த முனீஸ்வரரென்று காரணப்பெயராகிய திருநாமஞ்சூட்டி, குடவுளுந்தளந்த முனீஸ்வரரே இந்தஜோதியின்கண்ணே பிரவேசிக்

கும்படி சுவாமிகள் உத்திரவுசெய்ய அந்தப்படி முனீஸ்வரர் அந்த ஜோதியின்கண்ணேபுகுந்து இரண்டறக்கலந்து ஐக்கியமாய்விட்டார்.

இப்படி சுவாமிகள் அற்புதக்காக்ஷிகள் செய்துகொண்டு தினப்படி சிவபூசைசெய்துமுடித்து சிவாநுபூதியிலிருந்து வெளியே வருகிறபரியந்தம் உச்சியில் ஓர் *கெருடப்பக்ஷி சுற்றிச்சுற்றிக் கொண்டுயிருந்து சுவாமிகள் வெளியேவந்தவுடன் சுவாமிகளைப்பார்த்து தெரிசித்துவிட்டுப்போய்விடுகிறது இந்தப்படி தினந்தோறும் தவறாமல் நெடுநாளாக கெருடப்பக்ஷி நடந்துவருநாளில் அந்தப்பக்ஷிமுன்ஜெனனத்தில்செய்திராநின்ற தபோபலக்குறைவு முன்னிட்டு பக்ஷியாக அவதரித்து வந்திருக்கிறதென்பதை சுவாமிகள் அகத்து ஞானத்தால் திருவுளங்கொண்டு வழக்கம்போல் ஓர் தினம் சுவாமிகள் சிவபூசை முதலியவைகளை முடித்துவிட்டு வெளியேவர, வாசலுக்குநேராக உச்சியில் கெருடப்பக்ஷி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்க சுவாமிகள் சிவாகமவிதிப்படி தீக்கையைச்செய்து ஞானதிருஷ்டியால் பக்ஷியை நோக்கி கெருடமாமினியே வரக்கடவது என்று திருவாய்மலர்ந்தருள உடனே உச்சியின்கண் சுழன்று கொண்டிருந்த கெருடப்பக்ஷி அங்கிருந்துஜோதிசொரூபத்தோடு சேர்ந்து ஐக்கியமாய்விடப்பட்டது.

இந்தப்படி சாக்ஷாத்கார உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் நால்வர்களுக்கு மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுத்தருளிய பின்பு சிலகாலம் வரையில் மெய்கண்டதேவர் சந்ததிக்கு முதன்மையாக குருமூகூர்த்தமாக எழுந்தருளி அநேகசீடர்களுக்கு சித்தாந்த சாத்திர சிரவணாதி முதலியவைகள் போதித்துக்கொண்டு மெய்கண்டதேவர் சந்ததியிலிருந்து நால்வர்கள் விளங்கிவருகிறபடிக்கு தமக்குப் பிறகு தம்முடைய சந்ததி விளங்கிவரும்பொருட்டாக சீடர்களில் மிகுந்த பக்குவமுதிர்ச்சியுள்ள அருணமச்சிவாய தேசிகருக்கு ஞானசாத்திரங்களாகிய தாம்செய்தருளிய சித்தாந்த சாத்திரங்களில் நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் ஞானநூலைப்போதித்துப் பின்பு சிலகாலஞ்சென்று சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற கொற்றவன் குடியின் கண்ணே மேஷம் என்னும் சித்திரைமாதம் அஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ சிவஞான சொரூபிகளாகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள்நித்தியானந்த பரவசமாய்விட்டார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த நூல்கள்.

வடமொழியில் பௌட்கராகமத்துக்கு வியாக்கியானமும், தமிழில் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, கொடிக்கவி, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம், போற்றிப்பஃறொடை, நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களெட்டும், கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருமுறைகண்டபுராணம், சேக்கிழார்புராணம்நான்கும்; திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிகக்கோவை என்னும் இரண்டு பிரபந்தங்களுமாம்.

புராணவரலாறு முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடி வாழ்க.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

குருமரபின் வணக்கம்.

சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராந்தில்லைநகர்க்
கொற்றங்குடி முதலைக்கூறுநாளெந்நாளோ.
குறைவிலருண்ஞானமுதல்கொற்றங்குடியடிகள்
நறைமலர்த்தாட்கன்புபெற்றுநாமிருப்பதெந்நாளோ.

NADU ARCHIVES, LIBR...
110043